

TRUYỆN KHÔNG ĐỌC LÚC NỬA ĐÊM

THẠCH BẤT HOÁI

HÔN MA TRIỀU NỮ

NHÀ XUẤT BẢN THANH HÓA

HÔN MA TRINH NỮ

(TRUYỆN KHÔNG ĐỌC LÚC NỬA ĐÊM)

TRUYỆN KHÔNG BỌC LÚC NỬA ĐÊM

THẠCH BẤT HOẠI

TRUY
EN KH
ONG B
OC LU
C NU
A

NHÀ XUẤT BẢN THANH HÓA

LỜI GIỚI THIỆU

Trí tưởng tượng là nguồn cảm hứng vô tận cho cuộc sống con người.

Nếu như không có trí tưởng tượng, thì ngày nay nhân loại đã không có những sản phẩm văn hóa độc đáo...

Truyện ma quỷ, thần linh, tiên bùt cũng xuất phát từ trí tưởng tượng kỳ diệu ấy. Nó thể hiện khát vọng của con người trước cuộc sống, trước cuộc đấu tranh với thiên nhiên khắc nghiệt để tồn tại...

Trước khi có chữ viết, đã có rất nhiều câu chuyện truyền kỳ, ma quái xuất hiện, được lưu truyền từ đời này qua đời khác. Sau này, sử sách đã ghi chép lại, trở thành những áng văn bất tuyệt.

Thế giới con người có điều thiện, điều ác, thì thế giới tâm linh cũng vậy. Có thần, có tiên, có bùt, thì cũng phải có ma, có quỷ, và nhiều thế lực đối trọng khác. Nó góp phần làm cho đời sống con người thêm phong phú.

Thông thường, theo truyện truyền kỳ, ma quái, người thiện chết đi hóa thành tiên, thần, còn kẻ ác chết đi hóa

Khoa ma trình nữ

thành ma quỷ. Nhưng đó chỉ là cái nhìn phiến diện. Có rất nhiều người chết oan do bị các thế lực phong kiến áp bức, giết hại, hóa thành ma để báo oán, hoặc ma quỷ hiện ra trong tâm thức của con người để răn dạy con người, phải tránh xa cái xấu, cái ác nếu không sẽ bị quả báo.

Các truyện ma của tác giả Thạch Bất Hoại cũng không ngoài mục đích tôn thờ vẻ đẹp thánh thiện của con người, đấu tranh với cái ác, cái bẩn hoại của tâm hồn con người. Ma trong truyện Thạch Bất Hoại thấm đẫm chất nhân văn, tác giả muốn truyện ma để nói chuyện người. Đó là chủ đích của Thạch Bất Thoại. Như lời nói:

Ma quỷ ở đâu ra
Ma quỷ tự lòng ta...

Vì vậy, khi lòng trong, hồn sáng, thì dù có là ma, là quỷ, vẫn có nét đẹp đáng yêu của cuộc sống. Đọc truyện của Thạch Bất Hoại, các bạn sẽ thấy rõ điều ấy.

Trân trọng giới thiệu với bạn đọc các truyện của Thạch Bất Hoại. Mong được quý vị gần xa góp ý.

Hồn ma trinh nữ

Bà chủ nhà trợ nhìn Nhật chăm chú, rồi thủng thẳng:

– Nếu cậu muốn vào nhà tôi ở, phải tuân thủ nội qui ở đây. Đó là không được tự tiện dẫn bạn bè đến, và cũng không tò mò biết chuyện nhà tôi.

Nhật mừng rỡ:

– Dạ, cháu biết. Cháu xin làm theo lời dạy của cô.

Bà chủ nhà trợ gật đầu:

– Tôi thấy cậu, tôi cũng quý. Tôi ở một mình, đôi lúc cũng buồn. Nhưng tính tôi rất yên tĩnh, tôi không thích ồn ào. Ngày hôm nay, cậu cứ dọn đến ở.

Nhật cảm ơn bà chủ nhà trợ tốt bụng. Và ngay hôm đó, anh dọn đến ở.

Nhà Nhật thuê là một căn nhà cổ, mái lợp ngói. Bà chủ nhà mở cửa buồng căn phòng. Căn phòng nhỏ gọn đầy đủ tiện nghi. Có cả toa-lét riêng. Nhật bần lòng lắm. Vì ở đây rất gần chỗ Nhật đi học.

Hồn ma trình nữ

Nhật khoan khoái đánh một giấc ngon lành sau bao ngày mệt nhọc đi kiếm nhà trọ. Anh dự định sẽ ở đây bốn năm học đại học.

Một hôm, bà chủ nhà trọ đi vắng, hình như bà lên chùa Bà, bà dặn vậy, Nhật ở nhà một mình. Anh chợt nghe tiếng guốc từ cầu thang. Anh ngạc nhiên, lạ nỗi, bà chủ bảo bà ở một mình, sao lại có tiếng bước chân khi bà đi vắng. Anh lắng tai nghe. Tiếng guốc rõ mồn một. Rồi một cô gái áo trắng xuất hiện, tóc xõa ngang vai, nét mặt rất đẹp, nhưng hơi lành lạnh. Nhìn thấy Nhật, cô ta khụng người lại và hỏi:

– Anh là ai, tại sao lại vào nhà tôi?

Nhật cười vui:

– Tôi là sinh viên, thuê nhà trọ ở đây. Thế ra cô là con bà chủ nhà đấy ư? Vậy mà bà chủ bảo ở có một mình.

Cô gái lạnh lùng:

– Anh biết chuyện đó để làm gì? Bà chủ đã dặn anh thế nào?

Nhật khụng người lại:

– Thì tôi chỉ hỏi vậy thôi mà. Tôi có nói gì đâu.

Cô gái ngúng nguẩy bước chân vào phòng. Nhật nghĩ thầm trong bụng: Con gái gì mà kiêu kỳ quá. Bà chủ chắc không muốn con gái bị quấy rầy nên dặn dò mình kỹ lưỡng. Mình phải làm theo ý bà ấy thôi, nếu không bà ấy cắt hợp đồng thì khốn. Anh vào phòng mình chốt cửa lại, đem bài ra học. Nhưng hình bóng

cô gái trẻ đẹp cứ khiến anh bâng khuâng. Dù gì anh cũng là con trai mới lớn.

Chiều tối, bà chủ về nhà. Bà hồn hỏi:

– Nhật ơi, giúp cô một tay với. Đồ đạc nhiều quá.

Nhật chạy ra, đon đả:

– Cô mới đi chùa về à. Cô mang đồ nhiều thế này, chắc là có lộc lăm đây.

Bà chủ vui vẻ:

– Ủ, hôm nay cô cúng chùa. Còn lại, mang về nhà, dù gì hôm nay cũng là rằm lớn.

Giúp bà chủ xong, Nhật định quay vào phòng, bà chủ chợt hỏi:

– Nhật này, cháu ở nhà có thấy chuyện gì lạ không?

Nhật kể lại chuyện gặp cô gái trẻ, nhưng sức nhớ lời bà chủ dặn, và cô gái nói, chàng giấu đi, chàng vui vẻ:

– Dạ, không có gì cả cô ạ. Cháu ở nhà một mình mà.

Bà chủ gật đầu:

– Ủ, thôi được rồi, cháu lo công chuyện của cháu đi.

Bà chủ lên lầu rồi, còn lại một mình dưới đất. Nhật thơ thẩn một lúc, rồi vào phòng của mình. Chàng rất băn khoăn vì thái độ kỳ lạ của bà chủ. Hình như hai mẹ con họ có điều gì giấu anh. Mà anh đâu có cần gì phải biết. Mặc kệ họ. Mình cứ làm đúng công việc

Hồn ma trinh nữ

của mình.

Một hôm, Nhật di học về, thấy trên bàn học của mình, có bài thơ bốn câu viết bằng mực tím học trò. Nét chữ con gái.

*Người về từ kiếp ba sinh
Một mình ta lại một mình buồn ghê
Bồn chồn hoa phượng tiếng ve
Bình minh, bóng tối lê thê tháng ngày.*

Nhật rất ngạc nhiên. Ai đã vào phòng chàng. Chàng đã khóa cửa cẩn thận kia mà. Lê nào lại là cô gái bí hiểm con bà chủ. Mà lạ thật, mình ít khi gặp nàng, hầu như không thấy nàng ra phố bao giờ. Chàng mỉm cười tự lự. Cô bé quả là khó hiểu. Chàng viết vào trang giấy hai câu thơ:

*Viết thơ mà không để lại tên
Làm sao ta biết, biết đáp đền*

Rồi chàng lên giường ngủ. Sáng hôm sau thấy bài thơ đã hoàn chỉnh:

*Hoa phượng cháy rồi, hè đã đến
Mùa thi ai nhớ, nhớ không quên*

Nhật bàng hoàng, không tin ở mắt mình. Cô gái bí ẩn kia đã vào nhà chàng từ lúc nào? Chàng nhớ khi ngủ, khóa cửa rồi kia mà. Cô gái thật kỳ lạ. Nhưng chàng đã biết tên cô gái. Cô là Phượng. Vì cô nhắc đi nhắc lại hai lần hoa phượng.

Chàng khép cửa, đi học, trưa về, thấy bà chủ

nhìn mình rất kỳ lạ. Bà hỏi:

– Nhật, chờ cô hỏi, đã xảy ra chuyện gì? Cháu phải nói cho cô biết.

Nhật hoảng hốt:

– Có gì đâu ạ. Cô thấy đó, cháu suốt ngày chỉ học, cô ở trên lầu cháu ở dưới đất, có gì khác đâu ạ?

Bà chủ đưa tờ giấy ra, Nhật vội thanh minh:

– Cháu không biết làm sao lại có tờ giấy ấy trong buồng của cháu, nên cháu đáp lại cho vui. Mà sao cô có được vậy?

Bà chủ buồn rầu:

– Tờ giấy bay ra ngoài, cô lượm được. Cháu nên nhớ từ nay chấm dứt chuyện đó nghe không? Cô không bằng lòng đâu.

Nhật lễ phép:

– Dạ, cháu đâu có nghĩ đến điều đó đâu ạ. Cháu xin lỗi cô, lần sau, nếu nó xuất hiện, cháu sẽ đốt ngay.

Bà chủ gật đầu, rồi thẫn thờ lên lầu. Còn lại Nhật, anh cũng băn khoăn ghê gớm. Anh biết, anh đã làm bà chủ buồn. Nhưng đó đâu phải lỗi của anh. Anh cố hình dung ra cô gái có cái tên Phượng tinh nghịch đó. Nhưng vô ích. Anh thiếp đi mệt mỏi.

Sáng hôm sau, trên đường đi tới trường, anh gặp cô gái trên xe buýt, anh sững sót, Phượng. Anh hô hởi:

– Cô Phượng, cô cũng đi học à? Cô học trường nào, gớm, cô tinh nghịch quá, làm tôi bị má cô la rầy.

Cô gái ngạc nhiên:

Hồn ma trình nữ

– Anh nói cái gì? Tôi đâu có quen biết anh mà chọc phá anh?

Nhật hồ hởi:

– Cô giả bộ hay lắm. Thế mà thơ cô viết tặng tôi thì sao, tôi đọc, và biết cô là Phượng mà.

Cô gái lắc đầu:

– Chắc anh lầm người rồi. Tôi nói là tôi chưa hề gặp anh. Anh đừng có tán tỉnh tôi làm gì.

Nhật tiu nghỉu:

– Tôi xin lỗi, vì đã làm phiền cô. Tôi đã lầm. Nhưng lẽ nào trí óc tôi lại mụ mẫm vậy sao?

Cô gái thấy vẻ mặt của Nhật, bật cười:

– Thế anh quen cô Phượng ấy ở đâu? Cô ấy giống tôi lắm à?

Nhật nồng nhiệt:

– Tôi ở trọ nhà bà Hằng. Tôi từ dưới quê lên mà. Bà ấy tốt lắm, nhưng có điều kỳ lạ. Bà ấy nói bà ấy ở một mình, nhưng tôi thấy con gái bà ấy. Nào ngờ, cô lại xuất hiện ở đây. Cô đừng giấu tôi nữa, cô là cô Phượng, phải không?

Cô gái lắc đầu:

– Tôi là Hà, học bên sư phạm, chứ có là Phượng đâu? Người giống người là chuyện bình thường mà. Tôi đâu có biết bà Hằng là ai?

Nhật thất vọng:

– Ủ, có lẽ cô nói đúng. Mà thôi, tôi biết chuyện làm gì cho rách việc, bà chủ lại đuổi, không có chỗ để

ở thì khố.

- Hà thấy Nhật vẻ mặt tội nghiệp, cô an ủi:

- Thôi, anh đừng buồn nữa, quên chuyện đó đi.

Đây là địa chỉ của tôi, bữa nào rảnh, mời anh tới chơi.

Nhật từ buồn chuyển qua vui, gật đầu:

- Cảm ơn Hà nhé. Nhất định tôi sẽ đến.

Hà xuống xe buýt, Nhật giơ tay vẫy vẫy. Hà cũng vẫy tay chào lại.

Sau lần đó, quan hệ của Nhật và Hà trở nên thân thiết. Họ đi uống nước, và cùng chụp ảnh chung. Nhật rất vui. Anh vui là phải, vì Hà là người con gái đẹp, lại hiền hậu. Quan hệ của cả hai cũng chỉ ở mức tình bạn trong sáng mà thôi. Tình cờ, một hôm bà Hằng thấy bức ảnh Nhật chụp với Hà, bà ngạc nhiên đến sững sờ:

- Nhật à, cô gái nào vậy cháu? Sao cháu lại quen cô ta?

Nhật khoe:

- Dạ, đó là cô Hà, học bên sư phạm. Nhà cô ấy ở đường số 5, cô ấy rất vui tính, hồn hậu.

Bà Hằng bật khóc:

- Trời ơi, lẽ nào lại là con đó ư? Con gái của mẹ. Mẹ có lỗi với con nhiều lắm.

Nhật tò mò:

- Cô nói cái gì, cô là mẹ của Hà à? Không phải đâu. Nhà Hà có đầy đủ cha mẹ mà. Mà cô ạ, có chuyện này cháu giấu kín trong lòng, nay sắp phải xa

Hồn ma trinh nữ

cô, cháu xin hỏi thật có được không ạ?

Bà Hằng rùng mình:

– Có chuyện gì, cháu cứ nói, cô nghe đây.

Nhật bôn chồn:

– Cô nói cô ở một mình, nhưng cháu đã gặp con gái cô ba bốn lần, cô ấy còn làm thơ cho cháu nữa. Cô ấy có phải tên Phượng không?

Bà Hằng sững sốt:

– Sao cháu biết tên nó là Phượng. Nó nói với cháu à?

Nhật cười:

– Thì bài thơ, cô ấy nhắc đi nháć lại hoa phượng hai lần, nên cháu đoán ra. Cô giấu con gái rượu kĩ quá.

Bà Hằng ứa lệ:

– Giấu gì mà giấu hả cháu? Cô cũng muốn nó tung tăng vui vẻ với bạn bè lăm chứ.

Nhật run run:

– Cô nói vậy nghĩa là sao? Phượng bị bệnh à? Bệnh gì hả cô?

Bà Hằng nắm tay Nhật, dẫn lên lầu, bà mở cẩn buồng ra, Nhật bàng hoàng khi thấy trên bàn thờ, là ảnh của Phượng. Chàng lấp bấp:

– Như vậy là Phượng đã chết? Nàng chết vì lý do gì hả cô?

Bà Hằng buồn bã, kể đứt đoạn:

– Cô sinh được hai đứa con sinh đôi. Người ta

bảo, nên cho bớt đi một đứa, thì đứa còn lại mới sống được. Cô sợ lầm. Thế là phải đứt ruột đem cho một đứa, cô nuôi cái Phượng. Ít lâu sau, chồng cô chết, vì bệnh não. Và năm mươi tám tuổi, cái Phượng cũng chết vì bệnh não. Nó kêu nhức đầu, về đến nhà, nằm trên giường và không tỉnh lại nữa. Cô đau đớn như điên dại. Cô ôm con khóc lóc, rồi vì quá thương con, nên cô hỏa táng xác nó, để xác nó trong căn phòng này. Nó thỉnh thoảng có hiện về, ôm cô, nước mắt ràn rụa. Cô ở cô đơn như vậy, cho đến khi có cháu đến ở. Cháu rất ngoan, vì vậy cô quí lắm. Nay giờ thì cháu đã rõ chuyện của Phượng rồi chứ?

Nhật buồn rầu:

- Nhưng cháu vẫn chưa hiểu vì sao mà Phượng lại làm thơ, và cho cháu biết tên? Để làm gì không biết. Và nữa, cô ấy cho cháu thấy mặt ba bốn lần, rồi sau đó biến mất.

Bà Hằng trầm ngâm:

- Có lẽ là nó muốn cho cháu biết mặt nó, để nhận ra em gái của nó là Hà đó. Tôi nghiệp, con Phượng rất ngoan hiền, có hiếu, cái bệnh bại não đã giết mất nó, nó chết đi cướp đi nguồn sống của cô. Cũng may nhờ có Phượng, mà cô tìm ra được Hà. Cô nhất định sẽ nói chuyện với Hà. Vì dù sao, cô cũng là mẹ đẻ của Hà mà.

Nhật lắc đầu:

- Liệu Hà có chịu như vậy không? Vì cô xa Hà

dã hai mươi năm nay rồi. Cô không nên xáo trộn cuộc sống của Hà.

Bà Hằng nghẹn ngào:

- Thế cháu bảo cô phải làm sao đây? Chẳng lẽ cô không có con để an hưởng tuổi già hay sao?

Nhật thông cảm:

- Cháu hiểu nỗi lòng của cô. Cháu sẽ thuyết phục Hà, đưa Hà đến thăm cô, và sau đó cô tiếp cận từ từ, ý cô thế nào?

Bà Hằng mừng rỡ:

- Cảm ơn cháu nhiều lắm. Đúng là từ ngày có cháu, cuộc đời cô tự nhiên khác hẳn. Cô lại sắp được gặp con gái của cô nữa.

Trò chuyện xong, cả hai bước xuống lầu. Nhật đi ra phố, anh định đến tìm Hà, thì Hà đã tìm anh, cô bàng hoàng:

- Anh Nhật à! Có chuyện này em muốn kể cho anh nghe, em cứ băn khoăn mãi.

Nhật vui vẻ:

- Có chuyện gì mà em nghiêm trọng thế? Nào em nói đi.

Hà lo lắng:

- Đêm qua, em thấy một cô gái vào phòng em, mặt mũi giống em như hệt, em sợ hãi. "Cô là ai? Tại sao vào phòng tôi?" Cô gái nói: "Hà à, chị là Phượng, chị sanh đôi của em." Em ngạc nhiên: "Chị là chị ruột của tôi ư? Sao tôi không nghe ai nói chuyện đó nhỉ?"

Cô ta nói: "Em cứ gặp anh Nhật thì sẽ rõ. Anh ấy sẽ kể cho em nghe tất cả." Chính vì vậy, mà em đến tìm anh đây. Anh Nhật, anh biết chuyện đó à?

Nhật gật đầu:

- Em có nhớ buổi đầu khi anh gặp em không? Anh đã gọi em là Phượng. Anh linh cảm thấy giữa em và Phượng có cái gì đó rất gần gũi thân thiết. Và nay thì giấc mơ của em đã nói rõ điều ấy.

Hà tần ngần:

- Như vậy chị Phượng là chị ruột của em, và bà Hằng là mẹ ruột của em? Vô lý quá, cha mẹ còn sống sờ sờ ra đây, làm sao tin được. Tại sao bà ta lại bỏ em cả mấy chục năm trời...

Nhật thân mật:

- Chỉ vì hoàn cảnh thôi, em à. Em hãy hiểu cho mẹ ruột của em, bà ấy đâu muốn vậy. Anh đã động viên bà ấy, không nên để xáo trộn cuộc sống của em, bà ấy đồng ý. Bà ấy chỉ muốn được gặp em thôi, em nên chiều bà ấy, để cho chị Phượng vui lòng, vì chị đã báo mộng cho em.

Hà gật đầu:

- Được rồi, vì chị Phượng, em sẽ gặp bà Hằng. Nhưng em đã nói rồi, dứt khoát em không về với bà ấy đâu.

Nhật sôi nổi:

- Thì em cứ như vậy đã. Cuộc đời đâu có nói trước được chuyện gì sẽ xảy ra. Cũng như anh, nếu

không có Phượng thì làm sao mà gặp được em. Nào, ta đi em.

Nhật dẫn Hà đến gặp bà Hằng. Bà Hằng thấy Hà, nghẹn ngào, mấp máy môi:

– Hà ơi, cảm ơn con đã đến. Cuộc hội ngộ quả là kỳ lạ. Má cũng không ngờ được. Có lẽ là linh hồn Phượng mách bảo. Hà ơi, con lên nhà, thắp cho Phượng nén nhang đi con.

Hà rụt rè làm theo, khi nhìn thấy ảnh Phượng, bất chợt cô òa khóc sướt mướt, cô thốn thức:

– Chị Phượng, em không ngờ lại có người chị sinh đôi, sao chị lại đi sớm thế. Khi em tìm lại được chị thì chị đã mất. Em thương chị quá.

Bà Hằng khóc rưng rức:

– Hà ơi, má có lỗi với con. Nay gặp được con, má đã được an ủi nhiều rồi.

Và quay sang Nhật, trìu mến:

– Nhật ơi, bác cảm ơn con đã đưa Hà đến cho bác. Bác chỉ ước mong một ngày nào đó, các con nên vui nên chồng thì hay biết mấy. Bác rất quý con.

Hà đỏ mặt, thẹn thùng nhìn Nhật. Cô nhìn bà Hằng, bất chợt kêu khẽ:

– Má ơi, con yêu má.

Bà Hằng ôm chặt Hà vào lòng, trìu mến:

– Má cũng yêu con lắm, con gái của má à.

**

Ít lâu sau, Nhật và Hà nên duyên chồng vợ, cả hai dọn đến nhà bà Hằng ở, vì bà Hằng chỉ ở có một mình. Bà Hằng rất vui, vì cứ nhìn Hà là bà lại nhớ tới Phượng. Hai chị em giống nhau như hai giọt nước.

Bà nói với Hà:

– Không biết chị Phượng con bây giờ ra sao nhỉ?

Hà vui vẻ:

– Có lẽ sau khi làm mối xong, chị ấy đã đi đầu thai rồi. Mẹ phải mừng cho chị ấy chứ. Chứ cứ bắt chị ấy làm hồn ma trinh nữ mãi sao?

Cây đa ma quái

I.

Làng Đô Nghĩa có một cây đa cổ. Cây đa này nghe nói tồn tại đã trăm năm.

Cây đa mọc ngay ở đầu cổng làng. Cành lá xum xuê, tỏa bóng mát rượi. Rẽ nó tỏa xuống, như những bộ râu. Dân làng Đô Nghĩa coi cây đa là vật linh thiêng. Họ gọi đó là cây đa thần. Ban ngày cây đa tỏa bóng mát xum xuê, lũ trẻ chăn trâu hay tụ tập ở đó trò chuyện vui vẻ.

Còn ban đêm, cây đa trở nên trầm mặc, huyền bí. Điều kỳ lạ là cả trăm năm nay, chưa một ai dám trèo lên nóc cây đa cả. Vì họ tin ở điều huyền hoặc. Trên ngọn cây đa có cái gì, không ai biết. Chỉ có lũ chim làm tổ, kêu ríu rít suốt ngày đêm. Truyền thuyết về cây đa dài dằng dặc. Người thì cho cây đa là thần, có người lại cho cây đa có ma. Ở chỗ nào có cây đa là chỗ đó có ma. Lũ trẻ con Đô Nghĩa đâu cần biết điều đó, chúng chỉ biết cây đa là nơi chúng vui chơi, tụ tập

trò chuyện vui vẻ sau ngày chăn trâu cắt cổ mệt nhọc. Bọn chúng tụ tập ở đấy nói đủ thứ chuyện. Vì ở làng, đâu có chỗ nào vui chơi, ngoài cây đa cổng làng.

Đêm rằm, trăng sáng, cả một vùng mênh mông ánh bạc. Lũ trẻ lại tụ tập ở gốc cây đa, bàn đủ thứ chuyện. Bọn trẻ gồm mười đứa, bảy trai, ba gái. Chúng tíu tíu câu chuyện.

Tiến, thằng con trai cao lêu nghêu, mở đầu:

– Cây đa này có ma đấy, các cậu à. Tớ đã nhìn thấy ma rồi đó. Một con ma áo trắng, tóc dài, lưỡi dài cả thước.

Lũ trẻ nhao nhao:

– Cậu nói thật hay bịa đấy. Đừng có mà dọa tụi tớ nghe.

Tiến cười khì khì:

– Đêm đó, tối trời, tớ xách cái nơm đi úp cá. Vì hồi chiều trời mưa mà. Trời mưa, cá nhiều là chuyện đương nhiên ở quê ta. Chỉ non một giờ, giờ của tớ đã đầy cá rô. Tớ đi về lòng đầy khoan khoái. Bất chợt tớ thấy một cô gái tóc dài mặc áo trắng muốt, từ cây đa bước xuống. Tớ bùn rủn cả chân tay. Bóng ma giơ tay vẫy vẫy, và tớ đi theo, va đầu vào cây đa, bóng ma cười khanh khách. Tiếng cười như quạ kêu...

Thành, cậu con trai mặt rõ, tò mò:

– Hay là bóng ma đó là chị Vi Huệ ở cuối xóm. Chị ấy vì thất tình với anh chàng Hưng nên tự tử. Vì chỉ tự tử nên lưỡi mới dài cả thước chứ.

Tiến gật đầu, tiếp tục câu chuyện:

Cây đa ma quái

– “Tớ lúc ấy đau quá, quên cả sợ, tức mình la lên: Hồn ma kia, ngươi là ai? Tại sao lại chọc ta? Coi chừng ta dốt cây đa cho mà xem.

Cô gái áo trắng thô i cười, nhở nhẹ:

– Kìa Tiên, sao mà cáu gắt quá vậy? Chị là chị Vi Huệ đây.

Tớ sững sót:

– Chị Vi Huệ à? Em tưởng chị đã đi đầu thai rồi chứ? Sao chị còn ở đây.

Chị Vi Huệ rầu rĩ:

– Những người chết oan như chị, phải làm ma lang thang suốt đời, em ạ. Chị chết đi làm con ma tui hận.

Tớ buồn bã:

– Sao chị lại nông nỗi thế? Không có người đàn ông này thì có người khác, việc gì chị phải bám riết anh Hưng?

Chị Vi Huệ mắt trợn trừng, long lên sòng sọc, chị rít khẽ:

– Hắn là tên lửa đảo, đã cướp đi cuộc đời trong trắng của chị, chị căm thù hắn. Hắn bây giờ đang sống sung sướng ở thành phố với người vợ trẻ đẹp, hắn sẽ phải trả giá.

Tớ tò mò:

– Hồi ấy, anh chị yêu nhau lắm cơ mà, cả hai đêm nào cũng ra cây đa hẹn hò?

Chị Vi Huệ khóc nước nở:

– Nào ai tin được lòng người hả em? Lòng người

nham hiểm lắm.

Tớ hỏi:

– Chị ở cây đa này mà không sợ ư?

Chị Vi Huệ cười lớn:

– Chị là ma, còn biết sợ ai? Cây đa này có nhiều ma lắm. Họ là bạn của chị cả. Dưới gốc cây đa này là cả một hầm xương người chết đói năm xưa. Vào ngày rằm hoặc mồng một, nhất là rằm tháng bảy bọn ma các chị hay tụ tập vui đùa suốt đời đó.

Tớ rùng mình. Thì ra cây đa này là cây đa ma, chứ có phải cây đa thần gì đâu. Vì chị Huệ là người quen, nên mình không sợ, chứ cùng lúc đó, trên cây đa những bóng trắng bay chắp翅膀, có tiếng hỏi:

– Vi Huệ à, nói chuyện với ai mà lâu thế, mau đi chơi, trời sắp sáng rồi.

Chị Vi Huệ trả lời:

– Được rồi, tôi lên ngay đây.

Và nói với tớ:

– Em về đi, ở đây âm khí nặng nề lắm. Chị đi đây. Có gì hôm nào rảnh, đến chơi với chị nhé.

Và chị bay vút lên ngọn cây đa. Tớ lững thững ra về và khi nhìn lại phía sau, cả một rừng áo trắng, thật là kinh hãi."

Thằng Tiến chấm dứt câu chuyện, lũ trẻ toát mồ hôi hột. Cái Liên run run:

– Tiến à, sao cậu liều vậy, nhỡ chị Vi Huệ nhập vào cậu thì sao? Ở làng này đã có ông Hoạt bị ma nhập rồi đấy.

Cây đa ma quái

Thằng Lâm ngạc nhiên:

– Ông Hoạt ở xóm giếng ấy à? Vì sao ông ấy lại bị ma nhập? Ông ấy to khỏe thế kia mà?

Cái Liên kể:

– “Thì buổi trưa hôm ấy, trời nắng gắt, ông Hoạt đi làm đồng về, qua đó nằm nghỉ. Bất chợt ông thấy có ai đó, nắm tay ông, kéo vào gốc cây đa, ông cố vùng vẫy, nhưng không được. Thế là ông chuitot vào trong hốc cây, chỉ lòi cái đầu ra. Mọi người nghe tiếng ông kêu cứu, vội chạy đến, họ lôi ông ra, và hỏi:

– Tại sao ông lại chui vào đó vậy.

Ông lảm nhảm:

– Có một người đàn bà nắm tay ông, đưa vào đó, bà ta rất xinh, bà ấy muốn ông làm bạn tình, vì ở dưới âm ty cô đơn lắm. Bà ta tên là Nhã Uyên.

Mọi người kinh hãi:

– Ma hiện giữa ban ngày à?

Ông Hoạt rú lên, chỉ tay:

– Kìa, Nhã Uyên xuất hiện, Nhã Uyên ơi, chờ anh với!

Và ông lao vào gốc cây, bị sưng cả đầu. Từ đó lảm nhảm như người mất hồn. Cây đa này rõ ràng có nhiều kỳ bí.”

Cái Huệ tiếp:

– Nhưng chưa kinh khiếp bằng chuyện ông Trần Định. Một lần, ông đi ngang cây đa, nghe nói có ma quái, ông cầm con dao, hét to: “Ma quái, ta đến để trừ giết ngươi đây”. Nào ngờ, lời nói đọi máu, nó vận vào

ông. Một sợi rẽ của cây đa quấn chặt vào cổ ông, nhắc bổng lên, ông hốt hoảng vung dao chém, sợi dây đứt đôi, máu tuôn xối xả vào người ông. Và sau đó, là mấy sợi dây khác, ông định vùng chạy, nhưng không kịp, các sợi rẽ của cây đa quấn ông, và lôi lên cao. Khi dân làng biết chuyện chạy đến, ông đã tắt thở, xác treo tòn ten lên cành đa. Đám thanh niên phải bắc thang, gỡ ông xuống, họ không dám chặt cành, vì sợ ma nhập. Hôm trước, có việc phải qua cây đa, tờ gấp ông Định. Ông ấy nói chuyện như người còn sống. Mình cũng trả lời ông ấy. Cho đến khi về nhà, nhớ lại ông ấy đã là ma, mình sợ đến bần rủn chân tay.

Lũ thanh niên nghe chuyện, ai cũng rợn người. Nhưng lòng háo hức tò mò, khiến chúng muốn biết sự thật về cây đa kỳ quái. Thằng Luận lùn tịt, nói:

– Ta phải hỏi ông Minh, ông ấy ở đây đã lâu, là già làng của làng Đô Nghĩa. Ông ấy biết rất rõ về nguồn gốc làng ta.

Lũ thanh niên gật đầu. Chúng đến ngay nhà ông Minh. Ông Minh, đã tầm mươi tuổi, râu tóc bạc phơ, đang ngồi trải chiếu uống trà với mấy ông bạn già, là ông Hải, và ông Chuẩn. Ông Minh cười khà khà:

– Ngày rằm là ngày ma quỉ hiện lên vui chơi, nhảy múa. Đó là ngày lành. Ai gặp được ma là hên lắm.

Ông Chuẩn ngạc nhiên:

– Bác nói vậy là sao? Tôi chưa bao giờ nghe nói gấp ma là hên cả. Xui xẻo thì có. Ma quỉ vốn vô

Cây đa ma quái

thường mà.

Ông Minh lắc đầu:

– “Thế thì ông chưa biết chuyện đó thôi. Có lần tôi hẹn với ông Thiệp định đi săn ở núi Mã Cước. Tôi chuẩn bị khăn gói, súng săn, lên đường. Bất ngờ ông Thiệp đến. Tôi thấy thái độ ông ấy rất khác lạ. Ông ta nhìn tôi đăm đăm. Tôi ngạc nhiên:

– Ông Thiệp, ông làm sao thế? Ông hẹn tôi ở chân núi Mã Cước kia mà, sao ông lại đến đây.

Ông Thiệp bùi ngùi:

– Chuyến đi săn nên bỏ, nguy hiểm lắm. Coi chừng đá lở.

Tôi cười:

– Xưa nay ở vùng mình làm gì có chuyện đá lở. Ông chỉ nói nhảm. Nếu ông sợ thì để tôi đi một mình.

Ông Thiệp ngăn lại:

– Đừng mà ông Minh. Tôi xin ông đó. Tôi và ông là bạn tâm giao bao nhiêu năm trời rồi, tôi đến để báo cho ông sự nguy hiểm ấy. Tôi không muốn nhìn thấy ông chết.

Tôi tò mò:

– Chính vì vậy, mà ông đến tìm tôi? Ta uống với nhau chén rượu chứ.

Ông Thiệp lắc đầu. Rồi lững thững đi ra cổng. Tôi thấy ông này thái độ hôm nay kỳ quái quá, chạy ra theo, nào ngờ ông ấy đã biến mất. Tôi cứ băn khoăn mãi, và quyết định hoãn cuộc đi săn, sáng mai đến nhà ông Thiệp xem sao?

Sáng hôm sau, tôi đến nhà ông Thiệp, thấy đám ma, chiêng trống xập xình. Tôi hỏi:

– Dám ma ai vậy?

Bà vợ ông Thiệp sụt sịt:

– Ông Thiệp nhà tôi bị chết. Ông ấy bất ngờ bị đá đè.

Tôi bàng hoàng:

– Đá đè à? Ông ấy chết mấy ngày rồi? Ông ấy có hẹn với tôi đi săn kia mà.

Bà vợ ông Thiệp ứa lệ:

– Đã hai hôm rồi bác ạ. Mà sao bác biết nhà tôi chết mà bác đến?

Tôi thử người:

– Đêm qua, ông ấy đến nhà tôi, nét mặt râu râu, tôi có hỏi, ông ấy bảo: Ông không nên đến núi Mã Cước nữa. Tôi có trò chuyện với ông ấy một lát, rồi ông ấy biến mất. Nên tôi nghi ngại, đến đây tìm hiểu, nào ngờ.

Bà vợ ông Thiệp rú lên:

– Thôi rồi, ông đã gặp ma rồi. Có lẽ linh hồn nhà tôi báo cho ông biết tai nạn đó. Chứ ông ấy chết rồi, làm sao mà gặp ông được.

Tôi gật đầu:

– Có lẽ thế. Để tôi thắp nén nhang cho anh ấy.

Thắp nhang cầu khấn cho ông Thiệp xong, tôi từ biệt gia đình ông Thiệp, và đến núi Mã Cước. Một cảnh tượng khủng khiếp. Đá lở lăn xuống đè gãy cả cây cối. Nếu đêm qua, tôi đến đó, có lẽ đã vùi xác rồi.

Cây đa ma quái

Tôi hỏi mấy người dân tộc ở gần đấy, họ cho biết đêm qua, tự nhiên đá trên núi Mā Cước lăn xuống ầm ầm. Cứ như là động đất vậy. Mà trời thì rất trong, không có hiện tượng gì bất thường cả. Tôi bàng hoàng ra về, và thầm cảm ơn hồn ma tốt bụng. Ông ấy đã cứu sống tôi."

Ông Minh kể xong câu chuyện, ông Chuẩn khà một tiếng:

- Thật kỳ lạ, xưa nay chỉ có ma quỷ hại người, chứ làm gì có ma quỷ cứu người. Mà ông Minh này, làng ta có cây đa ma quái lắm. Nhiều người đã bị nó hại rồi đó. Ta phải chặt bỏ nó thôi.

Ông Minh nhìn ông Chuẩn lom lom:

- Ông nói cái gì vậy? Ông có biết nói thế là ma quỷ nó nhập vào ông không? Cây đa đó là linh hồn của làng ta đó. Nó tồn tại cả trăm năm nay. Ở giữa hang cây có một cái miếu nhỏ, để thờ hàng ngàn người chết oan đó.

Ông Minh vừa nói đến đây, lũ thanh niên ào vào. Ông Minh ngạc nhiên:

- Có chuyện gì mà các cháu đến đông như vậy?

Thằng Tiến vào đè ngay:

- Ông ơi, ông có thể kể cho tụi cháu nghe về nguồn gốc cây đa không? Tụi cháu toàn gặp ma ở đó cả.

Ông Chuẩn nói với ông Minh:

- Đó, ông thấy chưa, đến cả lũ trẻ cũng gặp ma, huống chi người già chúng ta.

Ông Minh thong thả:

– Gặp ma cây đa là chuyện thường tình thôi. Vì ở dưới đó, là xác của hàng ngàn người làng ta, và cả tứ xứ nữa, họ đều chôn chung ở dưới đó, vì nạn đói do bọn Nhật gây ra năm 1945. Cây đa gắn với lịch sử bi thương của làng Đô Nghĩa chúng ta.

Cúc Liên tò mò:

– Thế cả ngàn người chôn chung ở dưới ấy à? Có mộ huyệt gì không?

Ông Minh lắc đầu:

– Đến tên tuổi còn không biết, thì mộ huyệt làm sao có. Dân làng đào chung cái huyệt to lấm, bỏ xác xuống, ngày nào cũng có người chết đói. Để ghi nhớ đau thương, dân làng ta trồng lên đó cây đa. Cây đa đó cũng gần bằng tuổi ta đó. Hồi đó, ta còn là đứa bé. Sau này lớn lên, ta mới biết chuyện về cây đa. Bạn ta dưới đó cũng cả chục người, nếu còn sống, thì họ cũng bằng tuổi ta.

Thằng Thành hỏi:

– Thế bác có bao giờ gặp họ không? Nghe nói người chết oan linh hồn thiêng lẩm.

Ông Minh gật đầu:

– “Có chứ. Một đêm, ta đi ngang cây đa, lúc đó tầm mười giờ đêm. Bất chợt, có hàng chục đứa trẻ từ trong cây đa chạy ra. Ta quát:

– Giờ này, còn ra đây chơi. Tui bay liều thiệt.

Lẽ trẻ reo lên, và vây lấy ta, vui vẻ:

– Minh đấy à, tụi mình đang đi bắt cá rô đây.

Cây đa ma quái

Trời đêm nay chuyển giờ, sắp có mưa, cá rô đồng nhiều lăm.

Ta ngạc nhiên, nhìn kỹ, té ra toàn là bạn cũ. Lúc đó, ta đâu có nghĩ họ là ma. Trò chuyện một lúc, quả nhiên trời chuyển giông, mưa như trút nước. Lũ trẻ kéo ta đi bắt cá rô. Chúng nhét cá rô đầy giỏ của ta. Khi trời sáng, ta thấy ướt lạnh, nhìn quanh, không thấy ai cả. Ta lững thững về nhà. Mở giỏ cá rô ra, đầy nhóc. Ta định ăn thịt cá rô bằng cách nướng xiên. Nhưng nhìn cá rô đen trui, lại nhớ chuyện đêm qua, thế là đem đổ cá rô xuống ao Choàng. Lũ trẻ đêm qua chính là ma. Cá rô chúng bắt cho ta là cá rô ma, ăn làm sao được."

Ông Hải rùng mình:

- Thôi chết rồi, sao ông không kể cho tôi nghe chuyện đó. Hôm trước, tôi bắt được con cá rô ở ao Choàng, nó to như con cá chép vậy. Tôi đem về nướng, ăn thịt nó rất thơm. Ăn xong, đêm đó tôi thấy lũ cá rô vây quanh, mắt trợn trừng.

Cái Huệ cười ngặt nghẽo:

- Ai bảo ông tham ăn làm chi? Bây giờ thì ông là nô lệ cho lũ cá rô rồi.

Ông Hải lắc đầu khổ sở, ông Minh cười:

- Có gì mà ông sợ dữ vậy? Cá rô đầy đồng, ai biết đâu là cá rô ma. Nếu nhìn chõ nào cũng thấy ma cả, người ta làm sao sống. Tôi đang tính bàn với làng, rào cây đa lại, xây gạch bên ngoài làm bức tường, quanh năm cúng kiêng cho bớt ma quỉ.

Lũ thanh niên gật đầu, hưởng ứng ngay. Đêm đó, mọi người quây quần kể đủ thứ chuyện về ma cây da. Nào là ma oan hồn, ma báo oán, ma dom dom, ma trơi.

II.

Đỗ Hưng đang ôm vợ ngủ, chợt thấy bóng trắng, anh ta vội buông vợ ra, nhìn trùng trùng bóng trắng. Bóng trắng lạnh lùng:

- Đỗ Hưng, quên cố nhân rồi ư? Ta là Vi Huệ đây!

Đỗ Hưng lắp bắp:

- Vi Huệ ư? Em là người hay ma? Sao em lại quấy phá anh?

Vi Huệ cười nhạt:

- Ta đến thăm ngươi, mà ngươi bảo ta quấy phá ngươi ư? Người quả là có mới nói cũ, sau khi đã chiếm đoạt ta, bỏ rơi ta ở quê.

Đỗ Hưng run rẩy:

- Anh xin lỗi, vì anh bận việc ở phố quá. Để khi nào rảnh rỗi anh sẽ về thăm em.

Vi Huệ tức giận:

- Người có thăm ta cũng muộn rồi. Cả chục năm nay, ngươi mới nói đến điều đó. Ta nhất định sẽ báo oán. Người phải về làng gặp ta, nếu không, tai họa sẽ ập đến cả nhà ngươi đó.

Đỗ Hưng rú lên, tay chân chới với, cô vợ trẻ

Chàng tinh, lay lay chàng:

– Anh Hưng, có chuyện gì thế? Sao người anh vã mồ hôi như thế này?

Đỗ Hưng choàng dậy, mắt trợn trừng:

– Em ạ, anh vừa mơ thấy ác mộng. Ác mộng khủng khiếp. Có người dọa trả thù anh.

Cô vợ trẻ tò mò:

– Ai lại trả thù anh, rõ ràng là vớ vẩn. Anh chắc lu bu công việc quá nên lo nghĩ vậy thôi. À, em nghe người ta nói “Sống làm sao, chiêm bao làm vậy”, có đúng không anh.

Đỗ Hưng thở dài:

– Số mệnh con người, làm sao biết được. Có lẽ quá khứ hay kiếp trước của anh đã làm nên nghiệp chướng. Anh phải về quê một chuyến.

Cô vợ trẻ gật đầu:

– Anh làm việc nhiều quá, nên cần phải nghỉ ngơi, anh nên về quê cho thư giãn. Nhưng nhớ chỉ có một tuần thôi đấy nhé, em không chịu xa anh lâu đâu.

Đỗ Hưng âu yếm:

– Được rồi, anh chỉ về có vài ngày là lên với em ngay.

Sáng hôm sau, Đỗ Hưng lên đường về quê. Từ thành phố về quê anh, chỉ hơn hai trăm cây số, nhưng Đỗ Hưng ít khi về quê. Chàng đã quen với lối sống ở phố. Ở quê buồn lắm. Nhất là ban đêm. Chỉ có bóng tối mù mờ, cùng với dom dom lập lòe, lửa ma chơi nhấp nháa. Tiếng éch nhái kêu oàm oạp ở đồng xa.

Gió thổi vào nhà nghe như tiếng thở dài, rợn cả người. Về quê là chuyện bất đắc dĩ đối với Đỗ Hưng.

Nhưng lần này thì chàng phải về, vì liên tục gặp ác mộng. Có lẽ chàng đã làm gì đó chạm vào tâm linh chàng? Ở quê chàng, nhiều người hay bị ma nhập. Như cô Hoạt, bị ma cây giới nhập vào, chui vào bụi cây giới nhỏ xíu, giống con rắn bò. Mọi người phải chặt cây, cứu chị Hoạt ra. Cái cây chảy đầy máu đỏ. Ai cũng kinh khiếp. Hay như chuyện ông Gia, lúc đào mộ để chặt bàn tay thần sét của người chết, bị bàn tay bóp cổ chết. Toàn là những chuyện kinh khiếp. Đáng sợ nhất là chuyện ma cây đa. Ma cây đa có cái rễ dài như sợi dây trói. Ai qua đó, lỡ nắm sợi rễ, lập tức bị nó trói chặt, nhắc bổng lên cây. Ông Điền hàng xóm, đã bị cây đa kéo như vậy. Khi ông la lên, mọi người chạy đến, họ phải bắc thang, gỡ từng sợi ra cứu ông xuống, không ai dám chặt rễ cây cả. Vì chặt rễ cây là máu chảy đầy cả đường ngay. Hưng vốn sợ ma, nên ít khi đi đêm. Mà lũ thanh niên quê chàng lại thích đi chơi đêm. Chàng chỉ đi chơi đêm một vài lần với Vi Huệ, cô gái xinh đẹp, mái tóc dài óng ả. Họ ngồi dưới cây đa, vì Vi Huệ thích như vậy, còn Đỗ Hưng cứ run bần bật. Vi Huệ cười khanh khách như tiếng gọi kêu:

- Anh sợ à? Ma thì có gì mà sợ kia chứ? Em gấp ma hoài, nó sợ em thì có.

Hưng ngăn Vi Huệ lại bằng cách đưa ngón tay lên miệng nàng:

- Em đừng có nói gở, vào giờ linh, ma nhập cho

Cây đa ma quái

thì khổ đấy.

Vi Huệ hỏi:

- Anh Hưng, mình yêu nhau đã một năm nay, thế anh có tính chuyện cưới em không?

Hưng âu yếm vuốt tóc Vi Huệ:

- Có chứ, nhưng em phải để cho anh học xong đại học đã. Anh thề có thần cây đa, nếu không cưới em, anh sẽ bị thần treo cổ chết.

Vi Huệ bụm miệng anh lại:

- Anh bảo em nói gở, còn anh thì lại thề độc. Anh à, em tin anh rồi.

Tay Hưng lần vào ngực Huệ, bộ ngực con gái săn chắc. Huệ đỏ mặt, hơi thở dồn dập. Nàng thẹn thùng:

- Anh là người đầu tiên, và là người cuối cùng chạm đến thân thể em. Nếu như anh bỏ em, chúng mình không lấy nhau được, em sẽ chết dưới gốc cây đa này.

Hưng gật đầu:

- Vi Huệ, anh nhất định sẽ cưới em làm vợ mà. Anh đã thề độc với em rồi. Em cho anh nhé.

Vi Huệ hốt hoảng, ngăn Hưng lại, nhưng Hưng lúc này lửa dục đã bốc lên cuồn cuộn, chàng lột quần áo Huệ ra. Và chuyện phải đến đã đến. Xong việc, Huệ bưng mặt khóc nức nở, Hưng ra sức dỗ dành. Khi về nhà, Huệ mới nở nụ cười. Sau lần đó, họ còn yêu nhau mẩy lần nữa. Rồi Hưng đậu đại học, ra phố. Từ đấy anh bắt tin tức của Huệ. Anh cứ nghĩ là Huệ đã

cố chồng. Chứ không phải là anh cố tình giấu địa chỉ, hoặc không về quê, để Huệ mòn mỏi chờ đợi.

Lần này, về quê, Hưng tính gấp lại Huệ, để nói lời xin lỗi. Dù muộn màng nhưng hình bóng Vi Huệ trong cơn ác mộng cứ khiến chàng băn khoăn lo sợ. Lỡ Huệ nồng nỗi thì sao nhỉ? Cô ấy hiền hậu, ngoan hiền, chất phác, nhưng đầy cá tính. Chàng thở ra: Có lẽ cô ấy không dại dột thế đâu, cô ấy đẹp nổi tiếng cả làng Đô Nghĩa cơ mà, được nhiều chàng trai để ý, trong khi đó chỉ có Hưng là chiếm được nàng. Mà thôi, cây đa đã hiện ra, phía trước là làng rồi.

Anh dừng chân dưới bóng cây đa mát rượi. Ở đó, có mấy đứa trẻ chăn trâu cởi trần trùng trực. Một đứa reo lên:

– Anh Hưng, có phải anh Hưng không? Chà, sang trọng quá, không thể nhận ra được.

Hưng tò mò nhìn đứa bé. Nó cao lêu nghêu, thằng bé toe toét:

– Em là Tiến, ở núi Mầm, cách nhà anh có trăm thước, anh quên rồi sao?

Hưng ôm hồn vui vẻ:

– Anh nhớ rồi, Tiến kêu, đúng không? Hồi đó, em hay sang nhà anh xin ổi. Nhà anh có cây ổi lòng đào, em trèo cây, trượt ngã bị trật khớp chân. Thế còn các bạn kia, có phải là Thành rõ, Hậu lùn không?

Bọn trẻ cười khoái trá:

– Xa quê cả chục năm, vậy mà anh Hưng còn nhớ đến bọn em. Nghe nói anh ở phố, giàu sang lắm. Chị

Cây đa ma quái

Vi Huệ đã mấy lần tìm anh nhưng không biết địa chỉ.

Hưng thất thần:

– Chị Vi Huệ tìm anh à? Thế chị ấy đâu rồi? Anh về quê lần này để gặp chị ấy.

Tiến “kêu” nhìn anh, cái nhìn lạ lẫm:

– Thế anh chưa biết chuyện gì thật à? Hay là anh cố tình không biết?

Hưng lắc đầu:

– Anh ở xa đâu có về quê đâu mà biết, chị ấy ra sao? Có khỏe không?

Tiến “kêu” bùi ngùi:

– Chị ấy chết rồi. Chị ấy treo cổ lên cành cây đa này này. Có ai ngờ người con gái xinh đẹp ấy lại chọn cái chết thê thảm như vậy, lưỡi chị thè ra cả thước.

Hưng vã mồ hôi, lắp bắp:

– Chết ư? Thế chị ấy có trăn trối gì không?

Hậu lùn xen vào:

– Chị ấy chả nói gì cả. Trước khi chết, chị ấy cứ đi ra đi vô hoài, hình như chờ ai đó. Và sau đó, chị bí mật ra gốc cây đa, chị ấy treo cổ lên cây, lúc đó là đêm 14 năm Thìn. Đêm nào chị ấy chả hiện hồn ở gốc cây đa này, tụi em gặp chị ấy hoài, có phải vậy không Tiến?

Tiến gật đầu, và nói với Hưng:

– Anh Hưng, có phải anh hứa gì với chị ấy điều gì phải không? Nghe nói anh chị yêu nhau lắm, mà sao anh bỏ đi biền biệt vậy? Nhiều người đoán chị ấy tự tử vì anh đó.

Hưng òa khóc:

– Vi Huệ ơi, tại sao phải làm vậy hà em? Anh biết ăn nói sao với mọi người đây, chỉ vì lòng đam mê giàu có, nên anh đã phụ rẫy em... Huệ ơi...

Bọn trẻ nhìn Hưng, trách móc:

– Anh còn khóc lóc cái nỗi gì nữa. Bây giờ mau đến mộ chị ấy, thắp cho chị ấy nén nhang đi, mộ chị ấy gần chõ gò cao kia kia. Mà anh coi chừng đấy, hồn người chết oan giờ cũng rất linh thiêng, họ báo oán anh đó.

Hưng thẫn thờ:

– Anh không sợ, chính vì vậy nên anh mới về quê. Anh có lỗi, chị ấy muốn trừ phạt anh thế nào cũng được. Tiến ơi, dẫn anh đến mộ chị Huệ đi.

Tiến gật đầu. Nó đi trước, chân nó dẫm lên sỏi, cỏ, lũ cào cào châu chấu bay ngập trời. Thoáng một cái đã đến mộ Huệ. Ngôi mộ đơn sơ, cỏ dại mọc đầy. Hưng quì phục xuống, khấn vái:

– Huệ ơi, anh đã về đây, anh thành thật xin lỗi em, anh là kẻ phụ tình, em muốn trừ phạt anh thế nào thì tùy ở em.

Tiến bùi ngùi:

– Thế đêm nay anh ở đâu, nhà anh có còn ai ở quê nữa đâu? Hay là về nhà em.

Hưng ứa lệ:

– Anh sẽ ở đây với chị Huệ, anh đã hẹn với chị ấy rồi. Cảm ơn em đã lo cho anh. Em cứ về trước đi.

Tiến lo sợ:

Cây đa ma quái

- Anh ở đây một mình giữa đồng trống này ư? Sẽ gặp ma quỷ đó. Ma cây đa nhiều lắm.

Hưng lắc đầu:

- Nếu anh không thực hiện lời hứa, chị Huệ sẽ trách anh, tiếp tục quậy phá anh. Anh có tội với chị ấy, anh chịu.

Tiến dành thất thểu ra về. Dù trong lòng nó rất giận Hưng vì đã phụ tình với Vi Huệ, nhưng nhìn hình ảnh Hưng khóc lóc, vẻ rất thành tâm nó lại mủi lòng. Người dân quê là vậy. Nhân hậu, dễ cảm thương, tha thứ. Nó đến nhà mấy người bạn, lo lắng:

- Nay, các cậu biết chuyện gì không? Hồn chị Vi Huệ bắt anh Hưng phải về gấp. Anh ấy đang ở ngoài mộ chị ấy. Đêm hôm thế này rất nguy hại cho anh ấy.

Cái Liên bùi mô:

- Cái loại bạc tình ấy, cho chết cũng đáng, hơi dâu mà thương. Tớ mà là con ma, tớ bóp cổ hắn chết tươi.

Hậu nói:

- Nhưng chị ấy tự tìm đến cái chết, chứ có phải anh Hưng ép chị ấy đâu?

Cái Liên tức giận:

- Con gái người ta có cái trinh tiết là quý giá nhất, chiếm đoạt rồi bỏ người ta, ai mà chả hận. Gái quê chất phác thật thà, dễ bị lời ngon ngọt dụ dỗ. Anh chàng Hưng này chắc là bị ma ám quá nên tìm về quê để ém bùa, chứ tốt lành gì.

Tiến gật đầu:

– Anh Hưng có lỗi, đã rõ ràng rồi, nhưng anh ấy đã hối hận tìm về quê để xin chị tha thứ, nhưng tớ nghĩ: đàn bà khi hận sẽ không tha đâu. Anh ấy sẽ gặp nguy hiểm. Ta phải cứu anh ấy, kéo rồi làng ta lại mang tiếng thấy người chết mà không cứu.

Liên hỏi:

– Cứu ư? Cứu bằng cách nào? Mà chị Huệ đã làm gì anh ta đâu nào?

Tiến nhìn ra phía cây đa, sấm chớp lóe sáng, đom đóm bay đầy cây, như một khối sáng khổng lồ, trầm ngâm:

– Tớ đã mấy lần thấy chị Huệ hiện ra, nhát tớ, và dò hỏi về anh Hưng. Chị ấy bảo sẽ trả thù. Ma oan hồn đã nói là làm. Oan có đầu, nợ có chủ mà. Tớ phải ra chõ cây đa đây.

Nói rồi, nó phóng như bay, đến chõ cây đa, thấy Hưng đang tòn ten trên cành cây, nó vội hét lớn:

– Chị Huệ, mau thả anh ấy ra, anh ấy đã biết tội rồi, chị còn cố chấp làm gì.

Tiếng Huệ kêu như quạ:

– Tiến, em mau lui ra, hắn tự nguyện tìm đến cái chết mà, lời hắn hứa là cả đọi máu. Hắn phải chết, em hiểu không? Hắn phải chết..

Tiến lao đến, chặt đứt sợi rẽ cây đa, Hưng ngã phịch xuống đất. Một dòng máu đỏ từ rẽ cây phut ra thành vòi, phun ướt đẫm cả mặt Tiến và Hưng. Tiến ôm thốc Hưng, công lên vai, rồi ù té chạy về làng. Phía sau, tiếng khóc của Vi Huệ cứ nước nở, nước nở.

Cây đa ma quái

Tiến đặt Hưng xuống, rờ mũi, Hưng vẫn còn thở, yếu ớt, Tiến phải hô hấp mãi, chàng mới tỉnh. Hưng mở mắt ra, thều thào:

– Đây là đâu? Tại sao tôi lại ở đây? Vì Huệ, mau cho anh theo với.

Tiến mừng rỡ:

– Anh Hưng, anh đã tỉnh rồi. Anh có biết, anh vừa gặp tai họa không?

Hưng lờ đờ:

– Tai họa ư? Tôi cần gặp Huệ. Huệ ơi, em nhiếc móc anh như vậy, chứ có chửi nữa, anh cũng cam lòng mà.

Tiến biết Hưng chưa tỉnh, đắp mền cho anh ta ngủ, rồi đến nhà Ông Minh. Ông Minh ngạc nhiên:

– Khuya rồi, cháu còn đến đây có việc gì thế? Có chuyện à.

Tiến gật đầu:

– Anh Hưng, con bà Thịnh về quê, suýt bị ma treo cổ, may mà cháu cứu kịp. Anh ấy đang ở bên nhà cháu. Cụ có thuốc gì để giải ma khí cho anh ấy không?

Ông Minh ngạc nhiên:

– Cái thằng Hưng, người yêu con Huệ ấy à? Thế ma bắt nó là ai?

Tiến nói:

– Thì chị Huệ chứ còn ai, cháu phải chặt đứt cả cành đa mới cứu được anh Hưng đấy.

Ông Minh lấy thuốc hoàn hồn đưa cho Tiến, và dặn dò kỹ lưỡng, rồi lẩm bẩm:

– Tiến ơi, sao cháu lại chặt rẽ cây đa, nó là rẽ ma đấy. Ta lo cho cháu đấy.

Tiến cười:

– Cháu chẳng sợ ma quái gì cả, miễn là cứu được người. Thôi, cháu về đây.

Nói rồi Tiến biến vào bóng đêm. Tiến về nhà, đưa thuốc cho Hưng uống. Lát sau Hưng hoàn toàn tỉnh táo. Hưng kể cho Tiến nghe toàn bộ câu chuyện:

"Sau khi em về rồi, anh ở lại bên ngôi mộ Huệ, đom đóm bay lấp lòe, va cả vào người anh. Tự nhiên, anh thấy rờn rợn. Trời tối mờ anh đứng dậy định về, thì có ai nắm tay anh, anh hốt hoảng quay lại. Thì ra là Vi Huệ, nàng lạnh lùng:

– Tôi tưởng anh không về quê nữa chứ? Anh kể ra cũng có dũng khí đấy.

Anh nói:

– Anh đã hứa là anh sẽ về mà, Huệ ơi, em có gì để nói với anh em nói đi.

Huệ gằn giọng:

– Nói ư? Người còn nhớ người đã nói gì với ta không? Ta muốn người nhắc lại.

Anh run rẩy:

– Anh đã hứa là sẽ lấy em làm vợ, nếu sai lời sẽ bị thần cây đa treo cổ chết.

Huệ cười hăng hắc:

– Người giỏi đấy, còn nhớ như in lời đó, vậy mà người đã phụ bạc ta, chiếm đoạt cuộc đời con gái của ta. Người còn nhớ, khi bàn tay người luôn vào ngực ta,

Cây đa ma quái

bộ ngực con gái trong trắng, còn để lại năm vết ngón tay không? Lời thề của người đã bị ma cây đa nghe thấy, nên nó linh nghiệm như thế đấy.

Nói rồi, Huệ vạch áo ra, trên bộ ngực cô ấy, quả có năm vết ngón tay của anh. Anh rùng mình:

- Trời ơi, sao lại khủng khiếp thế? Anh đâu có ngờ.

Huệ tức giận:

- Lời nói đọi máu, vậy mà người lại nuốt lời. Ta buộc lòng phải tìm đến cái chết, vì với bộ ngực hằn năm vết ngón tay đỏ như máu thế kia, ai còn dám lấy ta làm vợ. Ta hỏi người, ta có còn sự lựa chọn nào không?

Anh van vỉ:

- Anh là kẻ vô tình, vô tình đến độc ác. Huệ ơi, bây giờ đã lỡ rồi, em cứ chửi rửa, trách phạt anh đi, anh xin chịu hết, em hãy hiểu cho anh là được.

Huệ danh giọng:

- Ta chết, làm con ma bất trinh, còn người, người hưởng hạnh phúc giàu sang phú quý. Ta phải làm hồn ma lang thang, người thì nệm ấm, chăn êm. Người xem có bất công không? Ta căm hận người đến tận xương tủy, hôm nay người phải chết, người phải chết như ta đã chết.

Nói rồi, Huệ lôi anh đến gốc cây đa, lúc đó anh muốn ngất đi vì sợ. Cô ta thong thả lấy sợi rẽ đa, choàng vào cổ anh, kéo rít lên cao, anh cố vùng vẫy, nhưng vô ích, cô ta vỗ tay cười hăng hắc. Anh ngỡ hồn

anh đã lìa khỏi xác, thì nghe thấy sợi dây đứt cái phịch, và anh ngất đi, không còn biết gì nữa. Khi tỉnh dậy, mới biết là em đã cứu anh. Tiến ơi, bây giờ anh phải làm sao? Huệ sẽ còn tìm đến anh đây.

Tiến vội vã:

– Bây giờ, anh cứ ở nhà, sáng mai ra xe, về phố sớm, đừng quay vào đây nữa. Đó là cách tốt nhất cứu anh khỏi cái chết.

Hưng hỏi:

– Cảm ơn em đã giúp anh. Thế còn em thì sao, em chặt đứt sợi dây ma, liệu ma nó trả thù thì sao?

Tiến nói:

– Em có làm gì ai mà sợ oán thù? Bây giờ, em phải ra chõ cây đa, nói chuyện với chị Huệ, anh nhớ nhé, có ai kêu cũng đừng ra khỏi nhà đấy.

Hưng gật đầu. Tiến mở cửa, đi về phía cây đa. Ở đó xuất hiện rất nhiều bóng trắng bay la đà trên ngọn cây. Tiếng người lao xao:

– Thế là hut mất một hồn ma rồi. Huệ ơi, tại sao lại bắt hut hắn?

Huệ nức nở:

– Em cũng muốn hắn chết cho hả giận, để dưới suối vàng có bạn đỡ cô đơn. Nào ngờ thằng Tiến nó chặt đứt sợi dây treo cổ hắn. Mạng hắn còn lớn lắm.

Tiếng lũ ma càu nhau:

– Cái thằng Tiến này lớn mật thật. Nó làm chảy máu cả cây đa. Ta phải trừu trị hắn.

Huệ thở dài:

Cây đa ma quái

– Không nên đâu, vì Tiến có lòng nhân hậu, cứu người. Nếu hại Tiến, dân làng nổi giận, họ chặt cây đa, chúng ta làm gì có nơi trú ngụ. Em chỉ sợ tay Hưng này nham hiểm, về phô bí mật thuê người chặt cây đa, đốt thành cùi, thì chúng ta bơ vơ mất. Mà em thì hết cách rồi, bây giờ có dọa dẫm nó cũng không sợ nữa.

Lũ ma lào xào:

– Chúng ta sợ gì nó. Một lần hụt chết đã khiến hắn khiếp vía rồi. Ta cứ việc vui chơi cho thỏa thích. Nếu hại được ta, chỉ có sư cụ ở chùa Già Lam mà thôi.

Huệ sợ sệt:

– Sư cụ chùa Già Lam à? Thế ngôi chùa ấy ở đâu? Có xa không?

Lũ ma ôn ào:

– Chùa ấy cách đây ba trăm cây số, ở trên núi Nhẫn Thiên. Chẳng ai biết đâu mà sợ. Thôi, ta đi chơi đi, ban đêm là của ma mà.

Lũ ma biến mất. Tiến đứng một hồi rồi lặng lẽ ra về. Hưng hỏi:

– Thế nào, em có gặp chị Huệ không? Cô ta có nói gì không?

Tiến lắc đầu:

– Không, chị Huệ không còn làm gì được nữa. Chỉ có điều, anh cũng đừng làm gì có hại cho chị ấy. Chị ấy cô đơn lắm.

Hưng sững sờ:

– Chị ấy không hại anh thì thôi, anh có làm gì

được chị ấy? Mà anh đã hứa rồi, kỳ này về lên chùa Già Lam cầu xin điều phúc, điều thiện, chúc cho cô ấy dưới suối vàng siêu thoát.

Tiến hoảng hốt:

– Chùa Già Lam à? Anh hay lên chùa ấy lăm sao?

Hưng gật đầu:

– Đúng thế, đó là ngôi chùa linh thiêng, cầu gì được nấy. Vợ chồng anh hay lên đó lăm. Mà sao em có vẻ hoảng hốt thế?

Tiến trầm ngâm:

– Lũ ma có nói đến chùa Già Lam, và rất sợ sư cụ chùa đó. Vì vậy, em xin anh đừng làm gì cho sư cụ biết cả.

Hưng ngạc nhiên:

– Sao lạ vậy, chùa đó cách đây cả mấy trăm cây số kia mà, anh chỉ cầu phúc thôi có làm gì đâu?

Tiến gật đầu:

– Thôi, tùy anh, em chỉ nói vậy thôi. Anh ngủ đi, mai lên đường sớm. Chúc anh mọi sự tốt lành.

Hưng xiết chặt tay Tiến, cảm ơn cậu bé dũng cảm đã cứu anh thoát khỏi cái chết trong giây lát. Anh nghĩ, phải có cách đền ơn Tiến xứng đáng.

**

Hưng về nhà, vợ Hưng ngạc nhiên:

– Sao, anh bảo đi một tuần, mà lại về sớm quá vậy?

Cây đa ma quái

Hưng mệt mỏi:

– Anh suýt gặp tai họa, nhưng rồi cuối cùng cũng ổn thỏa cả.

Vợ Hưng tò mò:

– Tai họa gì hả anh? Anh kể cho em nghe đi.

Hưng đáp:

– Thì bị ma nhát, con ma trong ác mộng. Nghĩ lại mà vẫn rùng mình.

Vợ Hưng lè lưỡi:

– Eo ơi, ma ư? Ở quê nhiều ma lăm hả anh? Em sợ ma lăm.

Hưng thơm vợ:

– Em đừng có thè lưỡi ra như thế, hãi lắm. Nay em, mai ta lên chùa Già Lam cầu an đi. Anh muốn được sự bình ổn trong tâm hồn.

Vợ Hưng cười:

– Thế ra bây giờ anh cũng tin ở tâm linh kia đấy?

Được rồi, mai ta đi.

Đêm đó, Hưng ngủ mà không còn thấy cơn ác mộng nữa. Sáng hôm sau, lòng khoan khoái, anh cùng vợ lên chùa Già Lam ở trên núi Nhẫn Thiên. Sư phụ chùa Già Lam nhìn Hưng, sững sốt:

– Phải chăng thí chủ mới thoát khỏi tai nạn?

Hưng bàng hoàng:

– Đúng vậy, thưa sư phụ, làm sao thầy biết ạ?

Sư cụ Già Lam hiền hậu:

– Nhìn sắc diện anh, ta đoán ra ngay. Ở cổ anh, có vết đốt ngầu của sợi dây thông lọng, có phải anh

suýt bị con ma thắt cổ nó thắt cổ anh không?

Hưng rụng rời chân tay, hồi lâu mới kể rõ ngọn ngành. Sư phụ thở dài:

– Cũng may mạng của thí chủ còn lớn, nên có người cứu giúp. Về cây đa quỉ ma đó, ta có nghe nhiều người kể. Đó là nơi những vong hồn lang thang, ta muốn diệt trừ nó, để đem lại bình an cho dân làng. Nhưng nghiệp chướng vẫn còn đầy rẫy. Vì ta cũng có người thân chết chôn ở gốc cây đa đó.

Hưng trầm ngâm:

– Xin sư phụ đừng có làm gì cây đa đó hết, nó là linh hồn của làng Đô Nghĩa. Tôi đã hứa với dân làng ở đó như vậy.

Sư phụ lắc đầu:

– Không được. Ma quỉ không thể ở chung với người được. Ta phải thay trời hành đạo, giúp xóa bỏ cây đa đó, thì làng Đô Nghĩa mới vươn lên được. Chứ suốt ngày cứ thấy ma quỉ, làm sao mà phát triển. Ma quỉ vốn vô thường. Ma quỉ phải trở về với ma quỉ.

Nói rồi, sư phụ đốt cái chảo to. Và rải lên đó hàng trăm lá bùa. Rồi lẩm nhẩm khấn vái. Lá bùa cháy hừng hực trong chảo lửa. Có tiếng rên rỉ, tiếng sấm động thình thình. Nửa giờ sau, tất cả im lặng. Sư phụ mở mắt, cười lớn.

– Xong rồi, cây đa đã bị ta đánh trốc gốc rồi. Từ nay trở đi không còn ma quỉ trú ẩn nữa. Tất cả hồn ma đã bị phân tán, lớp đi đầu thai, lớp bị dày xuống địa ngục.

Hưng bưng mặt nghẹn ngào:

– Như vậy là tôi đã thắt hứa với dân làng Đô Nghĩa rồi. Tôi phải làm sao đây?

Sư phụ nhân từ:

– Anh chẳng có gì phải băn khoăn cả. Họ sẽ biết ơn anh đấy. Anh mau về Đô Nghĩa một lần nữa xem sao?

Hưng lắc đầu:

– Tôi không dám. Có lẽ họ đã tìm đến nhà tôi rồi đó.

Anh và vợ chào sư phụ ra về. Lòng đầy băn khoăn, hồi hộp. Quả nhiên, hôm sau, anh mở cửa chuẩn bị đi làm, thì thấy thằng Tiến và ông Minh. Anh hốt hoảng, lập bập hỏi:

– Tiến ơi, có việc gì thế em? Đây có phải là cụ Minh, ân nhân của anh đó không?

Tiến tức giận:

– Đúng vậy, anh Hưng, tại sao anh không thực hiện lời hứa, để cây đa bị sét đánh cháy, và bão quật trơ gốc. Những hồn ma của làng sẽ đi đâu bây giờ? Đó là nơi tâm linh, nơi người chết và người sống gặp nhau vào ngày linh, sao anh ác thế?

Hưng bình tĩnh trở lại, anh cười:

– Thế chẳng lẽ em cứ muốn suốt đời gặp ma hay sao? Em kể cho anh nghe rõ mọi chuyện xem nào?

Tiến kể:

– “Sáng đó, tụi em bắt trâu ra đồng, đến chõ cây đa, bất ngờ, trời đổ mưa như trút, mọi người nấp vào

cây đa để tránh mưa. Vì ban ngày, nên không ai sợ gì ma quỉ cả. Cái Liên bảo:

– Nép ở cây đa như vậy, coi chừng sét đánh.

Nó cười nói xong, thì sét đánh ầm ầm, lửa cháy khét cả cây đa. Ai cũng kinh hoàng. Lát sau cơn lốc cuồng điên nổi lên, nhổ bật gốc cây đa. Phía dưới cây đa, hàng ngàn con chuột bỏ chạy tán loạn. Và tiếng kêu rỉ rít hoảng sợ, không biết của ai. Nửa giờ sau thì trời tạnh, và cây đa đổ gục ngay giữa đường làng. Mọi người phải dọn dẹp nửa ngày mới xong. Máu từ rễ cây đa chảy ướt đẫm cả đầu làng. Ai cũng bàng hoàng lo sợ:

– Tại sao lại có hiện tượng kỳ bí này? Cây đa này tồn tại có trăm năm có sao đâu?

Ông Chuẩn nói:

– Có lẽ nó tích tụ nhiều ma quái quá, nên trời phạt, vì xưa nay làm gì có chuyện ma quỉ sống chung với người như vậy?

Lúc đó, em chỉ nghĩ đến anh, có lẽ anh đã kể cho sư cụ chùa Già Lam nghe, và sư phụ đã dùng phép thuật đánh gốc cây đa lên. Em và cụ Minh tức tốc lên chỗ anh, hỏi xem có đúng như vậy không?"

Hưng gật đầu:

– Đúng vậy, ban đầu anh cũng không muốn làm vậy, anh đã van nài sư cụ. Nhưng sư cụ không nghe, và ngài đã ra tay. Anh cũng buồn lắm chứ. Vì dù sao cây đa cũng gắn bó với tuổi thơ mình. Sư cụ bảo, ma quỉ không thể ở chung với người. Làng Đô Nghĩa

Cây đa ma quái

muốn phát triển, phải nhổ cây đa ma quỉ đó đi. Em không tin, anh sẽ dẫn lên chõ sự cụ.

Ông Minh thở dài:

– Thôi, chuyện đã lỡ rồi, cây đa thì bị đốt rồi, nhưng lũ yêu ma nó không có chỗ trú ngụ, nó sẽ tác quái làng Đô Nghĩa ta. Ta lo lắm.

Hưng cười:

– Cụ cứ yên tâm, sư phụ đã thu phục hết rồi. Tất cả đều nằm ở chùa Già Lam. Làng ta từ nay không còn ma quái nữa đâu. Thế còn gỗ của cây đa, có bị đốt cháy hết không? Có ai chặt cây đó không?

Tiến hốt hoảng:

– Có nhà ông Chuẩn, ông ấy sai thợ cưa đến, xẻ gỗ ra từng thớ, đem về để xây nhà, dù mọi người can ngăn. Gỗ cây đa rất tốt, lạ một điều, cái rễ của nó có máu, không biết có phải máu người không, nhưng gỗ thì óng ánh màu sắc kỳ lạ.

Hưng vội vã:

– Thôi rồi, cậu phải bảo ông ấy dốt đi ngay đi, nếu không, sẽ gặp nguy hiểm đó.

Ông Minh chép miệng:

– Tôi đã khuyên can rồi, ông ấy có nghe đâu. Ông ấy bảo, lộc trời cho, sao lại bỏ được, không ai lấy thì ông lấy. Thế là ông ấy vận chuyển từng tấm ván đưa về làm nhà. Thật hết hiểu nổi ông Chuẩn, lòng tham khiến con người ta mù mắt.

Hưng buồn rầu:

– Tôi không ngờ sự thế lại xảy ra như vậy. Bây

giờ cụ tính sao?

Ông Minh nhìn Tiến, trầm đục giọng:

– Tui tôi phải về làng thôi. Nào ai biết được nghiệp chướng sẽ xảy ra. Chuyện về ma cây đa chưa xong đâu. Ta về thôi, Tiến à.

Hưng giữ họ lại ăn cơm, nhưng cả hai từ chối, họ vội vã về làng. Vì linh cảm có điều gì nguy hiểm đang ụp xuống đầu dân làng Đô Nghĩa.

III.

Ông Chuẩn hể hả nói với vợ:

– Bà coi, gỗ cây đa tốt như vậy, làm nhà thì hết ý luôn. Nhà ta cả đời cứ ở mãi mái tranh sao? Đây là lộc trời cho đó. Ta chỉ tốn có bữa cơm, lít rượu, mà được cả kho của.

Bà vợ ông Chuẩn băn khoăn:

– Tôi thấy lo lo thế nào ấy, xưa nay có ai làm nhà bằng gỗ đa bấy giờ. Với lại, cây đa này đã thành ma, bị sét đánh chết, tự nhiên ta rước cái họa về nhà ta.

Ông Chuẩn xẳng giọng:

– Bà thì chỉ khéo lo, lo bò trắng răng. Con người ta sống chết có số. Gỗ cây đa làm nhà thì có sao nào? Nhiều người còn đào mộ, lấy gỗ quan tài làm tủ búp-phê để trưng diện ở phòng khách.

Bà vợ ông Chuẩn nói:

– Đó là vì họ không biết thôi. Chứ ông có biết chuyện Lão Phi ở xóm Thượng à? Lão ấy lấy gạch từ

Cây đa ma quái

cổng làng đem về xây chuồng lợn. Thế rồi cả nhà làm ăn tàn mạt. Phải bỏ làng đi đấy.

Ông Chuẩn cười sằng sặc:

- Cổng làng là chuyện khác, còn cây đa là chuyện khác. Bà cứ chuẩn bị đồ ăn thức uống, lát nữa thợ đến, ta khởi công làm nhà mới. Thằng giàu mới sợ ma, ta nghèo ta chỉ sợ đói mà thôi.

Bà Chuẩn tần ngần, nhưng thấy ông Chuẩn kiên quyết quá, bà đành phải làm theo. Mà bụng cứ lo lo. Không lo sao được, khi tự dựng rước ma vào nhà.

Lát sau, đám thợ làm nhà đến, ông Chuẩn hể hả nâng ly rượu, mời họ.

- Ông Cương, ông Phúc, ông Thành. Nào mời ba ông, hôm nay khởi công xây nhà mới, căn nhà này là lộc của trời đó.

Ông Cương tọp ly rượu, gấp miếng thịt gà, nhai nhồm nhoèm, vừa nhai vừa nói:

- Đúng là lộc trời thật. Nếu không có gỗ cây đa, làm sao ông Chuẩn có nhà mới. Cho nên trong cái họa có cái phúc, trong cái phúc chứa cái họa.

Ông Phúc gật gù:

- Nếu nghe lời ông Minh đốt cây đa đi thì có phải tiếc không? Bao nhiêu là gỗ quý, sắc màu rất đẹp lóng lánh như tranh vẽ.

Ông Thành khoái trá:

- Cái cây đa ngày xưa có hại cho người, nay trở thành có ích. Căn nhà ông Chuẩn sẽ đẹp như lâu đài thế kỷ cho mà xem.

Ông Chuẩn khiêm tốn:

– Tôi chỉ mong có chõ khang trang để cho đỡ tủi, cho vợ con nở mày nở mặt. Chứ ông tính, tôi đã già rồi, mà cả đời cứ ở nhà tranh mãi sao? Trong khi làng ta, ai cũng nhà ngói, cây mít.

Ông Cương gật gù:

– Bác nói chí phải. Ai cũng đồn đại về cây đa ma quỷ, mà khi cưa xẻ nó có thấy gì đâu? Các ông bà làng mình hay tưởng tượng quá.

Bà vợ ông Chuẩn lo âu:

– Tôi nghe nói, thân cây đa có máu chảy nhiều lấm. Nó giống như máu người vậy.

Ông Thành cười to:

– Máu đâu mà máu, chỉ có màu đỏ của gỗ mà thôi. Cây đa là loài thân mộc, làm sao có máu được. Bà xem đó, có giọt máu nào đâu.

Bà vợ ông Chuẩn an tâm:

– Tôi thấy rồi, vì vậy mới bớt lo.

Ông Chuẩn trừng mắt:

– Bà chuẩn bị để tôi cúng kiếng, việc của bà là bếp núc, hơi đâu mà xen vào chuyện đàn ông, chuyện đại sự.

Bà Chuẩn vội vàng lui ra, vì bà rất sợ ông Chuẩn. Cúng kiếng xong, đám thợ bắt tay vào làm nhà. Ông Chuẩn đi ra đi vào, vẻ tất bật lấm. Bà vợ ông Chuẩn ra chợ, mua lít rượu, và ít đồ nhắm để khi nghỉ, các ông thợ nhâm nhi. Bà nghe dân chợ bàn tán xôn xao.

Cây đa ma quái

- Nay, cây đa ma bị thần sét đánh trốc gốc, hàng ngàn bóng ma bay chắp chới, toàn áo trắng, dẽ sợ quá.

- Làm gì có chuyện ma hiện giữa ban ngày. Ma chỉ hiện về đêm mà thôi chứ?

- Ấy thế mà nó hiện giữa lúc sấm chớp đúng đùng. Ai cũng thấy cả mà. Dân làng Đô Nghĩa đúng là bị quỉ ma ám rồi. Hồi xưa còn cây đa, ma quỉ tụ tập ở đó hát múa, quấy phá, bây giờ thì chúng tản ra các nơi của làng rồi.

- Cái người bị ma nhập đầu tiên chính là lão Chuẩn đó, khi không đem xe gỗ cây đa về làm nhà. Thật là hết biết.

- Rồi lão ấy sẽ thành ma cho coi. Căn nhà đó, chắc chắn ma sẽ đến ở.

- Sao lão ấy dại thế nhỉ? Khi không rước ma về nhà.

- Đại gì, tham lam thì có. Khi không có gỗ làm nhà, sướng quá rồi còn gì.

Bà Chuẩn nghe tất cả những chuyện đó. Lòng bà trào lên nỗi sợ hãi. Nhưng bà sợ chồng quá, nên không dám kể lại. Bà mua đồ về nhà, gặp ông Minh và thằng Tiến đang cãi nhau to tiếng với ông Chuẩn. Ông Minh lớn tiếng:

- Ông Chuẩn, tôi và ông là bạn già, ông nên nghe lời tôi, đốt bỏ tất cả gỗ cây đa. Ông làm vậy là có hại cho ông, cho nhà ông và cả làng Đô Nghĩa đó. Gỗ cây đa không thể nào làm nhà được. Nếu ông cần tiền mua gỗ, tôi cho mượn mà.

Thằng Tiến cũng van nài:

– Bác Chuẩn ơi, bác nên nghe lời ông Minh đi, ông ấy nói đúng đấy.

Ông Chuẩn sẵng giọng:

– Mọi người thật kỳ lạ, cứ thích xen vào chuyện người khác. Cây đa đó đổ. Cả làng sợ hãi, có ai dám dọn dẹp đâu. Tôi nói với mọi người để tôi, và tôi cưa xẻ để làm nhà, tốn bạc triệu chứ ít à. Tôi hỏi mấy ông thợ, làm nhà bằng gỗ cây đa có sao không, họ trả lời, tốt chứ sao? Và bây giờ mọi việc ổn thỏa, thì các ông lại can ngăn.

Ông Minh thở dài:

– Thì tôi chỉ muốn tốt cho ông thôi. Ai lại làm nhà bằng gỗ cây đa bao giờ?

Ông Chuẩn bĩu môi:

– Nhiều người còn lấy gỗ từ quan tài người chết ra làm nhà, có sao đâu, huống hồ chuyện cây đa mà quỉ chỉ là tin đồn mà thôi.

Thằng Tiến kéo ông Minh đi:

– Thôi, bác ạ, đã nói cạn lời, mà ông ấy không nghe thì thôi. Ta về đi.

Cả hai buồn bã ra về. Ông Minh lắc đầu:

– Lão Chuẩn này đúng là bị ma nhập rồi. Thật liều mạng. Được rồi, cứ để cho lão ấy trăng mắt ra.

Ông Chuẩn nhìn theo hai người, lẩm bẩm:

– Đúng là đồ lẩn thẩn. Mà sao họ lại sốt sắng trong chuyện này quá nhỉ? Hay là ông Minh có ý đồ gì.

Và quay sang đám thợ, vui vẻ:

– Nào các bác nghỉ tay xơi chén rượu nhạt, ăn cơm, chiều ta làm tiếp.

**

Một tuần sau, căn nhà làm xong, khang trang đep đẽ. Ông Chuẩn dọn vào nhà mới, ông xoa tay nói với vợ:

– Bà thấy chưa? Rõ là căn nhà đẹp. Không có tôi làm sao có căn nhà này.

Bà Chuẩn hài lòng:

– Thì tôi nói là ông giỏi mà. Ông ơi, ta phải mở tiệc khao mừng chứ, cả đời mới có căn nhà như vậy.

Ông Chuẩn gật đi:

– Khỏi cần. Vì khi mình làm nhà, ai cũng can ngăn cả, có ai ủng hộ đâu. Mà bà thấy đó, từ lúc làm nhà đến giờ, có chuyện gì xảy ra đâu nào.

Bà Chuẩn gật đầu:

– Thì ban đầu, tôi cũng lo lo vì dân làng họ bàn tán nhiều quá. Nay giờ tôi yên tâm rồi.

Đêm đó, ông Chuẩn nằm ngủ chiếc giường làm bằng gỗ cây đa. Bà vợ ông cùng mấy đứa con gái ngủ trong buồng. Nửa đêm, ông nghe chiếc giường cựa quậy, rung rinh, và tiếng rên rỉ:

– Tức ngực quá, ai đè tôi thế này? Mau đứng lên cho tôi thở với.

Ông Chuẩn chồm dậy, nhìn ra cửa, thấy rất nhiều

bóng trắng đi lại. Ông rùng mình. Lạ thật, nhà mình xưa nay chưa hề có hiện tượng này. Sao lạ vậy nhỉ? Та ra sau xem sao? Ông đứng dậy, bước ra sân thấy cả chục người đang ngồi ở phía góc vườn, ông quát lớn:

– Các ngươi là ai? Tại sao vào nhà tôi lúc nửa đêm như vậy. Mau cút đi.

Đám người lao xao:

– Chính ông mời chúng tôi vào nhà, sao lại đuổi chúng tôi đi.

Ông Chuẩn ngạc nhiên:

– Tôi mời các người à? Vô lý thật. Được rồi, để tôi xem các người là ai.

Ông xách con rựa bồ cát, xăm xăm bước đến chỗ đông người. Nhưng ông không thấy ai cả. Chỉ thấy con chó vẹn nằm yên rên ư ử. Nó có vẻ sợ sệt, ông vỗ vỗ con chó.

– Vẹn à, sao mày lại nằm đây. Mau vào nhà, kẻo sương lạnh lắm.

Con chó cúp đuôi, vẻ sợ hãi. Ông Chuẩn ngạc nhiên:

– Mày làm sao thế, sợ à? Sợ cái gì mới được chứ?

Ông bế nó lên, nhưng nó vùng chạy, y như ma đuổi vậy. Ông Chuẩn tò mò nhìn theo. Rồi lặng lẽ trở vào nhà, ông lên giường, vừa nằm xuống, lại nghe tiếng la giật dữ:

– Tức ngực quá, vừa mới thở được một chút, lại đè lên người chúng tôi thế này.

Ông Chuẩn giật mình. Rõ ràng tiếng rên la từ

Cây đa ma quái

chiếc giường bằng gỗ cây đa. Ông ngồi dậy, mồ hôi vã ra như tắm. Ông vội lấy cái chõng tre ra nầm, và không thấy tiếng rên la nữa. Ông đánh một giấc ngon lành cho đến sáng. Bà vợ ông đã dậy, pha trà cho ông uống, nét mặt bà phờ phạc. Ông Chuẩn ngạc nhiên:

– Bà làm sao vậy, ốm à? Thôi bà nghỉ đi, chuyện đồng áng hôm nay để tôi lo cho.

Bà Chuẩn sợ hãi:

– Đêm qua, tôi thấy ma ông ạ. Nhưng không dám kêu. Thế là cả đêm thức trắng. Vì cứ nhắm mắt vào lại thấy nó.

Ông Chuẩn cười:

– Tại bà mệt mỏi cả tuần nay, nên thấy ác mộng vậy thôi. Chứ làm gì có ma quỉ.

Bà Chuẩn lắc đầu:

– Không, tôi thấy rõ mà. Một con ma tóc dài, lưỡi thì cả thước, nó còn ôm chặt tôi, tôi cố vùng vẫy. Nó nói, đây là nhà của nó, thế có khiếp không cơ chứ. Còn ông, làm gì mà lục đục cả đêm vậy.

Ông Chuẩn lúng túng:

– À, tôi cũng mất ngủ, vì lần đầu tiên được ở trong căn nhà khang trang như vậy. Mà thôi, bà đừng có băn khoăn sợ hãi gì cả, mọi việc sẽ bình thường thôi. Tôi ra đồng đây.

Ông Chuẩn dắt trâu ra đồng. Ông gặp thằng Tiến cũng đang cày bên cạnh. Tiến toe toét:

– Bác Chuẩn dọn về nhà mới, mà không tổ chức tân gia à?

Ông Chuẩn gắt yêu:

– Tân gia cái nỗi gì, có ai đến mừng đâu mà.
Nhưng không sao, có nhà mới là vui rồi.

Tiến hỏi:

– Bác ở nhà mới, có thấy gì lạ không?

Ông Chuẩn ngạc nhiên:

– Mày hỏi vậy là sao? Tao đâu có thấy gì khác lạ
đâu. Chỉ thấy sương như tiên vậy đó.

Tiến nhìn ông lom lom, ông Chuẩn bức mình:

– Có chuyện gì mà mày nhìn tao dữ vậy? Bộ ta là
ma chắc?

Tiến nói:

– Thế bác không gặp chuyện gì thật à?

Ông Chuẩn xẳng giọng:

– Thật mà, tao đâu có nói dối mày làm gì? Mà
Tiến, bộ có chuyện gì hả?

Tiến thở dài:

– Đúng vậy, bác cứ gấp mấy tay thợ của bác thì
sẽ rõ.

Ông Chuẩn lo lắng:

– Tao gấp họ làm gì kia chứ? Tao đã trả tiền cho
họ đầy đủ, đãi ăn uống ngon lành, họ cần gì ở tao
nữa.

Tiến bí mật:

– Thì bác cứ gấp họ đi, họ bây giờ như người mất
hồn ấy. Cháu chỉ nghe đồn vậy thôi.

Ông Chuẩn bàng hoàng:

– Được rồi, trưa nay tao tìm họ xem sao? Mày

Cây đa ma quái

làm tao bồn chồn quá.

Trưa đó, cày ruộng xong, dắt trâu về nhà, ông Chuẩn vội vã đến nhà ông Cương. Ông Cương đang nằm thiêm thiếp trên giường. Bà vợ ông Cương đang quạt cho chồng, thấy ông Chuẩn, bà tru tréo:

- Đây này, cái ông gây họa cho nhà ta đây này! Ông Cương, mở mắt ra đi.

Ông Chuẩn sững sốt:

- Chị nói cái gì lạ vậy? Ai gây họa cho ai? Ông Cương làm sao vậy?

Vợ ông Cương tức tối:

- Chuyện làm nhà cho ông chứ còn gì nữa? Tôi đã can ngăn mà ông ấy nào có nghe, chỉ vì tham mấy đồng bạc, chén rượu. Bây giờ thì ốm liệt giường.

Ông Chuẩn rụng rời chân tay. Ông Cương mở mắt, thều thào:

- Bác Chuẩn đó à? Tôi mệt quá. Người cứ đau như dần. Từ trước đến nay đâu có vậy?

Bà vợ rầu rĩ:

- Ông bị ma nhập rồi. Ma cây đa nó trả thù ông đó.

Ông Chuẩn hỏi:

- Có chuyện thế nào hả bác Cương, bác kể cho tôi nghe đi.

Ông Cương thiểu não:

- "Làm nhà cho bác xong, tự nhiên, tôi thấy trong người khó chịu, gai gai sốt. Đêm đó, có bốn người đàn ông xông vào, tôi chưa kịp kêu la gì cả, họ đã trói

nghiến tôi lại. Một người hỏi:

– Tại sao mày khoét mắt tao?

Người tiếp theo rú lên:

– Mày cưa đứt đôi người tao, tao đau quá.

Hai người còn lại cùng gào rú:

– Mày chặt chân, chặt tay tụi tao. Tao phải trả thù.

Tôi lắp bắp:

– Tôi và các ông không thù không oán, sao lại gieo tiếng ác khủng khiếp cho tôi. Các ông mau thả tôi ra.

Họ không trả lời. Một người mang cái rìu, chặt phăng đôi chân tôi. Máu chảy xối xả. Người khác chọc cái dùi vào mắt tôi. Và tiếp theo là chặt tay, banh ruột tôi ra, tôi đau đớn đến tột cùng. Thấy mình đã chết hồn tôi lang thang. Tôi nghe bốn người đó cười hả hê lầm. Họ bảo đã trả được mối thù. Khi tôi tỉnh dậy thấy mắt sưng vù, mở không ra, chân tay nhắc không nổi. Vợ tôi phải xông hơi cho tôi, rồi mời cả thầy cúng. Thầy cúng bảo tôi bị ma nhập. Ông đã dụng chạm để ma quỉ. Khi nghe tôi kể chuyện về làm nhà cho ông thầy cúng nói:

– Thế thì đúng rồi. Ma cây đa nó báo oán, vì ông đã cưa đục trên thân xác nó.

Tôi nằm cả ngày, đêm về, lại phải chịu cảnh mộng y như đêm trước. Có lẽ tôi chết mất, ông Chuẩn à."

Ông Chuẩn lặng người đi, lát sau lắp bắp:

Cây đa ma quái

– Thế còn các ông Phát, Thành thì sao? Họ cũng ác mộng như ông vậy à?

Ông Cương gật đầu, thở hắt ra. Ông Chuẩn an ủi:

– Thôi tôi về, để tôi kiếm thầy thuốc giúp ông. Ông cứ yên tâm đi.

Suốt dọc đường về nhà, ông cứ băn khoăn lo sợ. Rõ ràng là không chỉ mình ông thấy ma, mà cả những người làm cho ông cũng vậy. Bây giờ phải làm sao. Ông nghĩ phải qua nhà ông Minh cầu cứu. Nói là đi, ông gấp ông Minh, râu rí:

– Ông Minh, tại tôi không nghe lời ông, nên mới đến nồng nỗi thế này, bây giờ, tôi phải làm sao hả ông?

Ông Minh hồn hậu:

– Chỉ có tháo gỡ ngôi nhà đó, đem đốt đi, lúc đó ma quỷ mới buông tha cho ông, và cả ông thợ kia nữa.

Ông Chuẩn tiếc rẻ:

– Nhưng căn nhà đẹp thế kia, tốn bao nhiêu công sức của tôi?

Ông Minh cười:

– Ông tiếc của, hay tiếc tính mạng của mình, của gia đình mình hơn. Tôi đã nói với ông rồi, những gì ma quỷ đã ở, con người không thể nào ở được vì hai cõi khác nhau mà.

Ông Chuẩn trầm tư:

– Để tôi nghĩ xem đã. Nhưng tôi đã tin lời ông rồi đây. Đúng là vì lòng tham mà tôi gây nên tai họa.

Ông Minh thân mật:

- Ông cứ làm nhà mới, tôi và mọi người sẽ giúp. Hàng xóm láng giềng mà. Ông nên nghe lời tôi.

Ông Chuẩn gật đầu. Ông về nhà bàn với vợ, vợ ông vui vẻ đồng ý ngay.

Và hôm sau, căn nhà được dỡ ra, gỗ chất đống ở vườn. Mọi người khiêng ra bờ sông, tẩm xăng đốt, lửa bốc cháy ngùn ngụt. Tiếng ma quỉ kêu gào khóc thét ầm ĩ, ai cũng kinh hồn.

Từ đó ma cây đa biến mất, không còn quấy nhiễu làng Đô Nghĩa nữa.

Bí mật hồ Long Thủy

(HỒ MA)

Lâu lăm rồi mới có dịp về Long Phước, một xã anh hùng trong cuộc kháng chiến chống Mỹ cứu nước vĩ đại. Đây là xã nằm giữa vùng rừng núi hiểm trở, một bên là núi Nam Nung và bên kia là cánh rừng Ngọc Linh hùng vĩ, trải dài như đôi cánh đại bàng. Vì thế Long Phước hầu như tách biệt hoàn toàn với thế giới bên ngoài.

Ngoài núi rừng hiểm trở, Long Phước còn có một cái hồ lớn, gọi là hồ Long Thủy. Nhưng dân ở đây gọi là hồ Ma. Nước hồ Ma trong vắt, có thể nhìn thấy tận đáy. Ban ngày hồ Ma bình yên, nhưng ban đêm, hồ Ma rất hiu quạnh, đầy chất ma quái. Người ta nghe tiếng ma gào khóc như tìm kiếm ai đó. Có người còn nghe thấy những vật áo bay phấp phới.

Theo lời của một số người kể, hồ Ma ngày xưa là hồ chôn người chết tập thể từ thời Pháp. Những oan hồn không siêu thoát được, không có gốc gác rõ ràng,

hay còn gọi là cô hồn, đêm đêm đi tìm nhau. Tiếng gọi tìm ai oán buồn bã.

Và một hôm sét đánh xuống vùng đó, biến nơi ma quái thành cái hồ. Dân lập miếu bên hồ và gọi là hồ cô hồn (hay còn gọi là hồ Ma).

Tất nhiên đó chỉ là truyền thuyết. Là người trong cuộc, tôi được biết hồ Ma ngày xưa là một cái làng, gọi là làng Long Thủy, nằm trong làng Long Phước. Và năm 1969 Mỹ đem bom rải, hủy diệt làng, biến vùng đồi cao thành một cái hồ sâu thăm thẳm, rộng cả chục ha. Vì chúng cho dân làng này đều là Việt Cộng. Dân làng Long Thủy phải bò vào sống trong các hang đá của núi Nam Nung. Nhưng bọn Mỹ vẫn không tha, chúng dùng chất hóa học rải xuống, biến cả vùng núi xanh thẳm thành vùng đá trọc, không còn gì sống nổi. Rất nhiều người làng Long Thủy bị chết, có cả xác chết không đầu, không biết là ai để mà thờ cúng. Vì thế âm khí rất nặng.

Tôi đã gắn bó với Long Phước cả một thời tuổi trẻ. Hồi đó tôi là một học sinh Hà Nội, tốt nghiệp phổ thông tình nguyện vào Nam kháng chiến. Trải qua bao năm tháng lội rừng, tránh bom đạn Mỹ, tôi đã có mặt ở Long Phước. Người đón chúng tôi là một cô gái có cái tên thật đẹp: Huyền Linh.

Buổi đầu gặp mặt Huyền Linh để lại cho tôi một ấn tượng đẹp. Nhìn Huyền Linh, người ta dễ liên tưởng đến những cô sơn nữ thời xa xưa. Gương mặt

nhìn nhẹ nhõm, mái tóc dài óng ả. Cô mặc bộ đồ bà ba, vẻ dạn dĩ, bước chân thoăn thoắt. Cô leo những vách đá lởm chởm sắc cạnh một cách le làng, không hề mèn sặc. Y như những con sơn dương vậy.

Cô bắt tay tôi hồn nhiên:

– Nhìn anh mảnh khảnh như vậy mà dám đi bộ hàng ngàn cây số, giỏi thật đấy. Anh bỏ cô ấy ngoài lối, rủi cô ấy đi lấy chồng thì sao?

Tôi thích cách nói chuyện dân dã như thế, không chút khách sáo của cô, tôi ôm ờ:

– Thì tôi cũng không cần, tôi cần người chung thủy cơ.

Huyền Linh im lặng, đôi mắt nhìn xa xăm. Tôi hỏi:

– Huyền Linh đã có người yêu chưa?

Huyền Linh gật đầu.

Vừa lúc đó một người con trai bước vào lán, anh gọi to:

– Huyền Linh, anh đã đào được mấy củ mài, chuẩn bị bữa chiều đi em.

Huyền Linh giới thiệu anh ta với tôi:

– Đây là anh Sáu Chấn, ở trong ban kinh tài K59, và cũng là người yêu của em.

Sáu Chấn xiết chặt tay tôi. Nhìn anh không ai bảo rằng ở rừng, mập mạp vẻ phờn phơ, thỏa mãn. Đôi mắt anh ta nhìn tôi lạnh lẽo. Tôi để ý anh ta cụt mất ngón tay trỏ ở bàn tay phải.

Sau khi ổn định chỗ ở, tôi thanh thản một mình ra suối Min, dù Linh bảo tôi cẩn thận bọn biệt kích. Bất chợt nghe tiếng Sáu Chấn gay gắt:

– Cứ thấy con trai là mắt cô sáng lên.

Huyền Linh nhỏ nhẹ:

– Anh cứ nghĩ bậy không à! Mà thôi, anh đi vận động thuốc men gì không? Dạo này tình hình khó khăn quá. Chú Bảy Kính nhắn anh về họp đó.

Không nghe Sáu Chấn trả lời. Vừa lúc đó tôi nghe tiếng máy bay, tôi vội tìm chỗ nấp. Lát sau tiếng máy bay xa dần, trời đã về chiều, tôi về lán của mình. Lúc đi ngang suối Min tôi thấy Linh đang tắm. Là người con trai mới lớn, thấy con gái tắm tôi hơi đỏ mặt, định quay đi. Nhưng không hiểu sao lòng hiếu kỳ khiến tôi nhìn Linh. Trời ơi sao có người con gái đẹp đến vậy, sống ở rừng ba năm mà vẫn giữ được nét duyên rất con gái. Cô hồn nhiên soi mình trong nước, tôi nhìn cô nghẹt thở.

Từ sau buổi đó, tôi thấy mình nhìn Linh với đôi mắt khác. Đôi mắt của người con trai đang yêu, Linh đâu cảm thấy điều đó. Cô vẫn hồn nhiên, vui vẻ, chăm sóc tôi rất chu đáo. Sáu Chấn có vẻ bức mình lấm, nhưng Linh bảo:

– Anh ấy từ ngoài bắc vào, xa gia đình. Còn em và anh ở đây, sao anh ích kỷ thế?

Sáu Chấn im lặng, đôi mắt anh ta ngầu dục.

**

Một hôm, tôi và Sáu Chấn trên đường về K ủy để nhận nhiệm vụ, bất ngờ bị bọn biệt kích mai phục, tôi bị viên đạn trúng đùi, té lăn xuống dưới suối. Còn Sáu Chấn không hiểu đi đâu mất tích.

Tôi cứ nằm như thế rất lâu, máu chảy ướt đẫm cả quần. Chợt tôi nghe tiếng bước chân, tôi vội nín thở lên đạn khẩu súng ngắn. Nếu gặp địch truy lùng tôi liều chết với chúng. Tiếng bước chân đến gần. Tôi nhìn suýt reo lên: Huyền Linh, nhưng kìm lại được. Tôi tự nhiên thấy mình thiếp đi. Một bàn tay mềm mại đỗ lên người tôi, với giọng hốt hoảng:

– Trời ơi, anh Thắng, anh bị thương rồi. Mau lên em cõng.

Vừa nói nàng vừa xốc nách tôi lên, tôi ôm lấy cổ nàng, quên cả đau đớn.

Nhưng đến tối tôi sốt li bì, Linh nhìn tôi mắt đỏ hoe. Cũng may có y tá đến, họ rửa vết thương và chích thuốc cho tôi. Tôi nói với Huyền Linh:

– Cảm ơn Linh nhiều lắm. Thế còn anh Sáu Chấn đâu rồi?

Huyền Linh buồn bã:

– Anh ấy mất tích rồi, không biết sống chết thế nào?

Tôi im lặng.

**

Nhưng Sáu Chấn không chết. Anh ấy đã bị địch bắt và đã đầu hàng. Từ trên máy bay lên thăng, anh ta kêu gọi chúng tôi đầu hàng. Tiếng anh ta rõ mồn một, còn Linh nghiến răng căm giận. Không ngờ Sáu Chấn lại hèn nhát đến thế.

Nào phải chỉ có thế. Ngay hôm sau dù đã xóa sạch dấu vết, tìm nơi ở mới, chúng tôi vẫn bị bọn biệt kích truy lùng ráo riết. May nhờ có Huyền Linh thạo đường đi nước bước, nên chúng tôi rút về K ủy an toàn.

Anh Bảy Kính, bí thư K ủy đón chúng tôi giọng trầm ngâm:

– Các cậu về đến đây là an toàn rồi. Còn Linh, cô đừng buồn nữa. Cái thăng Chấn không ngờ nó tệ thế. Lần trước nó đã làm mất ký vàng, K chưa kịp kỷ luật, còn lần này rõ ràng nó đã bị mua chuộc. Mình chủ quan, vẫn tin dùng nó.

Linh nghe chỉ biết khóc. Còn tôi, tôi cũng thấy xót xa. Tôi nói với Linh:

– Bây giờ em tính sao?

Linh lắc đầu:

– Em cũng không biết nữa. Anh Thắng này, hay là bất mãn với anh mà anh Sáu Chấn bỏ đi.

Tôi bàng hoàng. Tôi có làm gì Sáu Chấn đâu, sao Linh lại nói như vậy? Tôi chỉ nghĩ Sáu Chấn đã có ý thức phản bội, thì trong bất kỳ hoàn cảnh nào ý cũng sẵn sàng đạt được mục đích ấy.

**

Sau khi nghỉ ngơi mấy ngày, tôi và Linh lên rãy trồm mì. Nhìn Linh mà thương quá, bao nhiêu ngày chỉ ăn củ mì nóng quá, tắt cả tiếng, người gầy tóp đi. Nhưng nỗi đau của mối tình Sáu Chấn, càng khiến Linh suy sụp. Tôi nghĩ: "Lúc này tôi cần phải gần gũi và an ủi Linh".

Một hôm tôi và Linh ngồi nghỉ trong hang đá, chợt nghe tiếng nói rất quen, Linh kinh ngạc, tiếng của Sáu Chấn. Y đang nói với ai đó:

– Tôi tin vùng này bọn kinh tài vẫn hoạt động. Nếu bắt được bọn chúng, K ủy sẽ không còn gạo để sống đâu.

Linh rít lên giận dữ:

– Đồ chó, tao sẽ giết mày.

Tôi không kịp ngăn Linh. Một tiếng súng nổ vang, Sáu Chấn ngã gục xuống, bọn lính bắn loạn xạ. Tôi và Linh rút sâu vô hang cho đến tối. Lúc ra khỏi hang mới thấy những vết máu. Nhưng không thấy xác Sáu Chấn đâu. Linh khóc nước nở:

– Anh Thắng ơi, em khổ quá. Em không biết phải làm sao nữa.

Tôi đặt tay lên vai Linh, đầm ấm:

– Hãy can đảm lên em, từ nay anh sẽ ở mãi cạnh em.

Linh nhìn tôi, đôi mắt vẫn còn long lanh ướt:

– Thật ư, anh không ghét em sao?

Tôi trùm mền:

– Anh yêu em Linh ạ. Anh hứa sẽ đối xử tốt với em. Chờ ngày hòa bình anh sẽ cưới em làm vợ.

Linh ngã đầu vào vai tôi, tin cậy. Tôi hôn lên má nàng. Đây là nụ hôn đầu của tôi, nụ hôn trong chiếc hang. Tự nhiên lòng rưng rưng lạ. Biết tôi có còn sống đến ngày hòa bình không? Cả Linh cũng vậy. Cuộc đời người lính trong chiếc hang, làm sao biết được ngày mai cái gì sẽ đến.

Tôi tặng Linh sợi dây chuyền bằng bạc, vật kỷ niệm mà mẹ tôi cho tôi lúc lên đường. Mẹ bảo: "Có sợi dây này bom đạn sẽ tránh xa con". Mẹ tôi tin như thế.

Sau này tôi không gặp Linh nữa. Sau chiến dịch giải phóng Long Phước, tôi tiếp tục theo cánh quân lên Ban Mê Thuột, Linh ở lại Long Phước. Trước lúc chia tay cô nói:

– Không biết bao giờ mới gặp lại anh. Thắng ơi, em xin anh một đứa con, anh có đồng ý không?

Tôi ngập ngừng, nhưng nhìn mắt nàng đẫm lệ, tôi không thể từ chối. Vì tôi cũng rất yêu nàng.

Sài Gòn giải phóng, tôi ở lại, chuyển ngành và đi học đại học Tổng Hợp. Tôi vẫn luôn nhớ đến Linh, nhưng vì đường xá xa xôi cách trở, tôi không thể trở lại Long Phước. Tôi nghĩ chắc là Linh đã có chồng. Và tôi cũng đã có vợ, có một mái ấm gia đình. Nhiều lúc

trong mơ tôi thấy Linh, nàng nhìn tôi vô hồn, đôi mắt muôn hỏi:

– Anh quên em rồi sao, anh Thắng, anh quên kỷ niệm của chúng mình rồi sao?

Tôi bật khóc, vợ tôi ngạc nhiên, không hiểu vì sao tôi khóc. Cô ấy đâu biết tâm sự của tôi và mối tình trong chiếc hang. Biết đâu tôi đã có con với nàng? Và tôi đã thu xếp để trở lại Long Phước.

**

Long Phước quả có nhiều thay đổi, nhưng dù vậy vẫn mang dáng dấp núi rừng hoang sơ. Trong ngọn lửa bập bùng ở ngôi nhà dài của làng Điều Bách, tôi nghe bao chuyện về Long Phước, về hồ Ma. Trong đó có chi tiết: có một cô gái vì đi xe hơi lạc đường, đã phỏng cả xe xuống hồ, xác không tìm được. Vì bị chết oan nên đêm đêm hiện về quấy phá.

Tự nhiên tôi có linh cảm đó là Linh. Dù sự thật thế nào, có ai thấy chiếc xe đó không. Họ không biết, ở Sài Gòn tôi nhận được tin của Linh qua lời anh Bảy Kính, người thủ trưởng của tôi năm xưa.

Cuộc đời Linh có nhiều bất hạnh, lấy ba chồng, có ba mặt con vẫn không hạnh phúc, người ta bảo Linh mắc chứng bệnh kỳ lạ lắm. Hè vào mùa trăng lên là mặt cô mọc đầy lông, dù rờ tay không thấy gì cả. Cô bị bệnh củ gián ch้าง? Cô ôm mặt khóc, gào thét, khiến từng lượt người chồng đến rồi ra

đi vì hoảng sợ. Tôi nghĩ: Đó phải chăng là chất độc hóa học ngày xưa. Người ta còn đồn rằng: Sau đó Linh lấy chiếc xe hơi của nông trường, bỏ đi theo người con trai trẻ đẹp. Tôi không tin như thế, có thể vì Linh mắc bệnh, mặc cảm với cuộc đời, nên đôi khi nảy sinh ý định kỳ quái vậy thôi. Mà lạ thật, sao hồi ở với tôi, không hề thấy Linh có biểu hiện bất thường nào.

Hôm sau tôi đến nông trường tìm Linh, quả thật không có Linh. Người bảo vệ nông trường nhìn tôi, nghi ngờ:

– Anh tìm cô Linh có việc gì? Cô ấy đã bỏ đi năm năm rồi.

Tôi nói rõ cho anh ấy biết lý do, mặt anh hơi dịu lại rồi trở nên thân mật:

– Nè, anh là bạn cô Linh ngày xưa, anh có thấy cô ấy có biểu hiện gì khác thường không?

Tôi lắc đầu, anh ta tiếp:

– Hình như cô ta bị ma ám hay sao ấy. Có ngày cô ấy ngồi thử, nhìn ra cõi xa xăm, có lẽ cô ấy bị bệnh nặng rồi. Cô hay nói một mình lẩm. Vào một ngày cô ấy đi đâu mất, khi kiểm quĩ, thấy mất cả chục triệu đồng. Cô ấy làm nhiều việc kỳ quái quá.

Tôi trầm ngâm: rõ ràng vụ mất tích của Linh không còn đơn giản nữa. Có thể cô ta giả bệnh, để lấy tiền đi với người tình mới, như giả thiết của công an. Tôi không nghĩ thế. Cuộc đời Linh nhiều bất hạnh, nhưng cô ấy vẫn là con người sống trung thực, sáng

trong. Cụ thể nhà cô vẫn thanh bạch, không bày biện đồ đạc gì. Thế tại sao Linh lại mất tích?

Trò chuyện với người bảo vệ một lát, tôi lên xe ôm về Long Phước. Từ trên nồng trường chiếc xe honda ôm lách qua mây cái ổ gà, khiến tôi phải ôm chặt người lái xe ôm. Dốc quá, vậy mà tay lái xe vẫn đi ngày một, không hề sơ hãi. Khoảng một tiếng sau tôi đã có mặt tại hồ Ma.

Hồ Ma thật đẹp, hồ chạy sát chân núi, nước trong veo, hai bên bờ mọc đầy bồng lai, hoa tím ngắt. Phong cảnh hồ vừa hoang vu, huyền bí, lại vừa dân dã hiện đại. Tôi nghĩ: Hay tắm một cái. Nghĩ là làm liền, vừa mới cởi quần áo đã có một bàn tay ngăn lại:

– Anh đừng xuống. Hễ ai tắm là bị ma gọi hồn liền đó.

Giọng của già làng Điểu Bách. Thì ra già làng cũng đi bách bộ trên bờ hồ. Tôi hỏi:

– Tại sao vậy, cụ có thể giải thích được không?

Già làng chậm rãi:

– Ở hồ này có nhiều kỳ lạ lắm, có mấy thanh niên chết vì tắm ở đây. Hãy nghe lời tôi.

Tôi hỏi tiếp:

– Thế bà con ta cũng uống nước hồ này, có sao đâu, hở già?

Già làng giải thích:

– Thì gánh nước về, đun sôi lên rồi mới có thể ăn

và tắm được.

Tôi cười:

– Già cứ để con tắm xem sao. Ít ra con là người lạ, chẳng lẽ ma bắt hay sao?

Tôi nói xong nhảy xuống hồ vùng vẫy thỏa thích, nước mát lạnh. Ý nghĩ của tôi trở nên vô cùng minh mẫn, sảng khoái.

Nhưng chiều đến, người tôi gai gai sốt, và đến tối là run cầm cập. Chắc là bị sốt rét rồi, tôi nghĩ có thể ban chiều đi xa, chưa kịp ráo mồ hôi mà đã nhảy xuống hồ tắm, nên bị cảm vậy thôi.

Thằng Đệ, một thanh niên của làng hay đi cùng tôi, nói:

– Coi chừng anh bị ma ám rồi. Lúc tắm anh có thấy gì lạ không?

Tôi lắc đầu, già làng Điểu Bách thở dài:

– Tôi đã bảo rồi mà anh không nghe. Thôi, phải cúng để đuổi con ma thôi.

Tôi không ngăn cản được già làng. Lúc đó tôi đã mệt l้า rồi. Tôi thiếp đi trong mê sảng. Chợt tôi thấy Linh, cô nhìn tôi cái nhìn ai oán. Tôi hỏi:

– Linh ơi, anh về tìm em đây. Tại sao em lại tránh anh?

Linh buồn bã:

– Em đã chết rồi, em chết thảm lắm. Anh hãy trả thù cho em.

Nói rồi cô biến mất, tôi thấy xung quanh tôi

đông người. Tôi vội kể cả giấc mơ. Già làng chậm rãi:

– Con ma đó đã ra khỏi người anh rồi. Cứ nghĩ đi mai sẽ khỏi, anh nhớ ngày mai đừng đi tắm ở hồ Ma nữa nghe.

Tôi gật đầu, tâm tư vẫn luôn nghĩ về Linh. Phải chăng cô đã chết? Cô đã chết như thế nào? Ai đã giết cô ấy?

Lúc này đã khuya lăm răm rồi, tôi rủ thằng Đệ:

– Mình ra hồ Ma đi, biết đâu tìm được cái gì kỳ bí?

– Không được đâu, giờ này là giờ của ma. Em sợ lầm.

Tôi động viên nó:

– Cậu là con trai mà lại sợ ư? Làm gì có ma quỷ ở trên cõi đời chứ? Cậu phải chứng tỏ là người đàn ông chứ?

Thằng Đệ ngần ngại. Nhưng tôi quá quyết quá, nó dành đồng ý.

Thế là hai chúng tôi có mặt tại hồ Ma. Không khí xung quanh vắng lặng, chỉ có tiếng côn trùng kêu không dứt. Gió thổi lạnh. Đom đóm bay laterangepicker, đột nhiên tôi nghe tiếng hát. Ban đầu tôi tưởng là ảo giác. Nhưng sau đó, tôi khẳng định là tiếng hát thật, tiếng hát mỗi lúc một rõ, vang vang. Ôi phải chăng đó là tiếng hát của Linh. Bài hát nói về sự lừa lọc của con người, nhưng vẫn tin ở sự nhân hậu. Bài hát buồn larmor, bất giác tôi chảy nước mắt.

Rồi sau đó, tiếng hát im bặt. Tôi cùng Đệ ra về, tôi ngủ tại nhà nó. Đêm đó tôi lại thấy Linh. Tôi nghĩ về kỷ niệm với cô.

Linh rất thích hát, lúc lên rãy trồng mì, thấy cô khe khẽ hát, những bài hát về chiến tranh, về ngày mai. Tôi nói với Linh:

– Em thích hát từ bao giờ thế? Em trở thành ca sĩ của K rồi đấy.

Linh chỉ cười. Sau này tôi biết Linh mồ côi, vào năm mười sáu tuổi, Linh vào rừng hoạt động cách mạng, những bài hát Linh biết là nhờ theo đoàn văn công của tỉnh. Linh vẫn mơ ước sau ngày hòa bình, sẽ được hát thật thoả mái. Đứng giữa trời mà hát. Bay giờ Linh ơi, em có nghe lời gọi của tôi không?

**

Sáng hôm sau, tôi hỏi Đệ:

– Đêm qua cậu có nghe tiếng hát không?

Đệ lắc đầu. Lát sau cậu ta như chợt nhớ ra điều gì, cậu nói với tôi:

– Điểu Rú cũng nghe được bài hát ma đó. Ta đến nhà anh ta xem.

Tôi đồng ý. Đệ dẫn tôi đến nhà Điểu Rú, một ngôi nhà nằm sát suối Dung, cách khu vực nghĩa địa không xa. Người Stiêng hay làm nhà cạnh suối.

Điểu Rú thấy chúng tôi, ngạc nhiên. Nhưng Đệ giới thiệu, Điểu Rú vui vẻ. Tôi hỏi:

Bí mật hồ Long Thủ

– Nghe nói đêm nào anh cũng nghe được tiếng hát ở bên kia khu nghĩa địa?

Điểu Rú gật đầu, anh kể:

– Cách đây ít lâu, vào đêm trăng, tôi bất chợt nghe tiếng hát. Tôi vô cùng kinh ngạc và hoảng sợ, ở vùng cao này thiếu gì chuyện ma quái. Nhưng tiếng hát này lạ lắm, ní non, buồn thảm. Tôi đóng cửa cốt để không nghe. Ấy vậy mà tiếng hát vẫn lọt vào. Hôm sau, tôi kể lại cho mọi người nghe. Ai cũng cười bảo tôi bị ma nhát. Tôi tức quá, quyết tìm cho ra.

Tôi vội hỏi:

– Thế anh có tìm ra không?

Điểu Rú ngượng ngùng:

– Tôi ra khu nghĩa địa đó và đã gặp bóng ma áo trắng. Tôi hoảng quá, bỏ chạy về nhà, ốm nằm cả tuần lễ. Từ đó tôi không dám ra khỏi nhà ban đêm.

Tôi trầm ngâm: Rõ ràng là cũng có người nghe được tiếng hát đó như tôi. Như vậy bóng người áo trắng đó là ai?

**

Đêm đó, tôi cùng Đệ ra hồ Ma, trăng đã sáng. Hôm nay rằm, tôi lại nghe tiếng hát, tôi kéo tay thằng Đệ, đi về phía có tiếng hát. Càng đi, tiếng hát càng rõ ràng. Chẳng mấy chốc tôi đến gần khu nghĩa địa huyền bí.

Một hình ảnh làm tôi kinh ngạc, có một người

con gái ngồi trên mộ. Cô ta đang hát, cô ta mặc áo màu trắng. Tôi gai cả người: Cô ta là người hay ma?

Thằng Đệ run rẩy:

- Anh Thắng, người đàn bà điên kia, cô ta đã trở lại.

Tôi ngạc nhiên:

- Tại sao cô ta lại ở đây? Cô ta không sợ gì ma quỷ ư?

Thằng Đệ kể:

- Cách đây năm năm, có một cô gái bị té xuống hồ Ma, được dân làng cứu sống, không biết cô ta từ đâu đến, vì mặt mũi cô ta bị biến dạng hoàn toàn. Ở vùng núi cao này, chỉ cách nhau vài cây số, là người với người không thể nhận ra đâu. Khi được cứu sống, cô ta nhìn mọi người rồi rú lên, và bỏ chạy. Cô ta bỏ đi đâu mất. Đêm đêm lúc trăng lên, lại thấy cô ta đến hát bên hồ Ma. Dân làng sợ quá phải tìm đủ mọi cách để đuổi cô đi. Nay giờ cô ta lại trở về. Dân làng Long Phước lại có điềm gở rồi.

Tôi chăm chú nghe lời Đệ kể, và nhìn cô gái. Đúng là cô ta điên rồi, người điên đâu có sợ gì đêm tối, ma quỷ. Cô ta sao giống Linh quá. Tôi buột miệng kêu lên:

- Linh ơi!

Cô gái nghe tiếng kêu, quay lại. Tôi hoảng hốt cùng cực. Một gương mặt bị biến dạng hoàn toàn, trông như con quỷ. Cô gái bỏ chạy. Tôi đuổi theo

nhưng cô ta đã biến mất. Rõ ràng cô ấy là một con người. Tôi nghĩ: Phải tìm cách để gặp cô gái. Ít ra cô ta cũng là bí mật mà mình đang cần biết.

Tôi quay sang thằng Đệ, thấy mặt cậu ta trăng bêch. Lát sau cậu ta mới nói:

– Trời ơi, anh Thắng, anh liều mạng quá. Nhỡ cô ấy là ma thì sao?

Tôi cười:

– Mình đã từng là người lính mà, cái chết không sợ, lại sợ cái chuyện vớ vẩn này sao?

Nói vậy, nhưng mồ hôi tôi vẫn toát ra đầm đìa trên trán và cả người.

Hai chúng tôi cùng về nhà thằng Đệ. Tôi hỏi nó:

– Nay, cô gái đó lấy gì mà sống được nhỉ? Chẳng lẽ cô ta lại sống ở trong rừng? Tại sao không ai báo cho công an biết?

Đệ nói:

– Tui em đâu có quan tâm, ở đây ai biết việc người này. Cô gái cũng không làm hại ai, chỉ có điều thấy cô ai cũng sợ.

Tôi nghĩ ngợi: Phải chăng cô ấy ở trại phong trốn ra. Vì tôi biết, chỉ có mấy người cùi mới bị biến dạng như vậy. Mà ở bên kia núi Nam Nung có một trại phong rất lớn, họ dễ dàng bỏ trại đi. Nếu như thế rất nguy hiểm, nhưng nếu không phải bệnh cùi, mà do chất độc màu da cam thì sao? Biết đâu cô ấy là Linh của tôi năm xưa? Tôi cứ thao thức mãi đến sáng vì cô

gái kỳ dị ấy.

*

*Hôm sau, tôi lên gặp công an huyện, để hỏi về sự mất tích của Linh. Biết tôi làm báo, lại đang có nhiệm vụ viết sử cho huyện nhà, đội trưởng trọng án Trần Phương tiếp tôi niềm nở, anh cho biết:

- Cô Linh khi đi, cô tự lái chiếc xe con của nông trường, trong đó có mấy chục triệu đồng. Đến nay đã năm năm, chúng tôi vẫn chưa tìm ra một dấu vết gì hết.

Tôi hỏi:

- Anh có nghi ngờ gì về vụ mất tích của cô Linh không, phải chăng đây là một âm mưu?

Đội trưởng trọng án nói:

- Tôi cũng nghĩ như vậy, cô Linh là một giám đốc năng nổ, nhiệt tình được mọi người yêu mến. Riêng trong đời tư, cô ấy gặp nhiều bất hạnh, lấy ba đời chồng nhưng không có hạnh phúc. Nghe đâu cô ấy còn cặp bồ với tay phó giám đốc nông trường. Tôi cũng đã suy nghĩ: Cô ấy lấy mấy chục triệu đồng của nông trường làm gì. Để theo trai ư? Tôi đã cho gọi ba người chồng cũ của cô ta lên, mong tìm hiểu được manh mối. Nhưng cả ba đều khẳng định cô Linh rất tốt. Duy chỉ có điều cô ấy bị mắc một chứng bệnh kỳ lạ, không sao giải thích được, nhưng rồi tôi đã tìm hiểu, có mấy người cũng mắc bệnh như cô ta. Cô ta đã bị nhiễm chất độc hóa học. Mấy người kia đã chết, còn

cô Linh mất tích.

Tôi hỏi tiếp:

- Thế còn tay phó giám đốc nông trường từ đâu đến, anh có biết không?

Trần Phương trầm ngâm:

- Tôi cũng đã tìm hiểu kỹ, nghe đâu anh ta ở ngoài Trung vào. Nhờ làm việc tốt nên chẳng bao lâu từ tổ trưởng, anh ta được đề bạt làm phó giám đốc nông trường. Ông ta có mối quan hệ khá mật thiết với cô Linh.

Ngừng lời một lát, anh tiếp:

- Có một chi tiết ai cũng để ý. Đó là anh ta không bao giờ cởi trần, hoặc bận áo may-ô. Dù trời nóng nực cách mấy, thế mới lạ. Tôi chỉ nghĩ: có khả năng anh ta có vết xăm, anh ta có lẽ xuất thân trong giới giang hồ.

Tôi “a” lên một tiếng, cảm ơn sự đón tiếp ân cần của công an huyện, rồi lặng lẽ về lại Long Phước. Tôi suy nghĩ mông lung về Linh, về tay phó giám đốc nông trường kia. Hồi trước, tôi có để ý đến Sáu Chấn. Anh ta cũng có những vết xăm nơi ngực trái hình con chim ưng, cùng ngày sinh tháng đẻ của anh ta. Lúc tôi hỏi, anh ta cười sảng khoái: chim ưng là biểu tượng của tự do. Mình cũng là người của tự do phải không?

Hồi đó tôi không để ý đến câu nói của anh ta. Nhưng sau này khi Sáu Chấn phản bội, tôi mới giật mình, anh ta đã nói đến hai chữ “tự do” như thế đấy.

Một con người đầy hèn kém, phản bội. Nhưng nghe đâu anh ta đã bỏ mình tại bệnh viện Bình Phước từ lâu rồi. Dù sao cũng phải tiếp cận với tay phó giám đốc kia, nhưng tiếp cận bằng cách nào?

Mãi suy nghĩ, tôi đến nhà Đệ lúc nào không hay. Đệ cho biết:

– Cô con gái của chị Linh nghe tin anh đến, đã gửi một cuốn nhật ký của mẹ nó cho anh.

Tôi ngỡ ngàng, vội cầm quyển sách ố vàng. Những nét chữ mộc mạc, nét chữ của Linh.

**

• *Nhật ký của Huyền Linh:*

Ngày...

Hình như mình đã có thai, lúc này mới thấy lo lắng, nhỡ đơn vị biết thì kỷ luật nặng. Nhưng còn tình yêu với anh Thắng – một tình yêu mà mình trân trọng. Anh Thắng ơi, anh có hiểu lòng em không? Chắc là anh đang hành quân về Sài Gòn. Em nhớ anh lắm.

Ngày...

Mình được điều về làm phó giám đốc văn phòng, thôi cũng được, dù chưa thạo việc lắm. Mình sẽ cố gắng nuôi con Đông ăn học nên người, mai mốt anh Thắng về giao nó lại cho anh. Công việc bận bỉ, có lẽ anh Thắng quên mình rồi.

Ngày...

Tự nhiên mình thấy mắc một căn bệnh rất lạ, phải

chẳng là bệnh cùi, khắp người cứ nóng rát, nhất là vào mùa trăng lên. Hay là những chất độc hóa học. Khám bệnh bác sĩ cũng lắc đầu, không chẩn đoán nổi bệnh.

Ngày...

Chiều nay ra nghĩa địa thăm con, anh Thắng ơi, em có lỗi vì không giữ được giọt máu của anh, sau này lên tinh khám bệnh, em mới biết em nhiễm chất độc rất nặng. Có lẽ em không sống, để ngày anh về gặp lại.

Ngày...

**

Cuốn nhật ký còn dài lắm. Những dòng chữ chứa đầy nước mắt. Cuốn nhật ký dừng lại khi Linh có chồng. Nàng đã tuyệt vọng và mòn mỏi vì chờ đợi tôi. Tôi là người vô tâm quá, tôi đã chạy trốn nàng, tôi muốn gào to lên điều đó, mà cổ họng cứ tắt nghẽn lại...

Tôi đã tìm đến người chồng thứ nhất của Huyền Linh, và nghe anh ta kể lại như sau:

• *Lời kể của người chồng thứ nhất:*

Tôi lấy Huyền Linh từ hồi cô ấy còn là phó giám đốc nông trường. Linh đã có đứa con hai tuổi rưỡi. Nghe đâu là của người tình đã chung sống với cô hồi còn ở rừng. Linh cưng con lắm, ít lâu sau cu Đông con Linh chết, Linh như người mất魂, nghe đâu vì đứa con này mà Linh bị kiểm điểm.

Tôi đã yêu Linh, dù Linh là thủ trưởng trực tiếp của tôi. Tôi ngỏ lời cưới Linh làm vợ, ban đầu Linh chỉ cười:

– Anh biết gì về tôi mà muốn cưới tôi làm vợ. Tôi đã có chồng và con rồi.

Tôi chưa tin lắm, sau này Linh kể cho tôi nghe tất cả. Tôi càng yêu Linh hơn. Linh là người con gái tốt, sống nhân hậu, và tôi tự hào có một người vợ như Linh.

Thế nhưng Linh bị mắc một căn bệnh hết sức kỳ lạ. Có lần nửa đêm đang ngủ, Linh nhìn ra ngoài trời, ánh trăng soi vầng vặc. Linh thét lên, bưng lấy mặt khóc tát tức:

– Trời ơi nóng quá, cái mặt tôi sao đầy lông lá thế này?

Tôi hơi hoảng, nhìn kỹ, nhưng chẳng thấy gì cả, tôi nghĩ là Linh bị chấn động thần kinh gì đó, nhất là từ sau khi con chết. Tôi cố gắng, cố gắng động viên an ủi Linh. Thế rồi đâu lại vào đấy. Linh khóc lóc, đau đớn, bỏ chạy vào rừng, có hôm lấy nước dội ào ào lên cả quần áo. Tôi hoảng sợ vô cùng. Có lẽ Linh bị ma nhập.

Thế nhưng ban ngày Linh rất tỉnh táo, công việc làm tròn vẹn. Thế mới lạ chứ. Tôi chịu phép, không biết Linh bị bệnh gì. Một thời gian sau, Linh chủ động ly hôn với tôi, vì cô biết, cô mắc bệnh nặng. Tôi đồng ý, hoàn toàn không có chuyện tôi bỏ cô ấy vì hoảng

sợ. Tôi nghĩ: có thể cô ấy bị nhiễm chất độc hóa học. Tôi muốn nuôi con, cô ấy không đồng ý. Cô bảo cô đủ sức làm điều đó.

• *Lời kể của người đánh cá trên hồ Ma:*

Buổi sáng hôm đó, tôi buông lưới trên hồ Ma. Mùa này cá nhiều. Máy mẻ đầu, được khá lăm. Sau đó thuyền rời xa dần, gần hướng nông trường, bỗng tôi thấy lưới cá như nặng hẳn, tôi mừng thầm. Ráng sức kéo lên nhưng không được, tôi vội kéo mạnh, lần này suýt nữa chìm thuyền. Tôi hơi hoảng: Hay là mình gặp ma. Nhưng là dân chài, tôi đâu có sợ lâu, tôi nhảy xuống hồ, lặn xuống chỗ lưới cá, và tôi đã rờ thấy một vài vật bằng sắt, hình như là chiếc ô tô thì phải.

Tôi đưa chuyện đó ra kể, mọi người đều cười cho tôi là ảo tưởng. Tôi quyết chí tìm cho ra. Sau đó vì công việc bận quá, tôi quên mất chuyện đó. Nó lâu quá rồi.

• *Lời kể của những người cứu sống cô gái:*

Anh biết đấy, hồ Ma hoàn toàn biệt lập với thế giới bên ngoài. Vì thế lúc thấy cô gái chúng tôi cứu cô, không biết cô ở đâu, cô bị thương rất nặng, mặt mũi biến dạng, cô đã ngất đi. Ban đầu chúng tôi tưởng cô ấy bị té vực hay bị kẻ xấu ám hại. Nhưng sau khi cô ấy khỏi, cô ấy nhìn chúng tôi, rồi rú lên kinh ngạc và bỏ chạy. Chúng tôi kinh hồn tưởng tiếng rú của ma quỷ. Thì ra cô gái ấy bị điên. Từ ấy đến nay, không ai gặp cô ấy nữa. Mỗi lần nhắc đến chuyện ấy, chúng tôi

vẫn rợn tóc gáy. Hình như cô ấy bị bệnh cùi.

Sau mấy ngày theo dõi, Đệ cho tôi biết qui luật đi lại của tay phó giám đốc nông trường. Hắn ta hay tắm ở con suối Dung, nơi chảy xuống hồ Ma, vào lúc năm giờ chiều.

Tôi đã tiếp cận được với hắn ta. Một khuôn mặt lạ hoắc, có vết sẹo ở mũi, không phải là Sáu Chấn, vì Sáu Chấn đẹp trai. Nhưng kia, ngón tay cụt và vết xăm con chim ưng. Tôi nghiến răng căm giận, thì ra là hắn tên phản bội khốn kiếp. Hai chục năm qua hắn mai danh ẩn tích, lên đây để che giấu tội lỗi. Tôi nghĩ ngay đến cái chết của Linh có thể liên quan đến hắn.

Tôi vội đến gặp Trần Phương, Phương cho biết:

– Tôi đã nghi vấn, có khả năng băng cướp Ba Mập đã gây nên cái chết của cô Linh. Bọn chúng hoạt động rất mạnh ở đây, công an đã bắt được mấy tên, nhưng đa số là tép riu, còn Ba Mập vẫn biệt tích. Bọn đàn em cũng chỉ biết gã Ba Mập, chứ chưa bao giờ thấy mặt. Gã Ba Mập vô nghệ rất giỏi, luôn bịt mặt, có giọng nói lơ lớ như là người dân tộc. Có tên đàn em chỉ nhớ đặc điểm Ba Mập có ngón tay trảt bị cụt.

Tôi vội hỏi:

– Tay trảt bị cụt ư? Phải chẳng là Sáu Chấn?

Phương hỏi lại:

– Sáu Chấn là ai, tôi chưa nghe tên này?

Tôi kể lại cho Phương nghe về Sáu Chấn. Phương nghe xong, trầm ngâm:

Bí mật hồ Long Thủ

– Anh có dám khẳng định y là Sáu Chấn không?
Tôi sợ liên lụy đến người vô tội?

Tôi nói rõ đặc điểm của Sáu Chấn. Lập tức Phương cho gọi Sáu Chấn lên.

Sáu Chấn ngạc nhiên không hiểu gì cả. Nhưng anh ta vẫn chấp hành. Tôi ngồi trong phòng, chăm chú nghe từng câu hỏi của Phương – đội trưởng trọng án – và câu trả lời của Sáu Chấn.

Đội trưởng trọng án hỏi:

– Anh tên gì, về đây được bao lâu rồi?

Sáu Chấn hơi ngạc nhiên, nhưng anh ta trả lời rành rọt:

– Dạ, tôi là Lê Vinh, ở ngoài Trung vào, được sáu năm rồi. Có chuyện gì không anh?

Đội trưởng trọng án nhìn vào ngón tay cụt của Sáu Chấn hỏi bâng quơ:

– Sao ngón tay anh lại bị cụt thế kia, anh Vinh?

Sáu Chấn lúng túng, rồi bình tĩnh ngay:

– Dạ, hồi đó tôi lên rẫy, bị rắn cắn, phải chặt cụt ngón, nếu không sẽ chết.

Trần Phương cười:

– Ở đây nóng lắm, mà sao lúc nào anh cũng mặc áo tay dài thế? Anh không nóng sao?

Sáu Chấn không trả lời. Phương hỏi tiếp:

– Vào chiều cô Linh bị mất tích, có người thấy anh ngồi chung xe với cô ấy, có đúng không?

Sáu Chấn cãi:

– Lúc đó tôi đang uống rượu ở nhà, có cả vợ con tôi chứng kiến, cùng với hai người bạn.

Phương nghiêm nghị:

– Anh nói dối, chúng tôi đã tìm hiểu kỹ. Vào chiều hôm đó sau khi cô Linh lên xe, anh có ngồi với cô ấy. Đoạn đường rất hiểm trở từ nông trường đến hồ Ma là nơi thuận tiện để anh hành động với cô Linh. Anh đã giết cô ấy.

Sáu Chấn kêu lên:

– Tôi bị oan, tôi sẽ kiện các anh về tội vu khống.

Phương gằn giọng:

– Chuyện đó hạ hồi phân giải. Còn tôi hỏi tiếp anh Sáu Chấn, tôi yêu cầu anh nói thật.

Sáu Chấn lấp bắp:

– Tôi không hiểu anh nói gì. Tôi là Lê Vinh.

Phương nghiêm giọng:

– Cánh tay phải của anh có hình một con chim ưng, và vết khắc ghi ngày tháng năm sinh 23/11/1950. Anh có đủ can đảm để tôi thấy những hàng đó không?

Sáu Chấn ú ớ, chưa kịp trả lời gì, tôi bước ra. Vừa thấy mặt tôi Sáu Chấn co rúm người lại, mắt trợn trừng như sắp chết. Hắn lấp bắp:

– Vũ Thắng chưa chết à?

Tôi nói:

– Tôi phải sống để nhìn rõ bộ mặt của anh chứ. Anh trốn giỏi đấy.

Sáu Chấn cúi đầu, lát sau thều thào:

- Tôi xin khai tất cả, xin các ông cho tôi ngum nước. Tôi có tội, các ông hãy xử tôi đi.

• *Lời khai của Sáu Chấn:*

"Sau ngày giải phóng, tôi mai danh ẩn tích, thay đổi tên họ, vào sống ở vùng heo hút, vì tôi biết cách mạng sẽ không bao giờ tha thứ cho tội lỗi của tôi. Lúc nào tôi cũng có cảm giác lo sợ, tôi sống như thế được chục năm trời, không ai biết tung tích của tôi cả. Vì tôi nghĩ ngày xưa đã ly tán hết rồi. Sau đó tôi xin vào làm ở nông trường.

Ban đầu tôi chỉ nghĩ mình cố gắng làm việc thật tốt, để có miếng cơm manh áo sống qua ngày. Nhưng không ngờ sau đó tôi được đề bạt làm tổ trưởng rồi đội trưởng. Đáng lẽ nếu khôn khéo tôi nên từ chối. Nhưng cái tật háo danh đã ăn sâu vào máu thịt của tôi. Tôi nhận công việc, và chỉ một năm sau tôi được đề bạt làm phó giám đốc nông trường, lên làm việc bên cạnh cô Linh.

Thú thật, lúc gặp Linh tôi bàng hoàng lo sợ. Nhỡ cô ấy phát hiện ra tôi thì sao. Dù tôi đã tự vạch mặt cho thành seo nhăn nhúm, ăn than để đổi giọng, nhưng tôi biết sẽ không giấu được Linh, vì Linh là con người rất nhanh nhạy, trong thời gian yêu nhau, tôi đã biết về cá tính của Linh.

Buổi đầu gặp Linh, tôi đã co rúm người lại, Linh phì cười:

- Bộ tôi đáng sợ lắm sao, hả anh Vinh?

Tôi khúm nún:

– Dạ, thưa giám đốc, tôi thấy tôi có trách nhiệm làm tròn bổn phận của mình.

Linh gật đầu:

– Anh nghĩ thế là tốt. Công việc nông trường rất phức tạp, anh cố gắng làm tròn nhé.

Tôi vâng lời cô. Cô hoàn toàn chưa nhận ra tôi, tôi đã an tâm. Tôi đã làm việc rất chăm chỉ, cẩn mẫn, chiếm được hoàn toàn niềm tin của Linh. Nếu tôi dừng lại đó, thì tung tích không bao giờ bị lộ. Nhưng tôi đã quá đà.

Một hôm sau buổi liên hoan của nông trường, Linh kêu tôi lại. Tự nhiên cô ấy kêu nhức đầu và nhờ tôi cạo gió. Tôi linh cảm thấy một điều gì đó sẽ xảy ra. Quả nhiên lúc cởi áo Linh, nhìn da thịt nàng, tôi cảm thấy nuối tiếc thời ở rừng. Nàng vẫn còn hấp dẫn. Hơn nữa, bây giờ nàng là thủ trưởng trực tiếp của tôi, sự hấp dẫn ấy lại càng tăng gấp đôi. Linh hỏi tôi:

– Anh Vinh, anh đang nghĩ gì đấy?

Tôi hốt hoảng:

– Không, tôi có nghĩ gì đâu, thưa giám đốc. Tôi rồi, tôi xin về.

Linh nhìn tôi đôi mắt cháy bỏng. Tôi hiểu nàng đang thèm khát, và tôi cũng vậy. Linh kéo đầu tôi ép sát vào bộ ngực căng tròn của nàng, tôi không kìm lại được, đã lăn lóc với nàng suốt đêm ấy. Khi tôi tỉnh dậy, thấy Linh nhìn tôi thật lạ. Tôi ân hận vô cùng,

thế là đã lộ hết mọi chuyện rồi, nhưng hối hận không kịp nữa.

Linh cười gần:

– Hành tung của anh, tôi đã nghi ngay từ đầu. Anh là Sáu Chấn, sao anh lại ở đây?

Tôi biết có chối cãi cũng vô ích, đành phải kể lại tất cả. Tôi nói nghẹn ngào:

– Linh ơi, anh biết anh có tội với em, em hãy tha thứ cho anh, để anh có cơ hội làm lại cuộc đời. Anh hứa sẽ phục thiện mà. Mười năm qua anh không phạm thêm tội gì nữa.

Linh im lặng, lát sau mới nói:

– Trong cuộc đời ai chẳng có lỗi lầm. Bây giờ anh đã có chỗ đứng, hãy cố gắng mà giữ lấy. Tôi biết che giấu là sai, là có tội với người đã khuất.

Nói xong Linh bước ra khỏi phòng. Tôi lo sợ đến tê người, và tôi đã bàn tính phương án bở trốn. Linh biết trước ý đó, nàng nói:

– Tôi đã nói không để ai biết cả, tại sao anh lại lo sợ dữ vậy?

Tôi lúng túng:

– Tôi đâu có sợ gì, chẳng qua tôi thấy Linh gần mà xa xôi quá, tôi buồn lắm.

Linh không nói gì. Từ đó nàng đối xử với tôi có khác, tôi không thể bờm xơm như lúc trước nữa. Và tôi đã lập mưu giết Linh, dù nàng đã tha thứ cho tôi.

Hôm Linh lấy tiền để mua vật tư cho nông

trường, tôi nói với Linh:

– Bây giờ trời còn nắng lắm, để chiều hãy đi.
Linh đồng ý.

Tôi biết từ nông trường lên Huyện, phải qua một con dốc rất hiểm trở, ở đó có một cái hồ rộng. Tôi đã bí mật cắt thăng xe của Linh. Điều cần nói rõ là, Linh hay tự lái cái xe một mình, không cần tài xế. Mọi kế hoạch đúng như tôi dự liệu. Linh đã lao cả người và xe xuống hồ. Tôi biết cô ấy đã chết. Nhiều đêm cô ấy hiện về nhìn tôi căm giận. Nhưng trải qua năm năm, tôi thấy bình yên, nên yên tâm làm việc."

Trần Phương hỏi:

– Cô Linh biết lái xe, chẳng lẽ lại không biết đứt thăng sao?

Sáu Chấn khai:

– Tôi để lại một chút cho dính, để khi lao xuống hồ Linh thăng gấp, đứt thăng ngay tức khắc. Lúc đó chỉ còn con đường chết mà thôi.

Tôi căm giận nhìn Sáu Chấn, còn hắn riu ríu ký vào biên bản. Hắn quả là một tên gian, đang tâm giết cả người con gái mà ngày xưa rất mực yêu hắn. Và ngày nay, biết hắn có tội vẫn cưu mang, che chở hắn, mong hắn hồi tâm. Nào ngờ lòng tốt của Linh đã đặt sai chỗ. Và Linh phải trả giá đắt.

Phương hỏi tiếp:

– Ngoài tội sát hại cô Linh, anh còn một tội rất nghiêm trọng, tướng cướp Ba Mập?

Tôi kinh ngạc còn Sáu Chấn khuỷu xuống. Gã nói hổn hển:

– Thì ra anh đã biết tất cả.

Phương cười gần:

– Chiếc khăn bịt mặt tìm thấy trong hang đá, mà trong một đêm, vì hoảng quá anh đã đánh rơi, sau vụ cướp nhà ông Ba Tiêu. Vợ ông đã nhận đó là chiếc khăn của chồng mình. Và ngón tay cụt cũng đã tố cáo anh điều đó.

Sáu Chấn nghiến răng:

– Đúng là con đàn bà ngu ngốc, nó đã hại tôi rồi.

Phương tiếp:

– Anh khôn mà không ngoan, anh đánh giá sai vợ anh rồi đấy. Cô ta đã khai rõ hành tung của anh với chúng tôi. Vào đêm trời mưa cô ấy quờ tay không thấy anh, đến gần sáng anh mới về, thở hổn hển, cô ấy tưởng anh ra vườn. Đêm đó nhà Ba Tiêu mất trộm, cô ấy đã nói nghi vấn với chúng tôi. Cô không ngờ một phó giám đốc lại đi ăn cướp, không ngờ anh là một kẻ sát nhân. Hậu quả này anh phải gánh lấy là điều tất nhiên rồi.

Câu nói của Phương khiến Sáu Chấn hết tinh thần. Gã nhớ lại rành rọt từng vụ cướp mà do đích thân gã chỉ huy, và số vàng giấu được ở trong hang đá. Và chính vì ăn chia không đều, gã suýt bị đàn em thanh toán, gã hốt hoảng bỏ chạy, để rơi chiếc khăn lại trong hang. Và bây giờ là chiếc còng số 8 cùng bản án

tử hình đang chờ gã. Gã lẩm bẩm:

– Đúng là chạy trời không khỏi nắng, thế là hế thật rồi, hết thật rồi.

Gã lầm lũi đi vào trại giam. Phương quay sang tôi thân mật.

– Cảm ơn anh, nhờ anh mà chúng tôi khám phá vụ án đã năm năm bế tắc, và vạch mặt tên phản bội Anh còn ở lại Long Phước lâu không?

Tôi nói:

– Còn chừng một tháng nữa. Chẳng là Huyện ủy có nhờ tôi viết vài dòng về lịch sử kháng chiến chống Mỹ cứu nước của Huyện nhà. Nhưng điều quan trọng nữa, phải tìm cho ra cô Linh.

Phương ngạc nhiên:

– Anh nói cô Linh, vậy phải chăng cô Linh còn sống?

Tôi gật đầu:

– Tôi nghĩ cô ấy chưa chết, tối mai rằm, nếu anh rảnh đi với tôi.

Đội trưởng trọng án gật đầu.

**

Đêm đó trăng sáng, tôi, Phương, cùng thằng Đê ra hồ Ma. Nhưng tuyệt nhiên không thấy tiếng hát và cô gái. Tôi buồn bả, định quay về. Bất chợt thằng Đê kêu khẽ:

– Anh Thắng, coi kìa, người đàn bà điên lại xuất

hiện.

Cả ba chúng tôi cùng nín thở. Cô gái đến ngồi trên ngôi mộ hoang. Những ánh lân tinh lập lòe, và cô gái bắt đầu cất tiếng hát. Phương lảm nhảm:

– Trời ơi, tôi đang mơ hay sao đây? Chẳng lẽ thế kỷ 20 này mà vẫn còn ma quỷ hay sao?

Tôi nói nhỏ:

– Để tôi liều thử xem. Nhất định phải cứu cô ta, đưa cô ta về với thế giới con người.

Tôi nhào đến, ôm chặt lấy cô gái. Cô gái cào cấu, giãy giụa. Tôi chịu đau, không buông. Phương và Đệ nhảy vào, chúng mau chóng khống chế cô gái, dẫn cô ta về làng.

Lúc ra ánh sáng, tôi không ngờ cô ta biến dạng, đến vậy. Miếng da dầu bị sứt, mũi bị mất, tai cũng vậy. Nhưng tôi vẫn nhận ra Linh, ở sợi dây chuyền mà tôi đã tặng Linh ngày nào.

Tôi gọi khẽ:

– Linh ơi, em có nhận ra anh không?

Cô gái nhìn tôi như vô hồn. Tôi biết Linh đã bị điên, vì sự chấn động thần kinh quá nặng. Nhưng tại sao cô vẫn sống được, lấy cái gì để ăn, để sống, thế mới lạ.

Sau này, nhờ xác minh và dựng lại hiện trường trong quá trình điều tra, tôi biết Linh đã nhảy ra khỏi xe, rồi từ trên bờ vực rớt xuống hồ, và ngất đi. Cô được cứu sống, như mất hồn trí nhớ, cô không nhận ra

ai nữa. Trong cô chỉ còn tiếng hát trong tiềm thức mà thôi.

Và tôi đau lòng, khi biết ngôi mộ hoang mà Linh ngồi hát, lại là ngôi mộ chôn đứa con của tôi và Linh Ngôi mộ sơ sài, không nhang khói, chỉ có dòng chữ nhỏ “Con của Vũ Thắng”. Tôi đúng là gã đàn ông bạc bẽo, đâu biết một người đàn bà một dạ chờ mình, và đứa con đứt ruột của mình đã chết. Lỗi lầm của tôi quá lớn.

Công việc ở Long Phước xong xuôi, sử đã viết xong, tôi về thành phố với bao trở trăn của đời thường, không biết bao giờ mới trở lại miền đất yêu thương, đầy kỷ niệm, và cũng đầy đơn đau này. Ít lâu sau, thằng Đệ gửi thư cho tôi, báo tin Linh đã chết, dù được bác sĩ tận tình cứu chữa. Trước lúc chết, hình như cô có tinh táo, và gọi tên tôi. Tôi thấp nén nhang tưởng nhớ đến Linh, đến mối tình đã mất của tôi. Tội nghiệp Linh vô cùng. Linh ơi, em có trách giận anh không?

Con quì trả thù

Bà Du lõa lồ quì trước ông Tiến, mặc cho chồng bà dày vò, ngẫu nghiến. Ông Tiến như con thú, cấu xé khắp cơ thể bà, rồi cưỡng hiếp bà, sau đó lạnh lùng:

– Tiếp tục quì cho đến sáng, rõ chưa?

Bà Du thốn thức:

– Anh Tiến ơi, từ sau anh chết đi sống lại, anh khác trước nhiều quá. Sao anh nỡ đối xử nhẫn tâm với em như vậy? Em là vợ anh kia mà? Chúng mình đã sống hạnh phúc bên nhau hai chục năm trời. Hai chục năm đó, anh lúc nào cũng dịu dàng âu yếm, chiều chuộng em. Chúng mình đã có với nhau ba mặt con. Sao bây giờ anh khác trước quá vậy. Em xin anh nghĩ lại di, anh Tiến.

Ông Tiến trợn mắt trừng trừng, rít khẽ:

– Bà là vợ, là nô tì của tôi. Tôi bảo quì là phải quì, không được quyền hỏi lôi thôi. Trái lời, tôi đánh chết.

Bà Du sợ cuồng cuồng:

– Dạ, em đang quì đây mà. Em không dám hỏi nữa.

Ông Tiến lăn ra ngủ, ngáy như sấm. Bà Du quì gối lõa lồ trước giường, nước mắt chảy ra giàn giụa. Bà nghĩ mãi mà không hiểu được vì sao ông Tiến lại đổi thay nhanh đến thế. Phải chăng trong người ông có con quỉ dâm dục đang hiện vào trong, nó biến ông thành người khác. Ông trở nên hung dữ, tàn bạo, hung ác. Ông giày vò bà không thương tiếc. Từ ngày ông chết đi, sống lại, cuộc sống của bà Du như địa ngục. Nhiều lúc bà ê chề, đau đớn tủi nhục, muốn chết đi cho rảnh. Nhưng nghĩ tới ba đứa con, bà nén lòng lại, gắng gượng để sống. Đã hai năm nay, bà phải sống như vậy, ngày nào cũng phải lõa lồ quì trước ông, ông làm tình mà như cưỡng hiếp bà vậy. Hầu như suốt đêm, ông không để bà yên. Chỉ sáng ra, ông ra vườn cao su, ông mới cho bà bận quần áo, đứng lên đi làm việc nhà. Người bà Du phờ phạc, đau đớn như dần. Nỗi đau tâm hồn còn lớn hơn nỗi đau thể xác. Lý, đứa con trai đầu, nhìn bà ngạc nhiên:

– Má ơi, má làm sao vậy? Má có vẻ mệt mỏi, mắt thâm quầng. Phải chăng cha con đã làm gì má?

Bà Du lấp liếm:

–Ồ, không, không có chuyện gì đâu con à. Tại má không được khỏe thôi.

Lý tờ mờ:

Con quỉ trả thù

– Má, có chuyện gì má giấu tụi con, hầu như đêm nào con cũng nghe tiếng má khóc?

Bà Du thốn thức trong lòng, nhưng không dám kể. Thằng Đạo tiếp vào câu chuyện:

– Từ ngày cha con sống lại, ông khác trước nhiều quá, lầm lầm lì lì, nhìn chúng con như kẻ thù. Hay ông ta đã là người khác rồi.

Bà Du vội vàng:

– Không, không phải vậy, các con à. Ông ấy là cha của các con đó. Chỉ có điều, qua cơn sốc, tính ống thay đổi rồi sau đó sẽ bình ổn lại như cũ thôi. Má tin như vậy mà. Dù cực khổ bao nhiêu, má cũng chịu hết.

Lý xót xa:

– Như vậy là ông ấy dày dọa má dữ lắm phải không? Má cho tụi con biết đi.

Bà Du nghẹn ngào:

– Không, không có chuyện gì đâu, con à. Nếu các con thương má, thì cứ im lặng, đừng để cha con buồn. Má chỉ mong vậy thôi. Thực sự má không nghĩ cha con lại thay đổi nhiều như vậy. Nhưng má vẫn cam lòng.

Thực ra trước khi đến với ông Tiến, một điền chủ giàu có, có hàng chục hecta cao su, là một điền chủ nổi tiếng, bà Du đã có một mối tình say đắm, nồng nàn với Quốc Trị, một thanh niên cùng làng với bà. Chuyện đó đã xảy ra cách đây đã hai mươi lăm năm. Quốc Trị là một thanh niên đẹp trai, nổi tiếng hát hay. Bà Du mê tiếng hát của Quốc Trị. Nhất là những

đêm trăng sáng, bên bờ suối, với giọng ca ngân nga:

*Anh là dòng sông Mā
Em là suối Mường Khuong
Anh làm no bản mường
Em làm vui ấm bản...*

Bà Du nao nức:

– Anh ca hay quá. Mà anh Trị này, quê mình đẹp quá, phải không anh?

Quốc Trị nồng nàn:

– Quê mình đẹp, vì có suối trong, có núi cao, nhưng lòng anh đẹp nhất khi có em, Du ạ. Anh mong một ngày chúng mình sẽ mãi mãi bên nhau.

Du rưng rưng:

– Em cũng mong ngày đó lắm. Nhưng đàn ông quê mình như con chim trên trời, biết sao mà ngăn lại được, khi chí tang bồng bay cao?

Quốc Trị âu yếm:

– Dù có bay cao, nhưng vẫn phải về với làng bản, với người thương. Em hiểu không? Anh là con chim đại bàng, ấy vậy mà vẫn bị bẫy lưới vì em đó, Du ạ. Em có đồng ý làm vợ anh không?

Bà Du gật đầu. Bản tính chất phác của con gái miền quê khiến bà không suy nghĩ nhiều, chỉ cần người đàn ông mình mến ban đầu ngỏ lời, là đồng ý ngay. Bà đâu biết điều đó đã để lại bao hậu quả đau lòng. Từ sau khi đồng ý làm vợ Quốc Trị, bà Du nhận thấy Quốc Trị rất khác. Bà đi đâu làm gì, nói chuyện

với ai cũng đều bị Quốc Trị theo dõi, tra vấn. Ban đầu bà cứ nghĩ Trị ghen. Mà Trị ghen khủng khiếp lắm. Có lần chỉ vì bà cười một mình khi nhìn con bướm bay, Trị tra vấn mãi, bà giải thích, nhưng Trị không tin. Anh ta tát bà hai cái, nảy đom đóm. Bà Du khóc lóc thè thốt, Trị mới tha.

Trị nói với bà Du lạnh lùng:

– Em đã chấp nhận làm vợ tôi, thì phải ngoan ngoãn nghe lời tôi. Là gái có chồng, thì phải phục tùng chồng, không được nghĩ đến người đàn ông nào khác. Nếu chỉ trong ý nghĩ có ai đó, tôi sẽ giết em và tự sát.

Bà Du sợ hãi:

– Anh Trị, sao anh hung dữ thế, trước kia anh đâu có vậy? Anh làm em sợ quá. Có lẽ mình nên chia tay.

Trị nắm tóc bà, gằn giọng:

– Cô nói cái gì, chia tay à, sao dễ dàng quá vậy, cô có ai rồi phải không?

Bà Du lắc đầu, Trị tiếp:

– Tôi mà không lấy được cô, thì không ai lấy được. Tôi cho cô biết điều đó.

Bà Du chỉ biết khóc vì ân hận, rõ ràng Trị đã lộ nguyên hình là con thú dữ. Bà lỡ sa vào tay anh ta. Böyle giờ biết làm sao đây. Phải tìm cách thoát thân. Từ đó bà tìm cách tránh Quốc Trị, nhưng anh ta không hề buông tha bà.

Cho đến một hôm, bà cùng mẹ lên chợ huyện thì

gặp ông Tiến. Vừa gặp nhau cả hai đều rung động. Ông Tiến là chủ của một nông trường giàu có, đẹp trai. Khi ông Tiến ngỏ lời làm quen, bà Du vui vẻ đồng ý. Điều đó không qua mắt Trị. Và khi hai người hẹn hò nhau ở quán nước, Trị cầm dao xông đến, quát lớn:

– Đồ đĩ thõa, là gái đã có chồng mà còn bỏ đi hẹn hò với trai. Tao sẽ giết đôi gian phu dâm phụ này.

Ông Tiến ngạc nhiên:

– Cô Du, cô có chồng rồi à? Sao cô không cho tôi biết, cô lừa dối tôi.

Bà Du mặt trắng bệch vì sợ, vì tức giận:

– Không, hắn không phải là chồng em, mà là kẻ thù của em. Em kinh sợ hắn, trước kia em cũng có lần yêu hắn, nhưng bây giờ thì không, và mãi mãi không.

Trị gầm gừ:

– Cô là thứ phản bội, cô đã hứa với tôi thế nào?
Mau đi về nếu không tao giết.

Bà Du cứng cỏi:

– Tôi chưa là gì của anh cả. Anh cút đi, nếu không, tôi la lên thì nhục nhã đó.

Hai người đôi co qua lại, ông Tiến bình thản:

– Anh Trị, anh mau về đi, người ta đã nói vậy rồi mà. Đàn ông chi chí, thiếu gì người đẹp mà phải lụy một người.

Trị quát lớn:

– Vì mày mà cô ấy mới xa lánh tao. Tao sẽ giết

mày.

Anh ta xông vào, đâm thẳng con dao vào bụng ông Tiến. Tiến tránh khỏi con dao đâm trượt. Trị lỡ đà, lảo đảo, ông Tiến bẻ quặt tay Trị, cười nhạt:

– Cái thứ vô ruồi đó chỉ hù dọa đàn bà. Mau biến đi, đừng để tao thấy mặt nữa. Du ơi, ta đi em. Tên nhãi này làm anh mất hứng.

Bà Du ngoan ngoãn theo lời, cả hai bước ra khỏi quán. Bất ngờ có tiếng rú phía sau, cả hai vội quay lại. Trị đã lấy con dao đâm vào bụng mình. Máu chảy xối xả, hộc ra cả đằng miệng. Mọi người hoảng hốt la lên. Trị thều thào:

– Tao chết, sẽ làm con quỷ, báo oán các người. Các người hãy nhớ lấy.

Rồi anh ta tắt thở. Bà Du bàng hoàng vì cái chết bất đắc kỳ tử của Trị. Trời ơi, sao Trị lại liều mạng đến vậy. Nhưng lòng bà lại trở nên nhẹ nhõm. Vì từ nay bà không còn phải lo sợ nữa. Thế đấy, khi tình yêu biến thành thù hận, người ta chỉ mong giải thoát bằng bất cứ giá nào.

Ít lâu sau, bà Du lấy Tiến. Cả hai sống với nhau vô cùng hạnh phúc. Họ có với nhau ba mặt con. Tiến rất mực cưng chiều vợ, ngoài niềm vui đi rẫy, anh quấn quít bên bà Du. Bà Du mặt ngời hạnh phúc. Bà đã quên hẳn Trị với lời nguyền xưa kia.

Vậy mà bây giờ, Tiến khác trước hoàn toàn. Cách xử sự của Tiến y hệt như cách Trị đã làm hai mươi lăm

năm trước. Phải chăng từ sau cái đợt chết đi sống lại, Tiến mới như vậy? Bà rùng mình nhớ lại hôm đó...

Hôm ấy, Tiến đang cùng với mấy người bạn ăn nhậu, bà Du lo phục vụ. Họ tổ chức ăn mừng vụ mùa trúng lớn. Tiến nâng ly, hào hứng:

– Đời người có của cải, vợ đẹp con khôn, là hạnh phúc lớn nhất. Du ơi, ra anh bảo này.

Bà Du bước ra, Tiến hôn bà âu yếm, bà Du thẹn thùng:

– Có đông bạn bè, anh làm vậy, em ngượng lắm.

Tiến cười xuề xòa:

– Mình là vợ chồng mà. Anh muốn cho bạn bè thấy hạnh phúc của anh, không được sao?

Mấy người bạn vỗ tay:

– Anh Tiến nói đúng lắm. Nào, ta chúc mừng đôi vợ chồng Tiến Du, hôm nay phải thật say, không say không về. Chị Du ơi, chị quá đẹp, hèn gì anh Tiến chả mê mệt vì chị.

Bà Du đỏ mặt:

– Tôi già rồi, có ba con rồi, đẹp đẽ nỗi gì.

Nói vậy, nhưng lòng bà rộn lên vui sướng. Bà vui vì có người chồng tốt, yêu thương vợ con.

Bất chợt đang nâng ly rượu, Tiến gục xuống, lẩm nhẩm:

– Mày muốn trả thù tao à? Đừng có hòng. Tao không sợ mày đâu.

Rồi nằm im. Ai cũng tưởng Tiến say. Lúc rờ mũi,

đã thấy tắt thở. Mọi người hoảng hốt, làm cấp cứu, nhưng Tiến đã chết. Bà Du ngất đi, tỉnh dậy nhiều lần. Trời ơi, Tiến ơi, sao lại bỏ em mà đi đột ngột như vậy. Cả nhà cuồng cuồng, lo chuẩn bị đám ma. Quan tài để trong nhà, chờ liệm xác đem chôn. Vì người chết bất đắc kỳ tử là phải chôn ngay. Bất ngờ, Tiến mở mắt, thều thào:

– Nước, cho tôi nước. Sao lại đông người thế này?

– Ai cũng kinh sợ:

– Có lẽ hồn anh ấy chưa chết, mau mời thầy cúng, cúng xua đuổi ma quỷ ra khỏi thân xác anh ấy.

Nhưng Tiến đã chồm dậy, đi lại bình thường. Thế là đám ma trở thành đám vui. Vui nhất là bà Du. Bà ôm chặt lấy chồng, nước mắt giàn giụa:

– Trời ơi, thế mà em tưởng đã mất anh vĩnh viễn. Cảm ơn trời phạt đã thương chúng con.

Tiến nhìn bà, đôi mắt rất khác lạ. Nhưng bà Du không hề nhận ra điều đó. Vì bà đang ngập tràn hạnh phúc. Chồng bà chết đi sống lại, chả là chuyện thần kỳ sao?

Đêm đầu tiên sau khi chết đi sống lại, Tiến xử sự với bà Du khác hẳn. Ông làm tình với bà Du hùng hục cả đêm, cấu xé, vò tóc, giày vò cơ thể bà không thương tiếc. Bà Du quằn quại rên rỉ vì đau đớn tủi hổ, bà đã có dâu, có rễ, vậy mà chồng bà lại xử sự cứ như là gái mười tám đôi mươi không bằng, nhưng bà im lặng chịu đựng, vì bà nghĩ Tiến vừa qua cú sốc quá

lớn. Thế rồi tiếp tục là những đêm địa ngục. Đêm nào Tiến cũng cưỡng bức bà hai ba lần. Khi bà van vỉ ông tha cho, Tiến tát bà, chửi rủa thậm tệ. Bà Du bàng hoàng lo sợ. Lẽ nào trước mắt bà là Tiến, người chồng yêu quý của bà. Thế xác thì đúng như vậy. Nhưng xử sự thì khác hẳn. Ông đối với bà như một nô lệ tình dục. Bà chợt nhớ câu nói của ông ấy: "Mày định trả thù tao à?" Lẽ nào có kẻ đột nhập vào người ông ấy. Tâm hồn chồng bà đã chết, chỉ còn cái xác mà thôi. Đôi lúc bà nghĩ: Hay đó là Trị. Nhưng bà gạt đi. Trị chết đã hai mươi mấy năm rồi. Thế con ma trong người chồng bà là ai?

Bà Du đang mải suy nghĩ, và các con bà đang bàn tán thì thì ông Tiến bước vào. Ông quét ánh mắt lạnh lùng nhìn mấy đứa con. Chúng vội vàng lẩn mất. Bà Du co rúm người lại vì sợ sệt. Ông Tiến quát khẽ:

– Bà còn ngồi đây làm gì? Mau dọn đồ ăn ra.

Bà Du vội vàng làm theo. Ăn xong, Tiến nói với bà Du:

– Vào trong buồng, cởi hết quần áo ra, quì xuống đất, bà làm ngay đi.

Bà Du như người mất hồn, răm rắp làm theo ý chồng. Tiến hau háu nhìn cơ thể lõa lồ của vợ, mắt ông sáng rực lên. Bà Du vẫn còn đẹp, hấp dẫn lắm. Bộ ngực vẫn căng tràn sự sống. Vì bà ăn sung mặc sướng, không phải lo lắng gì về kinh tế. Ông Tiến vồ lấy vợ, và quần bà rơi bời hoa lá. Bà Du chỉ biết âm thầm chịu

đựng, nước mắt bà ứa ra trên khuôn mặt xinh đẹp khả ái. Ông Tiến gằn giọng:

– Tại sao bà khóc? Lại nhớ thằng Tiến phải không?

Bà Du rùng mình, run rẩy:

– Anh vừa nói cái gì? Anh là Tiến chồng em, tại sao lại còn Tiến nào nữa.

Tiến lấp liếm:

– Ta hỏi để xem em còn nhớ ta là chồng không?

Bà Du thốn thức:

– Tiến ơi, sao anh lại giày vò em như vậy? Trước kia anh rất mực yêu em kia mà, anh đâu có làm như hôm nay.

Tiến lạnh lùng:

– Trước khác, bây giờ khác. Bà không được quyền hỏi, rõ chưa?

Bà Du im lặng. Xong việc, Tiến ra lệnh:

– Quì xuống đất như cũ, nêu nhớ, đêm nào cũng phải quì như vậy!

Bà Du ríu ríu làm theo, vì ánh mắt Tiến rất hung bạo. Tiến lăn ra ngủ, ngáy như sấm. Bà Du nhìn cơ thể lõa lồ của mình. Bà nghẹn ngào, rất lâu. Tiến ơi, ông không còn là người nữa, ông là súc vật rồi. Tôi có tội tình gì với ông mà ông dày vò tôi, và bắt tôi quì cả đêm. Bà nghe có tiếng nói mơ hồ:

– Hắn không phải là anh đâu. Hắn là con quỷ trả thù đó. Anh đã bị hắn bắt mất hồn. Hắn nhập vào anh

dể trả thù em đó.

Bà Du kinh khiếp:

– Trời ơi, Tiến, có phải anh đó không?

Tiếng nói dịu dàng:

– Đúng, anh là Tiến, anh đã chết lâu rồi.

Bà Du bàng hoàng:

– Thế người nhập vào xác anh là ai? Anh cho em biết đi.

Tiếng nói trầm ngâm:

– Hắn là Quốc Trị, người yêu cũ của em. Anh chỉ nói vậy thôi, em phải lo liệu lấy, nếu không, em sẽ chết mất.

Bà Du sợ hãi:

– Vậy em phải làm sao hả anh?

Nhưng không có tiếng trả lời. Tiến mở mắt nhìn bà Du, thấy bà vẫn quì ngoan ngoãn, Tiến cười nhạt:

– Bà vừa nói chuyện với ai đó?

Bà Du run rẩy:

– Không, em có nói với ai đâu. Trong phòng này chỉ có anh và em thôi mà. Tiến ơi, anh không thương em nữa sao, nếu anh muốn em chết, anh giết em đi, chứ cứ hành hạ kiểu này, em làm sao sống nổi.

Tiến nâng mặt bà Du lên, lạnh lùng:

– Cô đâu có chết dễ dàng như vậy? Cô phải đền bù cho tôi những thiệt thòi mất mát mà bao năm qua tôi phải gánh chịu chứ?

Bà Du rung rời tay chân:

Con quỷ trả thù

– Anh nói cái gì? Em đã làm gì để anh phải nói như vậy? Ba chục năm qua, em hầu hạ anh, làm tròn bổn phận người vợ, sinh con để cái cho anh, em đâu có lỗi đạo gì?

Tiến câu gắt:

– Bà làm tròn bổn phận à? Có một món nợ, tôi chưa hỏi đến đó. Sau này bà sẽ biết.

Bà Du bàng hoàng. Bà đã hiểu sự thật, Người đàn ông, thể xác là Tiến, còn linh hồn là Quốc Trị. Hắn đã nhập vào chồng bà, để trả thù bà. Được rồi, người cứ việc trả thù đây, thân xác ta đây, người cứ việc giày vò. Nhưng ta sẽ có cách cứu ta, cứu chồng ta. Cũng may cho ta, nếu như năm xưa, ta lấy người thì có lẽ giờ đây ta đã là ma rồi. Bản tính người tàn bạo, ta biết quá rõ mà. Ta và người đâu có nợ nần gì. Chẳng qua vì người mù quáng thôi, Quốc Trị à.

**

Sáng hôm sau, ông Tiến ra rẫy. Bà Du sang nhà bà Lành, rủ bà lên chùa Linh Huệ. Bà Lành là hàng xóm với bà Du. Bà Lành tò mò:

– Chị Du, sao chị phờ phạc thế? Bộ có chuyện gì à? Ông Tiến dạo này sao lạnh lùng quá, gặp ai cũng chẳng hỏi chào lấy một tiếng.

Bà Du bùi ngùi:

– Kệ ông ấy. Từ sau khi sống lại, ông ấy cứ như vậy đó.

Bà Lành sững sốt:

– Hay là có ai đó đã nhập vào người ông ấy. Vì ít có người nào sống lại như vậy lắm. Chỉ có ma quỉ mới làm được điều đó...

Bà Du vội vã:

– Chính vì vậy mà em mới rủ chị lên chùa đó. Em muốn nhờ sư cô Linh Huệ giúp đỡ.

Bà Lành gật đầu. Cả hai lên chùa Linh Huệ. Vừa nhìn thấy bà Du, sư cô Linh Huệ giật mình:

– Bà Du, người bà đầy ma khí!

Bà Du gật đầu:

– Vâng, thưa sư cô, chính vì vậy mà tôi đến đây nhờ sư cô giúp đỡ.

Bà Lành tròn mắt. Sư cô hỏi:

– Thế con ma đó là ai?

Bà Du tần ngần:

– Dạ, chính là anh Tiến, chồng tôi.

Sư cô ngạc nhiên:

– Ông Tiến, chồng bà ư? Sao lại có chuyện như vậy?

Bà Du kể lại tất cả. Vừa kể, bà vừa khóc nước nở.

Bà Lành ái ngại nhìn bạn. Còn sư cô trầm ngâm:

– Như vậy đây là con quỉ tình. Nó muốn báo thù chuyện tình duyên năm xưa. Ta phải trực xuất nó ra khỏi người ông Tiến.

Bà Du rối rít:

– Vâng, nhờ sư cô ra tay giúp đỡ. Tôi đã khổ sở

Con quỷ trả thù

vì con quỷ ấy nhiều lăm rồ.

Sư cô thong thả:

– Tôi cho bà lá bùa. Bà nhân lúc hắn không để ý, dán lên người hắn. Nhưng sau đó, các con bà phải lập tức trói hắn lại, khoảng canh giờ sau, con quỷ sẽ bị trục xuất khỏi chồng bà.

Bà Du mừng rỡ, cầm lấy lá bùa. Nhưng sau đó, băn khoăn:

– Thế khi con quỷ đó bị trục xuất khỏi chồng tôi, chồng tôi có sống lại được không?

Sư cô bùi ngùi:

– Chuyện đó, tôi cũng không biết được. Nhưng quan trọng nhất là phải lo cho tính mạng của bà, và các con bà. Vì nó sẽ hại các con bà trong thời gian tới đó.

Bà Du rùng mình. Bà đã linh cảm thấy điều đó. Nhưng khi sư cô nói ra, bà mới thấy hết sự khủng khiếp. Bà chào sư Linh Huệ rồi cùng bà Lành vội vã ra về. Bà kể lại cho các con bà, và bày mưu tính kế, như lời sư Linh Huệ đã dặn. Các con bà nhất nhì theo lời.

Đêm đó, sau khi giày vò thể xác bà Du rơi bời, ông Tiến lăn ra ngủ. Bà Du lấy lá bùa dán lên người ông, và mở cửa kêu ầm lên. Các con bà xông vào, trói nghiến ông Tiến lại. Ông Tiến không một chút phản kháng, vì bị lá bùa dính chặt. Bà Du quên cả mặc quần áo, cho đến khi các con bà nhắc bà mới nhớ ra. Bà bận quần áo xong, xoay người ông Tiến lại, lạnh lùng:

– Quốc Trị, ngươi mau biến khỏi xác chồng ta.
Ngươi đã bị lá bùa thu phục rồi.

Quốc Trị cười man dại:

– Trịnh Du Du, ta không ngờ mày phát hiện ra ta sớm quá. Đúng là trời không chiêu ta. Chỉ chừng một tháng nữa thôi, cả nhà này sẽ trở thành nhà mồ.

Bà Du tức giận:

– Vì cớ gì mà ngươi muốn hại gia đình ta? Ta và ngươi, dù gì còn lưu lại chút tình chứ?

Quốc Trị tru lên:

– Tình à? Ngươi xem ta chết thảm như thế nào? Còn ngươi thì hạnh phúc đẻ cho kẻ thù của ta ba đứa con. Ta nuôi hận thù đã hai chục năm nay rồi, nay mới có dịp báo oán.

Bà Du rên rỉ:

– Ngươi quả là độc ác, vô nhân đạo, đáng nguyên rủa. Ngươi đã giết chồng ta, ta sẽ giết ngươi.

Quốc Trị vùng vẫy:

– Số chồng ngươi đã tận, đâu phải ta giết ông ấy. Ta nhân khi ông ấy chết mới nhập vào ông ấy. Còn ta, chỉ muốn đày đọa ngươi cho hả giận, sau đó giết chết các con ngươi, và bắt ngươi hầu hạ tình dục cho ta. Ta đã thỏa mãn, bao nhiêu dồn nén đã trút cho ngươi hết rồi.

Lũ con bà Du nhao nhao:

– Má, hơi đâu mà ôi co với hắn. Để chúng con đập chết hắn cho rồi.

Bà Du ngăn lại:

– Đừng, vì thể xác đó là của cha con, lát nữa, hắn sẽ bị lá bùa hút vào đó. Ta đốt lá bùa, là linh hồn hắn sẽ tiêu tan ngay. Lúc đó cha con sẽ sống lại.

Quả nhiên, lá bùa sáng rực lên, Quốc Trị giãy giụa, chửi rủa rồi im hẳn. Mẹ con bà Du vội gỡ lá bùa ra, đem ra vườn đốt.

Quốc Trị gào lên đau đớn:

– Trịnh Du Du, nhất định ta sẽ trả thù. Người đã giết ta hai lần rồi.

Bà Du cười khẩy:

– Không còn cơ hội nữa đâu, Quốc Trị ạ. Người vĩnh viễn bị hồn xiêu phách tán rồi. Muốn lám quỷ cũng không xong nữa đâu. Ta phải trở lại với ông Tiến, chồng yêu quý của ta.

Nhưng khi bà cùng các con trở lại căn buồng, thì trên giường chỉ còn lại bộ xương trắng. Bà Du ôm đống xương trắng vào lòng, nghẹn ngào:

– Các con ơi, cha các con chết thật rồi.

Lũ con bà Du òa khóc.

Sau đó, mọi người mang bộ xương trắng bỏ vào quan tài, đem ra nghĩa địa chôn, và lấy ngày ông Tiến sống lại làm ngày giỗ. Bà Du phải thuốc thang cả năm trời mới hết ma khí. Mỗi khi nhớ lại chuyện cũ, bà rung mình.

Bóng người trong tủ lạnh

Nửa đêm, Đoàn tỉnh dậy. Anh thấy khát nước. Anh định mở tủ lạnh để uống nước. Bất chợt, anh thấy tủ lạnh mở bung ra, ánh sáng chiếu sáng, anh ngạc nhiên và nhìn thấy một cô gái trong tủ lạnh. Anh la to:

– Cô kia, sao lại chui vào tủ lạnh của tôi. Cô là ai vậy?

Nhưng cô gái không thèm trả lời anh. Đoàn mở tủ lạnh, tò mò:

– Lạ nhỉ, sao cô gái đó lại ở trong tủ lạnh nhỉ? Mà tủ lạnh thì nhỏ xíu, làm sao cô ta chui vào được. Mà cô ta chui vào tủ lạnh làm gì. Hay là mình say rượu.

Mà quả đúng hôm ấy Đoàn say rượu thật. Anh uống quá chén, khi về nhà ói mửa tùm lum. Khi khát nước, anh tìm nước uống, và thấy cô gái trong tủ lạnh. Anh rất ngạc nhiên, không hiểu chuyện gì xảy ra.

Đoàn sống một mình trong căn phòng rộng hai chục mét vuông. Tính anh vốn nghệ sĩ, nên mọi thứ

Bóng người trong tủ lạnh

đều tèn hòe toàng. Anh không có tiệc nghi gì cả ngoài chiếc quạt máy. Đồ đặc thức ăn làm ngày nào ăn ngày nấy. Bạn anh, Trần Hiền đến thăm cẩn nhẫn:

– Ông đồ đồ thiu, đồ thừa ở ngoài, ăn vào đau bụng chết, phải mua một cái tủ lạnh.

Đoàn cười:

– Tớ thì cần quái gì tủ lạnh. Mà muốn, cũng không thể có, tiền đâu mua một cái tủ lạnh. Tớ nghèo quá.

Trần Hiền vui vẻ:

– Tớ sẽ cho cậu vay một triệu đồng, cậu bao giờ có thì trả. Mua một cái tủ lạnh cũ về dùng. Tốt chán.

Và Đoàn đã mua cái tủ lạnh này ở cửa tiệm Ngọc Sơn, tay chủ tiệm thao thao bất tuyệt. Đoàn vui vẻ, khiêng cái tủ lạnh về nhà.

Cái tủ lạnh chạy rất tốt, vì nó còn mới. Đoàn rất sung sướng, vì anh đã khỏi lo cái chuyện đồ ăn thừa, rồi nước lạnh để uống, và cả chiêu về khi uống bia lạnh một mình. Anh thầm cảm ơn Trần Hiền, bạn tốt đã giúp anh.

Nhưng nay bất ngờ, anh gặp một cô gái chui vào tủ lạnh. Anh vỗ vỗ đầu, cố biết là mình đang tỉnh. Anh mở tủ lạnh ra, bên trong tủ lạnh không có gì cả. Anh tự trách mình:

– Đúng là mê sảng. Có lẽ tại ta uống rượu nhiều quá. Ngày mai có lẽ phải hạn chế bớt.

Và anh lăn ra ngủ, không để ý chuyện vừa xảy

ra. Sáng hôm sau, khi đi công việc, anh quên hẳn chuyện đã xảy ra. Cho đến khi đêm về, anh mới bình tâm lại. Hôm nay, anh không uống một giọt bia rượu nào. Anh nằm ngủ. Và khi thấy ánh sáng chói mắt, anh mở mắt ra. Và thấy cô gái đang mở cửa tủ lạnh. Anh rú lên:

– Cô kia, cô ở đâu đến đây, tại sao lại chui vào tủ lạnh của tôi?

Cô gái quay lại, mặt cô đầy máu, lạnh lẽo:

– Đây là nhà của tôi, sao ông lại hỏi điều đó. Tôi đã ở đây sáu tháng rồi.

Đoàn kinh hoàng:

– Cô ở trong tủ lạnh à? Ở đó lạnh như vậy làm sao cô ở? Mà lúc tôi mở tủ lạnh có thấy cô đâu?

Cô gái cău bắn:

– Anh hỏi nhiều quá, làm sao tôi trả lời. Miễn sao tôi ở được thì thôi.

Giọng cô the thé. Đoàn tỉnh hấn dậy. Anh dụi mắt, không phải là giấc mơ, thế thì cô gái trong tủ lạnh là ai? Anh mở tủ lạnh ra, ngắm nhìn thật kỹ, nhưng tuyệt nhiên không thấy cô gái đâu cả. Anh bàng hoàng lo sợ. Lẽ nào nhà anh lại có ma? Mà từ trước đến nay, nhà anh đâu có hiện tượng kỳ bí này. Chỉ từ khi mua chiếc tủ lạnh, anh mới thấy cô gái xuất hiện? Đoàn thức cả đêm vì sợ hãi. Anh không thể nào ngủ được. Mà cô gái cũng không xuất hiện nữa.

Sáng hôm sau, anh gặp Trần Hiền. Trần Hiền

Bóng người trong tủ lạnh

ngạc nhiên:

– Đoàn à, sao cậu phờ phạc thế? Có chuyện gì à?

Đoàn rầu rĩ:

– Có chứ sao không, chuyện ma quỷ, thật không tin nổi.

Trần Hiền cười:

– Cậu sống một mình, hay mộng mị là chuyện bình thường thôi.

Đoàn nói:

– Từ trước đến nay đâu có gặp. Ấy vậy mà từ khi cậu mua cho cái tủ lạnh, nó mới xảy ra việc ấy.

Trần Hiền sững sốt:

– Cậu nói cái gì? Cái tủ lạnh, một vật gia dụng cần thiết cho gia đình, tớ mua cho cậu, sao cậu lại trách tớ. Đúng là làm ơn mắc oán mà.

Đoàn buồn bã:

– Cậu nghi oan cho tớ rồi. Tớ đâu có trách dại. Nhờ có cậu tớ mới có cái tủ lạnh chứ. Nó giúp tớ bao nhiêu thứ đó.

Trần Hiền hỏi:

– Thế sao cậu bộ mặt như đưa đám vậy?

Đoàn méo xêch cả miệng:

– Thì cũng vì cái tủ lạnh chứ sao?

Trần Hiền gắt:

– Cậu nói tớ chẳng hiểu gì cả. Có gì cứ nói toạc ra đi. Cái tủ lạnh làm sao? Nó không đủ lạnh, đong đác, khiến cậu bị đau bụng à?

Đoàn trầm ngâm:

– Từ ngày có tủ lạnh, tớ gặp một cô gái. Thế mới lạ chứ?

Trần Hiền sảng khoái:

– Cậu lại mơ tưởng rồi, các cô gái trong quảng cáo chứ gì? Đừng có mà mơ, ông bạn. Cái tủ lạnh của cậu, không bằng cái nóng chảy của các cô người mẫu ấy đâu. Cậu nên tỉnh táo đi.

Đoàn nhếch mép:

– Thì tớ đang hoàn toàn tỉnh táo đây, để kể cho cậu nghe câu chuyện mà tớ gặp. Tin hay không là tùy cậu.

Trần Hiền gật đầu:

– Thì cậu kể cho tớ xem nào. Xem độ tin cậy của cậu đến đâu.

Đoàn kể:

– Tớ gặp một cô gái trong tủ lạnh chui ra. Khi tớ hỏi, cô trả lời nhà cô ở trong tủ lạnh.

Trần Hiền cười sảng sặc.

– Cậu đúng là khéo tưởng tượng. Cậu có biết tủ lạnh bao nhiêu độ không? Nếu ở ngăn đá là dưới âm độ, còn ở ngăn lạnh, cũng cỡ năm bảy độ. Ai mà ở trong đó được. Vả lại tủ lạnh nhỏ như vậy, làm sao mà ai chui vào vừa.

Đoàn gắt:

– Tớ nói thật, mà cậu không tin. Cậu nghi ngờ tớ bịa à?

Bóng người trong tủ lạnh

Trần Hiền gật đầu:

– Thì cậu bịa chứ còn gì nữa. Cậu hỏi trăm người, họ cũng trả lời như tớ thôi. Coi chừng, họ cho cậu là điên rồ, là mất trí đó. Cậu uống bia rượu nhiều quá nên khéo ảo tưởng vậy thôi.

Đoàn tức giận:

– Nếu cậu không tin, đêm nay đến ở nhà tớ. Rồi cậu sẽ thấy, lúc đó cậu xem ai tỉnh, ai điên biết liền.

Trần Hiền vui vẻ:

– Được rồi. Tớ sẽ làm theo ý cậu. Nếu không có chuyện gì cậu sẽ dãi tớ một chầu đó nghe.

Đoàn vui vẻ:

– Được rồi. Tớ hứa với cậu. Mình là bạn bè mà. Cậu lại rất tốt với tớ.

Đêm đó, Trần Hiền đến nhà Đoàn, cả hai uống cà phê, ngồi nhìn đăm đăm vào tủ lạnh. Đúng mười hai giờ đêm, một cô gái từ trong tủ lạnh bước ra, người cô lạnh toát. Cô nhìn quanh, rồi mở toang tủ lạnh ra. Ngọn đèn đỏ sáng lóa mắt. Sau đó, cô ta thong thả chui vào trong, đóng tủ lạnh lại. Đoàn cười nhạt:

– Thế nào, ông bạn, ông chứng kiến rõ rồi chứ? Ông có ý kiến gì đi chứ?

Trần Hiền lặng người đi, lát sau nói thều thào:

– Thật là không tin nổi! Chiếc tủ lạnh này chắc chắn là có ma.

Đoàn nói:

– Ma chỉ ở nghĩa địa, chứ làm gì có ma tủ lạnh?
Cậu lại nghĩ là tủ lạnh như cái quan tài chắc?

Trần Hiền bàng hoàng:

– Lúc này tớ rối trí lắm. Mà cô gái đó là ai nhỉ?
Tại sao cô lại ở trong cái tủ lạnh đó.

Anh đến bên tủ lạnh, mở bung ra. Không có gì
bên trong cả, trừ nước đá, rau củ, và ít thực phẩm tươi
sống. Trần Hiền lẩm bẩm:

– Đúng là cái tủ lạnh này có ma rồi. Hèn chi tay
chủ bán cho chúng ta giá rẻ. Mai ta phải gấp hắn, hỏi
cho ra lẽ.

Đoàn cười:

– Hắn cũng mua đi bán lại, giống như ta mua của
hắn vậy thôi, hỏi hắn có ích gì?

Trần Hiền tò mò:

– Nhưng ta sẽ biết đích xác chủ nhân của tủ lạnh
là ai chứ? Lúc đó biết đâu tìm ra vấn đề thì sao?

Đoàn gật gù:

– Cậu nói phải đấy. Nhưng bây giờ thì cậu tin tớ
rồi chứ? Có còn cho tớ là điện rồ không?

Trần Hiền nói:

– Thì chuyện của cậu nó ma quái quá, ai mà tin
nổi. Cũng may đêm nay có cậu, nếu không thì tớ vỡ
tím mà chết.

Đoàn trêu:

– Cậu nhát thế cơ à? Hèn chi không đủ can đảm
sống một mình như tớ.

Bóng người trong tủ lạnh

Trần Hiền cười huề:

- Ủ, tớ nhát lắm, nên đêm nào cũng phải ôm vợ ngủ. Mà này, biết đâu cô gái trong tủ lạnh lại muốn làm vợ cậu thì sao? Vì vậy cô mới xuất hiện ở nhà cậu chứ.

Đoàn gật gù:

- Ủ, có lẽ thế. Nhưng biết cô ta ra sao mà cưới hỏi. Muốn gì cũng phải làm sáng tỏ mọi chuyện đã chứ.

Trần Hiền nói:

- Hay ta tắt thử tủ lạnh xem cô gái xử sự ra sao. Vì cô ta nói nhà cô ta trong tủ lạnh kia mà.

Đoàn cười:

- Ủ nhỉ, sao tớ lại không nghĩ ra.

Anh ngắt điện tủ lạnh. Độ hai giờ sau, có tiếng rên rỉ, tiếng một cô gái trẻ:

- Ông ơi, ông làm ơn cắm tủ lạnh lên đi, tôi ngộp thở lắm. Tôi xin ông mà.

Trần Hiền hỏi:

- Cô là ai? Vì sao lại ở trong tủ lạnh? Nếu cô không nói, tụi tôi sẽ để cô ngộp thở luôn.

Cô gái khóc rưng rức:

- Em là Hương Liên, nhà ở Cát Tiên, anh mau cắm điện vào đi.

Cô gái năn nỉ, ho sặc sụa. Đoàn mũi lòng, cắm lại điện. Tiếng rên rỉ tắt hẳn.

**

Sáng hôm sau, Trần Hiền và Đoàn đến tiệm Ngọc Sơn. Ông chủ tiệm cao lớn, vui vẻ:

– Chào hai ông bạn, tủ lạnh xài tốt chứ? Uống cà phê đã.

Trần Hiền càu nhau:

– Tốt cái con khỉ, tôi hỏi ông: Mua tủ lạnh cũ ấy ở đâu vậy?

Chủ tiệm ngạc nhiên:

– Tôi mua hóa giá ở một khách sạn. Nó còn tốt nguyên, vì khách sạn đó làm ăn thua lỗ, nên bán hết đồ đạc, sang lại nhà luôn. Có chuyện gì với cái tủ lạnh thế?

Đoàn nói:

– Nó chạy tốt, êm, không có vấn đề gì cả.

Chủ tiệm Ngọc Sơn thở phào:

– Vậy mà tôi tưởng cái lốc máy có vấn đề gì. Các ông cứ yên tâm, mua hàng của tôi là bảo đảm.

Trần Hiền hỏi:

– Nhưng có cái không yên tâm, nên chúng tôi đến tìm ông, ông bạn a.

Chủ tiệm cười:

– Cái gì không yên tâm, ông cứ nói xem nào, cứ úp mở mãi.

Đoàn lạnh lùng:

– Đó là bóng người trong tủ lạnh. Một cô gái,

Bóng người trong tủ lạnh

ông hiểu không? Tụi tôi chết khiếp.

Chủ tiệm giật nảy cả mình, lắp bắp:

– Ông nói cái gì, bóng người trong tủ lạnh à? Các ông nói thật đây chứ?

Trần Hiền gật đầu:

– Đúng vậy. Một bóng người trong tủ lạnh, chính vì vậy nên muốn đến chỗ ông tìm hiểu.

Chủ tiệm Ngọc Sơn run bần bật:

– Như vậy là cái tủ lạnh này có ma. Vậy mà tôi có gặp bao giờ đâu.

Đoàn nói:

– Vì ông không cắm điện thì làm sao mà gặp. Thế nào, ông giải thích đi chứ?

Chủ tiệm Ngọc Sơn tần ngần:

– Chuyện này, có lẽ phải lên khách sạn đó hỏi, chứ tôi làm sao mà biết được. Tôi cho các ông địa chỉ, các ông lên đó tìm hiểu đi.

Ông đưa cho họ địa chỉ, Trần Hiền và Đoàn cảm ơn, rồi vội lén xe máy phóng đi. Ông chủ tiệm Ngọc Sơn nhìn theo, lẩm bẩm:

– Lạ thật, sao lại có bóng người trong tủ lạnh nhỉ? Lẽ nào các ông thần men này say rượu rồi tưởng tượng ra? Hay là chiếc tủ lạnh có ma.

Trên đường đi, Trần Hiền nói với Đoàn:

– Tớ nghĩ có vấn đề nghiêm trọng về chiếc tủ lạnh này. Một vụ án mạng chẳng hạn.

Đoàn lặng người, lát sau rầu rĩ:

- Nếu mà có chuyện đó, quả thật là đáng sợ. Tự nhiên rước họa vào người.

Trần Hiền cười:

- Chưa gì mà cậu đã lo rồi, đó mới chỉ là dự đoán của tớ thôi. Mà cô gái tớ với cậu nhìn thấy, có vẻ giống người nước ngoài nhỉ. Kia rồi, địa chỉ khách sạn đây rồi, ta vào hỏi xem sao?

Cả hai dắt xe vào, cô lẽ tân vồn vã:

- Hai anh thuê phòng phải không? Phòng của tụi em vẫn còn đó.

Trần Hiền hỏi:

- Cô làm ở đây đã lâu chưa?

Cô lẽ tân vui vẻ:

- Đã qua hai đời chủ rồi, anh ạ. Mà anh hỏi có vấn đề gì vậy?

Đoàn nghiêm nghị:

- Có, chuyện cái tủ lạnh ấy mà. Cái tủ lạnh mà chủ cũ của khách sạn đã bán cho tiệm điện lạnh Ngọc Sơn.

Cô gái rùng mình:

- Có phải cái tủ lạnh có ma không? Nhiều người đến ở căn phòng có cái tủ lạnh, họ đều phải khiếp, và sau đó đồn đại đến mức khách sạn phải ế ẩm, sang lại cho người chủ sau đó.

Trần Hiền kêu khẽ:

- Vậy là cô biết rõ chuyện này à? Nguồn gốc chiếc tủ lạnh ở đâu, cô có biết không?

Bóng người trong tủ lạnh

Cô lẽ tân run run:

– Em không biết nguồn gốc của chiếc tủ lạnh, chỉ có chủ cũ mới biết. Nhưng nghe đâu, tủ lạnh này là tủ lạnh cũ, nhập về. Chính em là người cắm tủ lạnh đầu tiên, và phát hiện ra cô gái ma quái đó. Em suýt ngất vì sợ. Em báo cho chủ, chủ không tin, nhưng sau đó thì nhiều người đã thấy, và không ai dám ở căn phòng có chiếc tủ lạnh đó.

Trần Hiền gật đầu:

– Thế là đã rõ rồi. Chủ khách sạn chắc cũng chỉ biết đến đó mà thôi. Cảm ơn cô nhé. Ông Đoàn, ta về thôi.

Đoàn kinh ngạc:

– Thế ta giải quyết cái tủ lạnh ra sao đây? Có lẽ đem bán đi, chứ để trong nhà, tớ sợ quá rồi.

Trần Hiền cười:

– Nếu cậu sợ, thì để tớ dùng, tớ rất thích gặp cô gái đó.

Đoàn mặt mũi méo mó:

– Cậu lại đùa nữa rồi. Cậu gặp cô gái đó làm gì. Cô ta chỉ là hồn ma thôi.

Trần Hiền nói:

– Cậu có thấy cô gái đó đẹp không? Tớ nhớ ra cái chết của cô gái đó rồi. Vì tớ xem trên mạng, tớ biết.

Đoàn vội vã:

– Vậy mà cậu còn bày đặt dò hỏi làm gì cho rách

việc. Chuyện thế nào, cậu kể đi.

Trần Hiền hắng giọng:

- Có gái này đã có chồng. Hai vợ chồng sống trong một căn hộ. Bất ngờ, cô gái bị bệnh chết. Anh chồng thương quá, đem bỏ xác cô ta trong tủ lạnh.

Đoàn lắp bắp:

- Tủ lạnh nhỏ thế, làm sao anh ta để vừa.

Trần Hiền nói:

- Anh ta chặt cô gái ra làm ba khúc, và gói lại bằng ni lông. Anh ta sống cùng xác vợ ở trong căn hộ cả mấy tháng trời, về sau mọi người phát hiện ra sự mất tích của cô gái, báo cảnh sát. Cảnh sát ập đến, và mọi việc sáng tỏ. Ông chồng bị trục xuất khỏi căn hộ đó.

Đoàn hỏi:

- Thế là chiếc tủ lạnh bị đem vứt ra ngoài bãi?

Trần Hiền gật đầu:

- Đúng thế. Và các tay thu gom đồ cũ, mang về xuất qua nước ta. Cuối cùng thì đến tay cậu sử dụng, và chuyện ma quái đã xảy ra.

Đoàn bùi ngùi:

- Thế ra cô gái ấy cũng tội nghiệp quá nhỉ?

Trần Hiền nói:

- Xác cô gái đem xét nghiệm, và pháp y kết luận cô ta bị bệnh nặng về tim. Sau đó, đem hỏa táng. Nhưng hồn cô thì nhập vào cái tủ lạnh đó. Như vậy cậu và cô gái ấy có duyên đó.

Bóng người trong tủ lạnh

Đoàn lẩm bẩm:

- Duyên gì, duyên với ma áy à? Tớ chả ham đâu.

Trần Hiền thân mật:

- Thôi mà, ông bạn. Cứ để cô ta ngủ trong nhà cho có bạn. Cậu thì sống một mình. Có cô ta biết đâu lại vui thì sao? Chờ khi nào cậu lấy vợ hãy hay.

Đoàn không nói gì, nhưng lòng thì thích thú. Ủ, có lẽ nên làm theo lời Trần Hiền. Nghĩ vậy, nên khi về nhà, anh khoan khoái chờ đợi. Và khi cô gái xuất hiện, anh đứng chắn ngang cửa tủ lạnh, cô gái hốt hoảng. Nhưng Đoàn đã ôm chầm lấy cô gái.

Cô gái run rẩy trong tay Đoàn, thì thầm:

- Anh không sợ em sao? Em là ma kia mà?

Đoàn âu yếm:

- Tôi chỉ sợ khi cô biến mất mà thôi. Tôi đã hiểu rõ nguồn gốc của cô rồi. Cô cứ ở đây với tôi nhé.

Cô gái trùi mến gật đầu. Chiếc tủ lạnh xài được vài năm thì hư mất, sửa cách nào cũng không dùng được. Và cô gái cũng biến mất từ đó. Đoàn cứ tiếc rẻ mãi. Vì cô gái trong tủ lạnh rất đẹp.

Nhưng vẻ đẹp của hồn ma thì có ích gì.

Xương trắng

Ông Sơn quờ tay định ôm vợ, nhưng không thấy vợ đâu cả. Ông giật mình, ngồi chồm dậy. Trời tối mờ như mực. Ông nghĩ bà chắc bận đi tiểu. Ông chờ một lúc lâu, không nghe tiếng động tĩnh gì, ông gọi nhỏ:

– Kiều ơi, em ở đâu?

Nhưng không có tiếng trả lời. Ông lẩm bẩm:

– Vợ mình thật kỳ lạ, đêm hôm đi đâu nhỉ? Đàn bà con gái, nhân lúc chồng ngủ say, bỏ đi, chắc là hẹn hò với trai rồi. Được, ta sẽ rình bắt quả tang cho xem.

Chỉ nghĩ vậy thôi, mà ông đã tức nghẹn cả họng. Ông nằm im, nhìn ra phía cửa. Lòng ông suy nghĩ mông lung. Đầu nhức như búa bổ. Ông thấy cả mấy tháng trời, vợ ông khác trước rất nhiều. Nhưng ông không hỏi, vì ông rất bận công chuyện làm rẫy, coi sóc cà phê, tiêu, điều. Vợ ông thì làm việc vặt ở nhà. Ai cũng bảo: Bà Kiều tốt số, lấy được ông chồng giàu có, siêng làm, chỉ việc ngồi mát ăn bát vàng. Chiều nào

ông ở rãy về, là bà chuẩn bị đồ nhắm cho ông. Ông khè khà chén rượu, bên cạnh người vợ xinh đẹp, hấp dẫn. Ông tự hào có người vợ trẻ đẹp. Mà khi uống rượu vào, trông vợ càng xinh tệ. Ông liên tục đòi bà chuyện yêu đương. Bà cười thẹn thùng:

– Em là vợ của anh, anh muốn lúc nào mà chả được. Chỉ có điều anh phải giữ sức khỏe. Cuộc sống của anh là cuộc sống gia đình ta đó.

Ông lại càng thêm yêu vợ. Vì bà có cách xử sự rất khéo léo, tế nhị. Còn ông thì lực điền, nói năng ào ào, sôi nổi, đúng là tính cách của một ông nông dân. Vậy mà giờ đây vợ ông đã đổi khác rất nhiều. Bà đăm chiêu, tư lự, đôi mắt nhìn thờ thẫn. Chỉ khi ông hỏi, bà mới gượng cười. Chắc là có chuyện gì đó đột ngột lăm. Ông vẫn tin ở tình yêu của vợ, bà không phản bội ông. Nhưng đôi lúc vẫn dấy lên nghi ngờ. Vì sao vợ ông lại thay đổi như vậy? Ai đã hớp hồn bà. Đàm bà khi ngoại tình rất dễ phát hiện. Miệng môi cười một mình, mắt cứ mơ màng. Ông chợt nhớ lại cái lần bà theo ông lên rãy cho biết, và khi hai vợ chồng vào hang núi đá gần đó tránh nắng. Lúc ông ra suối lấy nước, quay vào thấy bà khác hẳn. Mặt bà như thất thần. Ông kinh ngạc:

– Em làm sao vậy? Say nắng à? Anh đã bảo em ở nhà, vậy mà em không nghe.

Bà cười nhợt nhạt:

– Em không sao đâu mà, chỉ vì thời tiết đột ngột

thay đổi thôi mà. Anh cứ yên tâm. Anh này, cái hang núi này kỳ lạ quá nhỉ, em lần đầu mới biết đó.

Ông âu yếm:

– Còn anh, thì ngày nào cũng vào đây trú nắng, nằm nghỉ một lát, thấy khỏe ra ngay, chiều lại làm việc tiếp...

Bà tò mò:

– Anh có bao giờ nghĩ cái hang này có ma quái không?

Ông Sơn lắc đầu:

– Làm gì có chuyện đó. Sao em lại hỏi vậy? Bộ em thấy có gì khác lạ à?

Bà trầm ngâm:

– Em cũng không biết nữa. Chỉ có điều, em thấy nôn nao, khó chịu quá.

Ông vội đưa bà về. Từ đó, thấy bà khác hẳn. Đêm nằm ngủ mơ liên tục. Ông lay bà dậy, thấy bà mồ hôi vã ra như tắm. Ông gạn hỏi, bà chỉ lắc đầu. Và không hiểu sao, đêm nào, ông cũng say mê mệt, cứ ngủ thiếp đi. Điều mà ông chưa gặp bao giờ. Vì ông vốn quen dậy sớm đi làm

Hai giờ sau, bà vợ ông quay về, người ướt đẫm sương, bà lên giường nằm, ông giả bộ không biết. Ông thấy bà cứ khụt khịt mãi. Sáng ra ông thấy mắt bà thâm quầng, ông không hỏi, chỉ lặng lẽ đi làm. Ông quyết định bí mật dò la hành động của vợ. Điều mà ông lo sợ nhất: Đó là vợ ngoại tình. Ông chỉ mong

Xương trắng

không có điều đó xảy ra. Nếu có, chắc ông giết bà mất. Vì ông rất ghen tuông, và yêu vợ nồng nhiệt. Cứ nghĩ vợ trần truồng nằm trong tay kẻ khác, là ông lại sôi gan.

Chồng đi làm rồi, còn lại một mình, bà Kiều bưng mặt khóc nức nở, Bà run rẩy khi nhớ lại cảnh đêm qua, và cả những đêm trước đó. Đêm ấy, ông Sơn đã ngủ say, có ai đó lay bà dậy, bà mở mắt ra nhìn, thấy một thanh niên áo trắng, kéo tay bà. Bà như người mất hồn, đi theo anh ta. Anh ta dẫn bà đến chỗ cái hang mà bà đã vào từ tháng trước. Bờ lờ dờ hỏi:

– Anh là ai, tại sao lại dẫn tôi về đây? Anh muốn gì...

Người thanh niên đồ trắng âu yếm:

– Anh yêu em, chúng mình có duyên gặp gỡ, nên anh mời em đến đây, để cùng vui vẻ.

Bà Kiều thảng thốt:

– Không, không được như vậy. Tôi chưa hề quen anh. Tôi là gái đã có chồng. Anh buông tôi ra.

Người thanh niên cười nhạt:

– Em đã nằm trên người anh, và hơi anh đã thấm vào người em, em quên rồi sao? Lúc đó, anh đã cho em thấy anh rồi còn gì. Em quên rồi à?

Bà Kiều kinh khiếp:

– Anh đừng có nói bậy, tôi nằm trên người anh hồi nào. Anh buông tôi ra, để tôi về, kéo chồng tôi lại nghi ngờ tôi.

Người thanh niên nhìn vào mắt bà, lạnh lùng:

– Cô đã là của tôi, làm sao mà thoát được. Tốt nhất là nên ngoan ngoãn nghe lời. Mau cởi hết quần áo, quì xuống, ra mắt chồng đi.

Bà Kiều như người mất hồn, vội vàng làm theo. Chỉ một loáng, đã lõa lồ trước gã đàn ông trẻ tuổi. Bà ngoan ngoãn quì xuống trước mặt gã. Gã ngắm nghĩa thân thể bà, sau đó, đè bà nằm xuống, và cưỡng hiếp bà. Bà Kiều mê man, không biết gì nữa. Lát sau tỉnh dậy, gã cho bà mặc quần áo vào, và nói:

– Từ nay, đêm nào cô cũng phải đến để hầu hạ tình dục cho tôi, rõ chưa?

Bà Kiều bối rối:

– Nhưng còn chồng tôi thì sao? Anh có biết như vậy là nguy hiểm lắm không?

Gã đàn ông cau mặt:

– Ta sẽ làm cho lão ấy ngủ mê, không biết trời mây gì cả. Còn em, nếu không nhớ lời ta dặn, ta đã khắc dấu lên đùi em rồi đó. Nếu em không đến, nó sẽ hành hạ em suốt đêm.

Bà Kiều hốt hoảng nhìn xuống đùi mình. Một vết chàm to bằng ngón tay. Bà òa khóc:

– Tại sao anh lại làm vậy? Tôi làm sao giải thích với chồng tôi nếu như anh ấy phát hiện ra?

Gã đàn ông ngọt nhạt:

– Chồng em không thấy được đâu, chỉ có mình em thấy thôi. Xong việc rồi, tôi đưa em về nhà.

Đêm đầu tiên xảy ra như vậy, khiến bà Kiều rất sợ. Bà thao thức không ngủ được, hẽ cứ nhắm mắt là lại thấy gã thanh niên. Cả người gã trắng toát, áo quần cũng màu trắng, tóc cũng màu trắng. Gã đã chiếm đoạt cái trinh bạch bao nhiêu năm của bà. Thân thể bà đã ô uế. Bà có tội với chồng. Trời ơi, nếu ông Sơn biết, ông có tha cho bà không? Ông sẽ giết bà ngay. Bà muốn thú nhận với chồng tất cả nhưng lại sợ. Sự sợ hãi khiến bà câm lặng. Bà phờ phạc cả người.

Và từ đó, đêm nào bà cũng phải đến cái hang núi ấy, ngoan ngoãn hầu hạ tình dục cho hắn. Hắn rất khỏe, vẫn vụ bà như một thứ đồ chơi, hay nói đúng hơn là con hổ vờn con thỏ. Mỗi lần như vậy là bà chết khiếp. Nhưng bà không có cách gì thoát khỏi được tay hắn. Hắn đã khống chế bà. Bà phải sống với hai bộ mặt khác hắn. Trước chồng, bà dịu dàng, nồng thắm, tình tứ, nhưng không giấu nổi nỗi lo âu kinh hoàng. Còn trước gã đàn ông, bà là nô lệ thực sự. Ngày nào, bà cũng phải quì trước hắn, ngoan ngoãn chờ lệnh hắn. Một lần, trong lúc hắn đang cật lực yêu đương, bà lỏn lẻn:

– Em là nô lệ của anh, mà không biết tên anh. Anh ở đây luôn à?

Gã đàn ông gật đầu:

– Đúng vậy, đây là nhà của ta. Ta ở đây đã chục năm qua. Nàng cứ gọi ta là Bạch Dạ.

Bà tờ mờ:

- Bạch Dạ, đêm trăng à? Như vậy, anh là người của bóng đêm, chuyên bắt phụ nữ về đây để cưỡng hiếp. Anh không sợ em tố cáo sao?

Gã đàn ông lạnh lùng:

- Có ai biết ta đâu mà tố cáo, mà em quên mất cái vết chàm trên đùi em sao? Ta với em có duyên, em đã nằm lên người ta, đem hơi cuộc sống cho ta.

Bà hỏi:

- Nhưng em có gặp anh bao giờ đâu, mà anh lại nói vậy? Anh cho em biết đi.

Gã đàn ông cười rỗng rảng:

- Cái buổi trưa, em ở trong cái hang này đó, em quên mất rồi sao?

Bà rùng mình:

- Trời ơi, cái buổi trưa em theo chồng vào đây ư? Tại sao chồng em lại không thấy anh nhỉ?

Gã đàn ông gắt:

- Ông ta là đàn ông, ta xuất hiện làm gì. Ta chỉ chờ có em, và em đã đến. Lại nữa, em nằm trên người ta, chứ ông ta có nằm trên người ta đâu? Em không được hỏi nữa, em chỉ biết đến đó là đủ.

Bà Kiều sợ hãi, không dám hỏi nữa. Bà nằm im, mặc cho gã đàn ông dâm dục giày vò. Xong việc, gã lại đưa bà về nhà. Người bà như mềm oặt đi, khi lên giường nằm cạnh chồng. Bà đau đớn, nhục nhã, nhưng biết làm sao bây giờ. Bà không còn cách lựa chọn nào khác. Bà cứ nghĩ vẫn vợ về gã đàn ông, gã tên là Bạch

Dạ, ở trong hang núi. Vậy mà không ai thấy gã cả. Lỡ hắn là tên ăn cướp thì sao? Vì sao hắn chỉ xuất hiện về đêm, và làm nhục bà.

Bà đang nghĩ, ông Sơn bước vào nhà. Ông nhìn bà, khiến bà bối rối. Cái nhìn của ông rất lạ. Đêm đó, khi ông ngủ say, bà rón rén bước ra khỏi cửa, ông Sơn vội vã đi theo. Ông thấy bà đi băng băng về hướng hang núi. Lòng ông nghẹn đắng. Rõ ràng là vợ ông đã hẹn trai chỗ đó. Ông đã bị căm sừng. Mỗi nhục nhã khiến ông lảo đảo. Nhưng ông vẫn cố hy vọng không có chuyện tồi tệ xảy ra. Ông Sơn bước vào hang, nấp vào chỗ kín đáo. Ông thấy một gã đàn ông trẻ xuất hiện và vợ ông ngoan ngoãn cởi bỏ quần áo, lõa lồ, quì trước gã đàn ông đó. Gã đàn ông đè vợ ông ra, cưỡng hiếp. Ông cầm con dao, thét lớn:

– Lũ khốn nạn, chúng mày làm trò ô nhục như vậy à, tao phải giết chết tụi bay.

Ngọn đèn pin soi lên, không thấy gã đàn ông đâu cả. Chỉ có vợ ông nằm ngất lim. Ông mặc quần áo vào cho vợ, rồi soi đèn pin tìm lần nữa. Gã kia vẫn biệt tăm âm tín. Lát sau bà Kiều tỉnh dậy, thấy ông Sơn, bà kinh hoàng rú lên. Ông Sơn cười nhạt:

– Có gì mà sợ dữ vậy? Gã đàn ông kia quả là đẹp trai, phải không?

Bà Kiều lắp bắp:

– Anh Sơn hãy hiểu cho em, em khổ sở lắm. Em đã bị hắn khống chế.

Ông Sơn tức giận:

– Không chế à? Cô đã ăn nằm với hắn cả chục lần, trăm lần, còn quì gối trước nó nữa. Thật là dê tiện mà.

Bà Kiều giàn giữa nước mắt:

– Em sẽ kể cho anh nghe tất cả. Xin anh hãy nghe em.

Ông Sơn lạnh lùng:

– Tôi không muốn nghe. Nay giờ bà theo tôi về nhà, và làm gì thì bà tự biết đó.

Bà Kiều khuỷu xuống, không đi nổi nữa. Ông Sơn nắm tay bà, lôi xèn xêch. Bà Kiều như người mất hồn. Về đến nhà, ông Sơn bật đèn sáng trưng, ông ngồi trên sa lông, bà Kiều phủ phục dưới đất vì khiếp sợ. Ông Sơn nói:

– Bà ngồi lên đây, tôi nói chuyện với bà. Ta phải dứt khoát chuyện này.

Bà Kiều nước nở:

– Không em không xứng đáng ngồi cạnh anh, em là con đàn bà khốn nạn, anh cứ để em quì trước anh. Hãy hiểu cho em, em sẽ nói rõ chuyện cùng anh.

Ông Sơn đau đớn:

– Mọi chuyện đã rõ ràng rồi, có chuyện gì mà nói nữa.

Bà Kiều van vỉ, nước mắt ướt đẫm, giọng đứt quãng:

– Nếu anh không muốn nghe thì thôi, anh hãy để

em chết đi để tạ tội với anh. Em không đáng sống.

Bà chụp lấy con dao, đâm vào bụng mình, Ông Sơn chụp lấy, vội vã:

- Tôi không muốn giết bà chết, vì vậy tôi sẽ mang tội giết bà. Thôi được rồi, bà nói đi, tôi nghe đây. Tôi hỏi bà: bà quen gã đàn ông đó khi nào, tại sao lại tự nghuyễn hiến thân cho hắn?

Bà Kiều rầu rĩ:

- Em cũng không biết hắn là ai nữa, chỉ biết hắn nói hắn là Bạch Dạ, ở trong hang núi đã mười năm.

Ông Sơn cười nhạt:

- Không quen, mà lại ngoan ngoãn lõa lồ, quì gối trước hắn, vô lý quá.

Bà Kiều thề thốt:

- Em nói thật mà. Hắn bảo: em đã vào hang núi, cái lần em đi cùng anh đó, và em đã nằm lên người hắn, nên buộc em phải hầu hạ tình dục cho hắn. Hắn để dấu chàm trên đùi em để khống chế em.

Bà vạch đùi cho ông thấy dấu chàm, Ông Sơn lắc đầu:

- Tôi không thấy gì cả, bà bịa chuyện giỏi lắm. Nhưng mà không sao, bà cứ nói tiếp đi. Đàn bà quả là ghê gớm, khi đã nói dối thì nói dối tới cùng.

Bà Kiều đau đớn:

- Em quên mất, dấu chàm đó chỉ có mình em thấy. Nếu lần nào em không đến, hắn sẽ làm cho em đau đớn, quần quại, như bị dòi bọ hút xương vậy. Em

không chịu nổi, nên phải nghe lời hắn.

Ông Sơn lẩm bẩm:

– Chuyện thật kỲ quái, ta có nên tin không nhỉ? Gã đàn ông đó là ai, mà toàn thân trắng toát, nhìn dễ sợ quá.

Bà Kiều tiếp tục:

– Hắn nói, nhờ có em mà hắn mới có sự sống. Em đã tiếp hơi sống cho hắn. Em không hiểu hắn nói vậy là có ý gì.

Ông Sơn cười nhạt:

– Còn ý gì nữa, đêm nào cả hai chả quần quít bên nhau. Đúng là bà đem lại sự sống cho nó rồi còn gì. Bà đã hiến thân cho nó bao nhiêu lần rồi, chắc nó làm bà mệt mẩn chứ gì?

Bà Kiều òa khóc:

– Anh ơi, mỗi lần hắn cưỡng hiếp em, em nhục nhã lắm, chỉ muốn chết mà thôi. Em có tội với anh, hãy trừng phạt em đi, em xin chịu tội hết, kể cả anh giết chết em.

Ông Sơn thở dài:

– Trừng phạt thì có ích gì? Bà đâu có hiểu nỗi đau xé lòng của tôi khi bị vợ cấm sừng. Nay giờ, tôi trả tự do cho bà, bà hãy đến với hắn cho tròn duyên kiếp. Tôi mệt mỏi lắm rồi.

Bà Kiều buồn bã:

– Em đã nói hết rồi, anh không tin tùy anh. Ngày mai, em sẽ đi, em về lại với cha mẹ em.

Ông Sơn nói:

– Điều đó tùy bà. Tôi phải vào chợp mắt tí đã. Còn bà, muốn làm gì tùy bà.

Ông lén giường nằm, đầu óc cứ muốn vỡ tung ra. Cơn giận khiến ông nghẹt thở. Còn bà Kiều, cứ quì phục trước giường, nước mắt đầm đìa. Chợt ông Sơn nghe tiếng rít the thé:

– Thằng kia, mày không được hành hạ vợ tao. Tao là Bạch Dạ đây. Mày còn nhớ câu chuyện của mười năm trước không? Chúng mày đã săn đuổi tao, vu tao là ma rừng, giết chết, và chôn xác tao trong hang núi. Tao nhờ có Hồng Kiều, nên sẽ sống lại, nhưng nay bị mày phát hiện, mày dọa dày nòng. Tao không chịu thua đâu. Kiều phải là của táo.

Ông Sơn rú lên kinh hoàng. Ông đã nhớ ra người thanh niên đó. Hắn vào làng, bắt con gái hãm hiếp. Bị dân làng truy đuổi, giết chết, chôn ở trong hang núi. Nay hắn hiện lên làm ma báo oán. Cái tội hiếp dâm ở làng rất nặng, phải bị giết chết, hoặc thiêu sống. Làng đã thiêu sống hắn, rồi chôn chõ hang núi. Ông vùng dậy, nắm tay bà Kiều, vội vã:

– Kiều ơi, anh đã rõ rồi. Hắn đúng là ma quái. Hắn không phải là người. Anh đã nghi oan cho em.

Bà Kiều bàng hoàng:

– Ma quái ư? Sao lại có chuyện đó. Mà cũng lấy làm kỳ quái vì hắn chỉ xuất hiện vào ban đêm? Sao hắn lại trả thù em kia chứ?

Ông Sơn thở dài:

– Vì em đã vô tình nằm lên bộ xương của hắn. Bộ xương trắng chôn trong hang núi năm xưa đó. Nên hắn nhập vào người em, không chế em. Hắn là con ma dâm.

Bà Kiều run lấy bẩy:

– Vậy thì phải làm sao hả anh? Em thành ma mất rồi. Em chết mất.

Ông Sơn an ủi vợ:

– Em cứ yên tâm. Sáng mai, anh sẽ đào bộ cốt trắng đó lên, đem giā nhỏ và đốt là xong, hắn sẽ không còn cơ hội tác quái nữa.

Bà Kiều gật đầu, lỏn lẻn:

– Bây giờ thì anh tin chuyện của em rồi chứ. Mà lạ thật, em chỉ vào hang núi đúng có một lần, lại nằm ngay trúng bộ xương trắng. Khiếp quá.

Ông Sơn cười, mặt đã giān nếp nhăn, không trả lời vợ.

Sáng hôm sau, ông cùng bà Kiều vào hang núi. Bà Kiều chỉ chõ đã nằm. Ông Sơn đào lên, ở đó, quả có bộ xương trắng toát, đốt giữa đã xuất hiện màu hồng của máu. Ông Sơn trầm giọng:

– Đúng là phát hiện sớm, nên mới trừ diệt được con quỉ này. Nếu chậm vài tháng nữa, nó sẽ sống trở lại, thành con ma dâm, phá hoại đời bao người con gái.

Bà Kiều rùng mình. Thì ra bấy lâu nay, bà đã

Xương trắng

ngủ với ma, hay nói đúng hơn là một bộ xương trắng.
Bà run run:

– Sao anh biết là nó sẽ sống lại hả anh?

Ông Sơn nói:

– Toàn bộ cốt của nó toàn màu trắng, còn đốt tủy
đã chuyển sang màu hồng. Nó lấy tinh khí người sống
để hoàn sinh.

Đốt xong bộ xương trắng, hai vợ chồng về nhà.
Mọi việc yên ổn, không còn tai họa nữa. Nhưng bà
Kiều phải cả năm sau mới chữa hết bệnh. Từ đó, bà
không dám vào núi nữa.

Mục lục

Hồn ma trinh nữ	7
Cây đa ma quái.....	20
Bí mật hồ Long Thủy	64
Con quỷ trả thù.....	98
Bóng người trong tủ lạnh.....	115
Xương trắng	129